

MAX BRAND

SEDMÝ MUŽ

‘NEZKROTNÍ’

TOUŽIMSKÝ A
MORAVEC
PRAHA

THE SEVENTH MAN by MAX BRAND
© FREDERICK CAUSY, 1921

„As stated in the original
English language version“
„All Rights Reserved“

JAZYKOVÁ ÚPRAVA Mgr. A. SOUČKOVÁ-POKOVÁ
ILUSTROVAL JIŘÍ WOWK

Translation © T&M, 1994
Illustrations © JW-dědicové, 1994 *Jacket illustration*
© Zdeněk Burian-dědicové, 1994
© Petr Bare, 1994

ISBN 80-85773-21-X

1/ STŘELECKÉ ZKOUŠKY

O městečku Rickett se toho dalo říci pramálo. Snad jen to, že tady stála soudní budova, ve které vládlo věčně hrobové ticho. Kromě soudní budovy tam byly samozřejmě ještě další domy, ale těch bylo tak málo, že tvořily jednu jedinou ulici. Pokud městečka byl přerušen jen po jarním a podzimním cejchování dobytka, kdy salóny náhle zaplavilo množství hostů. Jinak byla každá návštěva vzácnou a vzrušující událostí.

A takovou událostí bylo také sestavování nové družiny Pete Glassa.

Už několikrát se stalo, že Pete si vybíral nejstatečnější muže z kraje. Avšak výběr do jeho družiny se podstatně lišil od jiných příležitostí tohoto druhu. Neomezoval se pouze na hranice okresu, který by se sice velikostí rovnal mnohem menšímu evropskému království, ale počtem obyvatel nedosahoval lidnatého továrního města. Pete rozšířil své pole působnosti daleko za jeho hranice. Dal všude vylepit návěští s návnadou pro muže. Stát vypsál cenu tří tisíc dolarů a okres doplnil tuto sumu na pět tisíc. Město Alder sáhlo hluboko do kapsy a vytáhlo dva tisíce pět set a příspěvky občanů vzrostla cena na rovných deset tisíc dolarů. Byla to odměna za dopadení muže níže popsaného – živého či mrtvého. Těch deset tisíc bylo možno získat pouhým stiskem spouště a vypálením jedné kulky. Na držitele ceny kromě toho čekala velká sláva. Nebylo tedy divu, že v horské poušti nastal nebývalý rozruch. Zprávy o krveprolití v Alderu i o předcházejících událostech se rozšířily na všechny strany.

Došly na západ, byly uveřejňovány v časopisech a přetřásány v tisícířých rozhovorech. Každý rickettský občan měl zato, že právě teď na něm spočívá oko národa a všichni rickettští snili v noci o muži tohoto popisu:

„Daniel Barry, nazývaný Hvízdavý Dan, asi pět stop a devět nebo deset palců vysoký, štíhlý, černovlasý. Věk: asi třicet let.“

Městečko Rickett žilo v přesvědčení, že jediný šerif Pete Glass dokáže zdolat tohoto chlapíka a přistříhnout mu drápy. Všeobecně se totiž vědělo, že mnozí zločinci slavné pověsti, kteří úspěšně unikali svým pronásledovatelům a vraždili hlava nehlava, byli nakonec zdoláni zaprášeným mužíkem na zaprášeném ryzáku. Avšak byli tu i pochybovači, kteří tvrdili, že Hvízdavý Dan je nejen stíhaným, ale i stihatelem, který si umíní, že usmrtí všech sedm mužů, jdoucích po jeho stopě. Pět z nich už bylo mrtvých a zbývali ještě dva. Jedním z nich byl Vic Gregg a druhým sám nepřemožitelný malý šerif. Dle všeobecného mínění bylo vyloučeno, že by šerif mohl být přemožen pokud šlo o rychlost a přesnost střelby. Mohlo se však stát, že by na něho někdo vystřelil v noci oknem, nebo, že by ho přepadl zezadu. Rickettští tedy se zatajeným dechem očekávali další sled událostí.

O zábavu zatím nebyla nouze, poněvadž do Rickettu se sjížděli muži ze všech končin horské pouště a ucházeli se o místa v šerifově družině. Šerif se rozhodl, že vybere dvacet dokonale vycvičených mužů.

Vedle soudní budovy byla střelnice, která se užívala jen dvakrát do roka, kdy město zaplavil příliv hostů. Pete Glass si ji rezervoval k vyzkoušení žadatelů o místa. Jestliže při této zkoušce obstáli, předvolal si je a prozkoušel si je sám. Nikdo nevěděl, nač se zkoušených tázal, nebo co jim říkal. Někteří odcházeli z té zkoušky zrudlí a jiní zase velmi pobledlí. Někteří kleli, jiní kvapně a mlčky chvátili do města. A bylo jen velmi málo těch, kteří odcházeli s malým odznakem na klopě. Zpočátku přijížděly celé davy mladíků, kteří toužili po dobrodružstvích. Přijížděli i obstarlí, kdysi věhlasní bojovníci, ale brzy všichni zjistili, že šerifovi nejde ani tak o odvahu a ochotu, jako o přesnost a rychlost ve střelbě. Stávalo se dokonce, že nevyzpytatelný mužík zamítl bůhví proč i muže těchto dovedností.

Jedno však bylo jisté, že totiž Pete Glass, až se bude přistě ucházet o svůj úřad, nebude zvolen. Při volbě členů družiny si nadělal hodně nepřátel.

A šerif neměl dosud pohromadě plný počet svých pomocníků. V ohradě se shromáždilo zpočátku třináct, později čtrnáct a posléze patnáct mužů, takže do dvaceti jich stále ještě pět chybělo. Většina mužů by se pustila do pronásledování i v tomto složení a počtu, avšak Pete Glass byl přesný. Co se jeho samého týkalo, vzdal by se i věčného spasení za to, aby se utkal tváří v tvář s Danem. Uznával však, že je vázán povinnostmi především k státu a teprve potom k sobě. Zůstal při svém prvním plánu. Každý den se rickettští obyvatelé scházeli na střelnici, aby sledovali zkoušky. Žasli nad úspěchy některých mužů a usmívali se nezdarům jiných.

Šerif podroboval adepty velmi těžké zkoušce. Vedle zadní železné stěny, která sloužila za terč, stál muž, jehož nebylo vůbec vidět. Ten na znamení vyhazoval otvorem v postranní stěně bíle natřenou hliněnou kouli. Střelec stál ve vzdálenosti dobrých deseti kroků a hliněnou kouli musel zasáhnout v okamžiku, kdy mýjela terč. Koule byly tak malé, že bylo umění, zasáhnout je i v klidu. Střelec musel mít nanejvýš bystré oko a přesnou mušku.

Dnešního krásného jitra stál za přehradou starý Pop Giersberg se starobylou pětačtyřicítkou v ruce. Za ním byla shromážděna polovina Rickettu.

Všichni přáli Popovi štěstí, ale pochybovali o jeho úspěchu, neboť v posledních dvou dnech se všichni muži u terče setkali s nezdarem. Svého času býval Pop obávaným pistolníkem, ale teď už měl ztuhlou ruku a šedivé skráně. Byl aspoň o dvacet let starší, než se cítil.

Za chvíli byla bílá koule vyhozena napříč přes terč. Pop Giersberg zdvihl revolver, vystřelil a kulka zazvonila o železnou stěnu. Bílá koule neporušena přelétla a zmizela na druhé straně.

„Dejte mi ještě jednu příležitost!“ zaprosil Pop rozechvělým hlasem. „To byl jen cvičný pokus.“

„Zajisté!“ přitakal šerifův pomocník. „Každý má právo vystřelit třikrát. Vždyť by to nebylo ani normální, zasáhnout kouli hned

napoprvé. Alespoň dosud to nikdo nedokázal. Ted' dávejte pozor Pope, až ta koule zase vylétne.“

A Pop byl skutečně ve střehu.

Po úspěchu toužil z dvojího důvodu, protože jeho žena se usmála a potřásala hlavou, když jí řekl, že se bude ucházet o místo v šerifově družině. S napětím čekal.

Bílá koule opět vylétla. Bylo znát, že ten, kdo ji vyhodil, přál Popovi úspěch, poněvadž ji vrhl volně a vysoko. V Popově ruce opět třeskl revolver a koule, opět nezasažena, zmizela.

„To je nějaký trik!“ vyhrkl Pop se zatajeným dechem. „To tedy zatraceně nechápu!“

„Totéž si myslí i spousta jiných,“ podotkl šerifův příručí.

Pop na něho zlostně pohlédl, zaskřípal zubama a zabručel:

„Vyhod'te zas tu zatracenou kouli!“

Vtiskl si klobouk hlouběji do očí, ještě více se rozkročil a odhodlaně se chystal využít poslední příležitosti.

Ale osud Popovi nepřál. Před dvaceti lety by tu kouli možná zasáhl, ale dnes, ačkoliv do pokusu vložil všecko a koule letěla velmi pomalu, minula cíl a naplano zazvonila o železnou stěnu.

Z Popova hrdla se pomalíčku drala slova do otevřených úst a uvázla tam. Zasunul revolver do pouzdra a pomalu se obrátil k davu. Jeho pohled se nesetkal s žádným úsměvem. Pop byl známý pistolník a třebaže netrefil pohyblivý cíl, nikdo nepochyboval o tom, že by zasáhl terč asi šest stop vysoký a asi dvě stopy široký. Když zjistil, že se mu nevysmívají, usmál se a zabručel:

„Myslím, hoši, že už nejsem tak mlád, jak jsem kdysi býval. Buď'te zdraví!“

Namířil si to rovnou ke dveřím a zmizel.

„Pro dnešek tedy končíme,“ uzavřel úsečně šerifův pomocník. „Nikdo z vás už to nechce zkusit?“

Zrakem přelétl dav mužů.

„Já bych si také rád vystřelil, nemáte-li nic proti tomu,“ zabručel neznámý muž, jenž právě vstoupil do místnosti.

2/ ŠESTÝ MUŽ

Všichni přítomní rázem obrátili hlavy.

„Nechci vás nijak obtěžovat,“ řekl neznámý jemným hlasem a tvářil se zdrženlivě a plaše. Šerifův pomocník si ho změřil s klidným posměchem v tváři. Stál před ním štíhlý chlapík s něžnými hnědými očima. Vyslal k davu pohled, kterým dával jasně na srozuměnou, že je čeká zábava.

„Mě vůbec neobtěžujete,“ ujistil mladého muže. „Ale musíte mít vlastní střelivo.“

„Ano – samozřejmě,“ odpověděl cizinec.

Počínal si tak vážně, že přítomní muži, místo aby propukli v hlučný smích, vyměňovali si tlumenými hlasy posměšné poznámky. Jestliže ten cizinec byl blázen, určitě to nebyl žádný násilník.

Ustoupili. Pomalu došel k přehradě a stanul na malém volném prostoru vedle šerifova příručího. Nebylo mu zrovna příjemné, že je středem všeobecné pozornosti.

„Nemýlím-li se, cvičil jste na plechovkách?“ zjišťoval šerifův pomocník, opírající se o přehradu.

„Občas jsem něco zasáhl,“ odpověděl cizinec.

„Tak jak se jmenujete, kamaráde!“ zeptal se příručí a sáhl pro velký papírový blok.

„Joe Cumber.“ Bylo vidět, že neznámý není ve své kůži. „Slyšel jsem, že budu nucen mluvit se šerifem, i když zasáhnu cíl?“

„Ano.“

Mladý muž povzdechl.

„Proč se ptáte?“

„Nejsem příliš dobrý řečník.“

„Ale za to zacházíte sakramentsky dobře s revolverem, že ano?“

Šerifův příručí se opět ušklíbl, ale úsměv mu okamžitě pohasnul, když na něho cizinec pohlédl. Příručí si pohladil bradu a se zamyšleným výrazem v tváři pravil:

„Tak si připravte revolver!“

Mladý muž spustil ruku na rukojeť revolveru a zahýbal zbraní, aby se přesvědčil, jestli vězí volně v pouzdře. „Vy nevytáhnete revolver?“ zeptal se udiveně příručí.

„Mám to udělat?“

Cizinci vylétl revolver z pouzdra a třeskl.

„Myslím, že není třeba!“ odpověděl příručí a pohlédl cizinci přímo do očí.

Dav vzdychl, když si všiml jeho vážné tváře.

Bílá koule byla vržena napříč přes terč. Ne však volně jako pro Popa Giersberga, ale s největší prudkostí. Cizinci vylétl revolver z pouzdra a třeskl. Koule byla zasažena v polovině své dráhy a revolver zmizel v pouzdře.

Užaslí přihlížející začali hlučet, ale příručí hleděl na cizince bez nejmenší známky nadšení. Když se dav poněkud utišil, řekl:

„Musíte jít za šerifem, Joe Cumbere. Harry, doved'te pana Cumbera k Petovi, ano?“

Harry byl jedním z diváků. Okamžitě uposlechl příkazu a odváděl cizince ze střelnice. Provázel je pohled poloviny přítomných mužů. Příručí stál zadumaně na svém místě.

„Co se stalo?“ tázal se jeden z přítomných. „Vypadáte, jako kdybyste viděl ducha.“

„Hoši, vzpomíná si někdo z vás, že by někdy viděl toho muže?“ zeptal se příručí.

Odpověděli mu, že nikoliv.

„Je takový zvláštní,“ zamumlal příručí.

„Možná, že není dobrým řečníkem, ale střelec je to znamenitý!“ podotkl jeden z mužů. „Když se na mě podíval, měl jsem pocit, že v jeho očích vidím žlutý záblesk,“ řekl příručí spíše k sobě než k ostatním. „Úplně jsem cítil, jako by se ke mně zezadu přikrýval někdo s nožem v ruce.“ Zadumal se a pak zatěkal očima kolem sebe. Jeho zrak náhle spočinul na návěští s popisem Dana Barryho, asi šest stop a deset palců vysokého, černovlasého, hnědookého. „Můj Bože!“ zvolal příručí. Pak se opřel o přehradu a zamumlal: „To není možné!“

„Co není možné?“

„Jdu za ním, hoši. Mám šílený nápad!“ Jakmile zamířil ke dveřím, celý dav se hnal za ním. „Je to on!“ vykřikl a obrátil se k ostatním se zbledlou tváří. „Pojďte všichni! Je to určitě on! Dan Barry.“

Mezitím se Harry ubíral s „Joe Cumberem“ rychle do šerifovy kanceláře. Za ním se valil zvědavý dav a ozývaly se otázky.

„Podal jste velmi pěkný výkon, kamaráde. Viděl jsem všechny muže, kteří se pokoušeli sestřelit ty koule, ale žádný z nich to neprovedl tak jako vy – s revolverem bleskově vytaženým z pouzdra. Ze které části kraje pocházíte?“

Cizinec jemně odpověděl:

„Odtamtud!“

„Takže jste z ranče TO, že ano?“

„Z ještě větší dálky!“

„Z Šedých hor? Aha! Myslím, že jste se zúčastnil už vícekrát podobných soutěží?“

„To nestojí za řeč!“

Ta poznámka mohla být dvojsmyslná, proto Harry ostře pohlédl na mladého muže, aby se přesvědčil, jak se tváří.

„Už jsme tady!“ Otevřel dveře, vedoucí do pustého pokojíku, kde za stolem seděl holohlavý písař.

„Billy, tady je muž, který zasáhl kouli prvním výstřelem a revolver ponechal do posledního okamžiku v pouzdře. On ...“

„Zavřete laskavě dveře, Harry!“ přikázal Billy. „Pojďte dál, kamaráde a řekněte mi své jméno!“

Za rozmrzelým Harrym se zavřely dveře. Joe Cumber se k nim jakoby v rozpacích přitiskl, ale za zády otočil klíčem v zámku a vytáhl ho.

„Jmenuji se Joe Cumber.“

„Joe Cumber – dobrá,“ opakoval písař, zaznamenávaje jeho jméno.

„Kolik je vám let?“

„Asi třicet dva.“

„Vy to nevíte?“

„Nevím to přesně.“

Jeho jemné vlídné oči byly právě tak neurčité jako jeho slova. „Třicet dva?“ zeptal se důrazně Billy. „Vypadáte spíš na dvacet pět. Což abychom udělali průměr?“ A s úsměvem napsal: „Dvacet dva nebo dvacet tři let.“

„Jaké máte zaměstnání?“

„Trapper.“

„Dobrá! Šerif má zájem hlavně o trapperu, poněvadž jsou to zkušení stopaři. Dobrá, Cumbere, pojd'te ke Glassovi.“ Zastavil se u dveří a ještě se zeptal:

„Mimochodem, Cumbere, je pravda, že jste revolver nechal do posledního okamžiku v pouzdře?“

„Myslím, že ano.“

„Vy si to myslíte?“ zabručel písař. „No, tak pojd'te dál!“ Zabušil na dveře a řekl:

„Joe Cumber, Pete! Sestřelil kouli, přičemž revolver ponechal do posledního okamžiku v pouzdře. Tady jsou údaje, týkající se jeho osoby.“

Pak odešel. Cizinec se opět přitiskl ke dveřím a opět otočil za zády klíčem. Potichoučku a obratně jej vytáhl ze zámku.

Šerif zkoumaje popis jeho osoby, nezvedl oči, neboť čtení bylo pro něho těžším výkonem, než zabíjení lidí. Joe Cumber měl ledy příležitost, prohlédnout si jeho pokoj. Na stěnách viselo množství fotografií. Některé byly veliké, jiné malé, ale většinou to byly zvětšené kodakové snímky, což prozrazovaly kalné oči fotografovaných osob. Kromě kalných očí však neměly jejich tváře nic společného. Byli tady vousatí i hladce oholení muži, hubení i

tlustí. Byly tady kulaté spokojené tváře i hubené, hladové; hranaté vyčnívající brady a brady chabé, ustupující dozadu. Zdálo se, že šerif tady nashromáždil nepřeborné množství ukázek, znázorňujících nejrůznější druhy síly i slabostí, jimiž se vyznačuje lidská fyziognomie. A pod fotografiemi visely téměř bez výjimky různé zbraně: pušky, revolvery a nože, zkřížené ozdobným způsobem. „Joe Cumberovi“ připadalo, že se dívá na zbraně mužů, usmrcených rukou šerifa Pete Glassa. Ani jeden obličej nepoznal, avšak instinktivně vytušil, že se dívá na fotografie vybraných darebáků z posledních dvaceti let.

„Tak vy jste tedy Joe Cumber?“

Šerif se obrátil na židli a oknem vyhodil zbytek cigarety.

„Čím vám mohu posloužit?“ zeptal se.

„Napadlo mě, šerife, že by se vám líbila moje fotografie.“

Šerif zvedl hlavu od papíru. Cizinec se už nekrčil rozpačitě v koutě, ale z jeho vzezření tryskala obrovská radost. Vypadal jako člověk, který se právě vrátil z veselé vyjížďky proti prudkému větru.

V dálce se ozval dupot a pak bušení na dveře, vedoucí do vedlejšího pokoje. „Co to je?“ zabručel šerif. „Hledají mě.“

„Počkejte minutu!“ ozval se Billyho hlas uvnitř. „Otevřu dveře. Panebože, jsou zamčené!“

„Hledají mě – jsem asi pět stop a devět nebo deset palců vysoký, štíhlý, mám černé vlasy a hnědé oči...“

„Dan Barry!“

„Přišel jsem pro vás, Glassi!“

„Jsem připraven. A řeknu vám,“ šerif už teď stál s nervózníma rukama po boku, „že na tuhle chvíli jsem dlouho toužebně čekal. Dane Barry, chci vám poděkovat, než zemřete!“

„Od té doby, co jste zabil koně, který vám vůbec nic neudělal, stíhal jste mě jako skunk,“ řekl Dan. „Začal jste mě pronásledovat, i když jsem žil spořádaně a mírumilovně.“

Někdo zabušil na vnější dveře vedlejšího pokoje, ale Barry pokračoval:

„Z poctivého muže jste udělal padoucha a ničemu a poslal jste ho ke mně, aby mě podvedl. Vy nestojíte za to, abyste zůstal naživu.“

Celý život jste honil lidi a teď jste na konci cesty. Rozmyslete si to! Jste připraven k dalšímu zabíjení, ale jste připraven i na svou smrt?“

Za Šedou Molly zemřel šestý muž.

Zaprášený mužík zbledl, zacukal ústy, sáhl po revolveru a zašeptal:

„Jděte k čertu!“

Bleskově vytáhl zbraň a položil prst na spoušť. Vtom však v Danově ruce práskl revolver. Šerif se otočil na patě a skácel se tváří k zemi. Když už ležel na zemi a křečovitě se chvěl, třikrát ještě sáhl po prázdném pouzdru na boku.

Za Šedou Molly zemřel šestý muž.

Vnější dveře Billova pokoje s třeskotem dopadly na podlahu a dupot těžkých bot se blížil. Dan přiskočil k oknu a tenoučce a vysoce zahvízdal. Za rohem se objevil černý hřebec a z opačné strany přiběhl vlčák. Když se kůň zastavil u okna, Dan z něho vyklouzl a lehce jako kočka seskočil dolů. Jedním skokem se octi v sedle a Satan se tryskem rozlétl ulicí.

3/ OTCOVA KREV

Ten večer, kdy Dan odmítl vydat Joan, vrátila se Kate do srubu, aniž oslovila Bucka nebo Lee Hainese. A když tak seděli mlčky u krbu, slyšeli, jak se prochází ve svém pokoji. Skoro celou noc nespali, poněvadž věděli, že se blíží nějaké nebezpečí. Po snídani se pak dozvěděli o co jde. Kate jim to řekla bez obalu. Sdělila jim, že půjde k Danovi a Joan mu odvede násilím, i kdyby u toho byl Dan a zeptala se obou mužů, jestli jí pomohou. Dlouho seděli, dívali se na sebe a vyhýbali se jejímu pohledu. Neměli strach před smrtí, ale z něčeho daleko mocnějšího, spojeného s postavou Hvízdavého Dana. Vstali teprve tehdy, když Kate sňala ze stěny opasek s náboji a s revolverem a připjala si ho. Kate znala cestu a tak pod jejím vedením vyjeli za jitřního chladu po klikaté stezce, vinoucí se podél horského úbočí.

Když objížděli horský výběžek, přitáhli oba muži otěže a vážně se na sebe podívali.

„Je docela možné, že už nebudeme mít příležitost si popovídat, Bucku,“ řekl Lee Haines. „To je poslední stezka, buď Danova nebo naše. A nemyslím, že Danovi hrozí smrt, Bucku, podej mi ruku, rozloučíme se. Udělám proti Danovi všechno, co bude v mých silách. Vím však, že toho moc nepořídíme, poněvadž jsme jen dva.“

„Děkuji pěkně!“ zabručel Buck. „To vlídné rozloučení si schovej až pro chvíli, kdy se projeví jako zbabělec. Ale teď si musíme pospíšet, Kate nás předjela.“

Při úpatí strmého svahu sestoupili z koní. Kate zaváhala. Pak se obou mužů zeptala:

„Víte oba, co to znamená, že ano?“

„Samozřejmě!“ odpověděl Buck.

„Dan zjistí, že jste mi pomohli a nikdy vám to neodpustí. Jste ochotni to riskovat?“

„Kate, nemá význam zdržovat se otázkami!“ přerušil ji Lee. „Jděte dál a my půjdeme za vámi. Nechci myslet na to, co by se mohlo stát.“

Beze slova se obrátila a začala stoupat do příkrého svahu.

„Tak co si teď myslíš o té mírné dívce?“ houkl udýchaný Buck Hainesovi do ucha. Ten na něho vrhl významný pohled, ale neodpověděl. Dosáhli vrcholu skalní stěny a šli dál mezi balvany.

Teď se k nim přidala Kate. Kráčeli tak opatrně, jakoby pod nohama měli suché listí. Kate zdvihla výstražně prst a oni věděli, že se blíží rozhodná chvíle. Došla k velikému skalisku, za nímž spatřila předešlého dne vchod do jeskyně. Pomaličku skalisko obešli a opatrně se podívali za ně.

Zahlédli vchod do jeskyně, před nímž si Joan hrála s jakýmsi zvířetem. Bylo podobné kouli, pokryté šedou srstí. Kolem ramen ji vlály plavé vlasy a na sobě měla žlutohnědou kožešinu, kterou už Kate viděla a pěkně ušité mokašiny. Botičky už dávno roztrhala v ostrém kamení. Lee a Buck si museli promnout oči, než ji poznali, neboť její holá kolena a holé paže byly hodně poškrábané a silně opálené.

Prozradili se nejspíš nějakým drobným hlukem, možná někdo z nich jen silněji vdechl, což neušlo jejímu bystrému sluchu. Vyskočila a plachýma jasnýma očima se rozhlížela kolem sebe. Nepůsobila dojmem dítěte, protože bylo vidět, že je připravena buď prchnout před velkým nebezpečím, nebo zaútočit na tvora slabšího, než byla sama. Stála se vztyčenou hlavou a zbystřenými smysly, jakoby větrila nebezpečí. Koule ze šedé kožešiny se vzpřímila také. Měla ostré uši a lesklé zuby kojotího mláděte. Buckovi sklouzla noha na kamenu a zvíře hned prchlo do stínu křoviny a schoulilo se tam. Joan, která se řídila svým bystrým instinktem, se rozběhla k místu, pokrytému žlutým pískem a bledě hnědými balvany a přikrčila se mezi ně.

Jedno bylo jisté. Dan v jeskyni nebyl, jinak by dítě hledalo ochranu u něho, nebo by aspoň vykřiklo. Haines to pošeptal Kate, která k němu obrátila bledou tvář a přikývla. Pak vystoupila z úkrytu a zamířila přímo k Joan.

Malá postavička se nehýbala. Jakoby i vítr byl zasvěcen do jejího tajemství, poněvadž nepohyboval jejími zlatými vlasy. Dítěti se zaleskly oči, když je upřela na Kate, ale jinak si počínalo jako králík, který se pohne až ve chvíli, kdy na něj dopadne stín ruky, sahající po něm.

Když se nad ní Kate tiše sklonila, Joan vyskočila, uhnula jejím rukám a rozběhla se ke skalám, aby se mezi ně ukryla. Vyhnula se i vztaženým Hainesovým rukám, ale vběhla přímo do náruče Bucka Danielse. Až do tohoto okamžiku mlčela, ale teď vykřikla, začala se zmítat a bila Bucka zuřivě do obličeje.

„Joan!“ volala Kate. „Joan!“

Přiskočila k Buckovi a odtáhla jeho paže od zmítajícího se Joanina těla.

„Miláčku, proč se bojíš? Holčičko moje!“

Joan chvíli nerozhodně stála a upírala na svou matku ustrašené, plaché oči. Pak její tvářička nabyla měkčího výrazu a s povzdechem ze sebe vypravila:

„Maminko!“

Přiblížila se ke své matce a za okamžik už ji Kate držela v náručí, kolébala ji a plakala.

„Co se stalo?“ zeptal se udýchaně Lee Haines Bucka. „Co se stalo tomu dítěti?“

„Nemluv!“ napomenul ho bledý Buck. „Danovu krev tedy nezapře.“

Zhluboka se nadechl a pokračoval:

„Viděl si, jak se pokoušela mě kousnout, když jsem ji držel?“

Kate vstala s Joan na jedné ruce a druhou si utírala slzy z očí. Rázem ji opustila veškerá slabost a poručila:

„Pospěšte si! Nemáme času nazbyt. Bucku, pojd'te sem! Ne, raději, Lee, vy jste silnější! Miláčku, to je tvůj strýček Lee. On se o tebe postará, on ti neublíží. Půjdeš k němu?“

Joan poněkud ucouvla, když si ho prohlížela, ale dítě svým instinktem vytuší třikrát rychleji to, k čemu dospělý dojde úsudkem. Z Hainesovy tváře vyčetla vlídnou poctivost a vztáhla k němu ručky.

Pak se rozběhli ze svahu ke koním. Běželi zběsile, poněvadž jakmile se obrátili k jeskyni zády, zachvátila je všechny stejná myšlenka a stejný strach. Strach před známým pronikavým hvízdáním. Zpola běžíce, zpola klouzající, dospěli ke dnu rokle. Za nimi se řítily malé laviny kamení. Dokonce uhýbali balvanům, které se kdesi ve svahu utrhly a valily se za nimi. Největší radost z toho měla Joan, která seděla na Hainesově rameni a rozpaženými rukama udržovala rovnováhu.

Jakmile doběhli ke koním, vyhoupli se do sedel a dali se na útěk. Nemluvili, ale často se ohlíželi.

Když objeli skalní výběžek na druhé straně a octli se na mírně se svažujícím úbočí, nebyli už v tak velkém nebezpečí pronásledování. Ale úplně klidní nebyli. Věděli, že dříve, či později se po jejich stopě pusť bystrý stopař Černý Bart, neúnavný Satan a především Dan, který obě zvířata řídí. Jeho moc a síla je mohla zasáhnout i na dálku. Rychle sjížděli z pahorku.

Jakmile se tryskem rozjeli, Joan si poprvé uvědomila, co se s ní vlastně děje. Dosud ji unášel Lee Haines, který ji lehce držel mohutnou levou paží. Začala se bránit a křičet:

„Tatínku Dane! Tatínku!“

„Proboha, zacpi ji ústa, jinak to Dan uslyší!“ zabědoval Buck. „Nemůže ji uslyšet!“ ujistil ho Haines. „Už jsme příliš daleko, takže by ji neuslyšel i kdyby byl v jeskyni.“

„Říkám ti, že ji uslyší! Nemluv mi o vzdálenosti!“

„Joan!“

Kate přitáhla otěže vedle Hainese a poručila: „Joan mlč! Nechci, abys křičela.“

Ted' volně klusali po louce. Joan opět vyrazila divoký výkřik, dovolávajíc se pomoci.

„Joan!“ Opakovala Kate hněvivě. Zdvihla bičík a potřásla jím. „Bud' zticha, nebo ti napraskám, to uvidíš!“

Další výkřik odumřel na Joaniných rtech. S úžasem a úctou pohlédla na matku.

„Ještě jednou vykřikneš a maminka ti napráská!“

A Joan mlčela.

Když se přiblížili ke srubu, Lee přitáhl otěže, ale Kate mu pokynula, aby jeli dál. „Kam?“ zeptal se udiveně.

„Zpátky na starý ranč!“ odpověděla Kate. „Musíme pro posilu.“

Haines přikývl. Rozjeli se po svahu směrem k údolí.

4/ PÍSAŘ BILLY

Kdyby byl Pete Glass typickým zástupcem zákona, který vytrvale objížděl kraj a přesně střílel, bylo by jeho dílo po jeho smrti skončeno. Ale šerifova mysl byla právě tak aktivní, jako jeho ruce a proto jeho dílo alespoň po nějakou dobu ještě pokračovalo. Shromáždil patnáct cvičených mužů, kteří, laicky řečeno, představovali tvrdou pěst zákona. Když tito muži sledovaní většinou rickettského obyvatelstva, vylomili dveře šerifovy kanceláře a našli jeho mrtvolu, napadlo je jen to, co by udělal jistě i sám šerif. Pronásledovat zabijáka, který už tryskem ujížděl ulicí ve stále se zmenšujícím oblaku prachu. Prchal k východu.

Všichni vykřikli:

„Míří k Morganovým pahorkům. Za ním, hoši!“

Patnáct vycvičených mužů nasedlo tedy na patnáct vybraných koní a za dunivého dusotu kopyt se rozjelo ulicí. To byla ta surová síla, tělo a svalstvo šerifova díla, jež ho chtělo pomstít, kdežto duše zákona zůstala v jeho kanceláři.

Byl to starý písař Billy. Nikdo mu nikdy nevěnoval zvláštní pozornost. Byl špatným jezdcem a směšným střelcem. Hrůzu pouštěl jen tehdy, když seděl u psacího stroje. Teď hleděl do mrtvé tváře Pete Glassa a snažil se pochopit, co se vlastně stalo. Hned od počátku byl ve službách tohoto šerifa, o jehož nepřemožitelnosti byl pevně přesvědčen. Kalnýma očima, zeslabenýma třicetiletou písařskou prací, teď bloudil po tvářích mrtvých padouchů, hledících na něho z fotografií na stěnách. Vzal šerifa za ruku, jakoby mu chtěl pomoci na

nohy, ale prsty už chladly. Billy si teprve teď uvědomil, že šerif je mrtev. Pete Glass již nebyl!

Pak si Billy pomyslel, že se musí něco stát, ale nevěděl co, poněvadž v šerifově kanceláři odvykl myšlení a přijímal jen rozkazy. Vrátil se do svého pokojíku a posadil se k psacímu stroji. Myšlenky se mu trochu srovnaly v hlavě.

Napadlo ho, že těch patnáct mužů vyjelo, aby zajali vraha živého nebo mrtvého. Když odjížděli jako jeden muž, zdáli se být nepřemožitelní. Billy dobře věděl, že jim neodolá žádný živý tvor, který se jim připlete do cesty.

A přesto si vzpomněl na to, co říkával šerif: „Hvízdavého Dana nikdy nikdo nedohoní. Už mnoho mužů se o to pokoušelo, ale marně. Prostudoval jsem jeho historii a zjistil jsem, že to není možné. Mohl by být dohoněn jen jako divoký kůň, a to střídáním koní.“

Billy si zamnul lysou hlavu a usilovně přemýšlel. Ve své mysli, uvyklé z kanceláře na přesný pořádek, se vrátil na začátek té záležitosti. Dan Barry prchal. Vyjel z Rickettu a mířil pravděpodobně k těm nedostupným horám, v nichž šerif po usmrčení Mata Henshawa, ztratil jeho stopu. Dan Barry se do toho kraje uchýlil i po známém krveprolití v Alderu. Bezpochyby i tentokrát zamířil do svého bezpečného útulku.

Na první pohled se to zdálo naprosto vyloučené, poněvadž Morganovy pahorky ležely na východ, kdežto místo, k němuž mířil Barry, bylo dobrých čtyřicet mil na sever. Billymu bylo divné, že se dal opačným směrem. Zavřel tedy oči, opřel se o lenoch židle a představil si mapu krajiny.

Ve vzdálenosti pěti mil na východ se táhly Morganovy pahorky. Byla to spíš zvlněná poušť, nežli skutečné pahorky a krajina, ve které bylo velmi těžké někoho pronásledovat. A právě takhle představa poskytla Billymu vodítko. Barry věděl, že bude pronásledován a proto zamířil k Morganovým pahorkům, aby pronásledovatele odvedl od konečného směru, kterým se chtěl dát. Přestože jeho černý hřebec byl neporovnatelně rychlejší, bylo pravděpodobné, že pojedě daleko do pouště, tak, aby byl stále v dohledu ozbrojené družiny, a že se potom náhle obrátí a dá se napravo.

Když ve svých dedukcích došel Billy až k tomuto místu, srazil dlaně k sobě. Rozčilením se tak chvěl, že si jen s obtížemi zapálil dýmku. A když mu zase dobře táhla, znovu v duchu zkoumal mapu krajiny.

V téže vzdálenosti jako Morganovy pahorky se na západ od Rickettu táhly hory Wago. Byly nízké a nebyly pro jezdce obtížné. Přes ty hory mohl jet značnou rychlostí na západ, ale asi patnáct nebo dvacet mil od Rickettu ho čekala velká překážka. Tou překážkou byla řeka Asper, která byla v této roční době rozvodněná tajícím sněhem a bylo téměř nemožné, přelout ji na koni. Dala se přebrodit jen na dvou místech.

Asi padesát mil na severovýchod se Asper rozšiřoval v rozsáhlé mělké koryto a dělil se na několik proudů, které se dole opět spojovaly v mohutnou řeku. Bylo tedy docela možné, že Dan Barry zamíří k tomuto brodu, ležícímu v okolí Caswell City.

Ale mohl také řeku přebrodit jinde. Patnáct mil na západ od Rickettu se do Asperu vlévala říčka Tucker. Nad tímto soutokem mohl Barry přejít řeku a zamířit přímo ke svému cíli.

Jestliže však chtěl dojet k říčce Tucker, musel se vyhnout Morganovým pahorkům a vrátit se nebezpečně blízko k Rickettu. A Billy byl přesvědčen o tom, že psanec to má v plánu. Brod u Caswell City byl pro něho sice nejbezpečnější cestou, ale jízda by trvala o den déle. Kromě toho šerif vždycky říkal:

„Barry se spolehne na náhodu!“

Billy by vsadil svůj život na to, že uprchlík zamíří přímo k říčce Tucker, jakmile se vyhne Morganovým pahorkům.

Začaly bouchat dveře. K Billymu se blížil dupot snad stovek bot. Chodbou se rozlehl hukot hlasů. V mírném úžasu zvedl oči. První vlna rickettských mužů se vyvalila ze soudní budovy, aby se pustila po stopě uprchlíka, nebo aby pozorovala jeho pronásledování. Tato druhá vlna obsahovala zbývající obyvatelstvo – starce, ženy a děti. Přestože dělali hluk, zdálo se, že se snaží tiše chodit i mluvit. Opírali se o jeho psací stůl a naléhali na něho svými dotazy. Ale on jen strnule hleděl před sebe. V duchu se zabýval jen svým problémem a všichni lidé kolem se mu zdáli neskuteční.

„Ubohý starý Billy je z toho celý pryč,“ podotkla jedna žena. „Bude, podívej se na něho a neobtěžuj ho!“

Hlučící dav se valil po obou stranách psacího stolu do vnitřní kanceláře. Billy si jen nejasně uvědomil, že by neměli vcházet do šerifova soukromého pokoje, ale opět ho pohltily vlastní myšlenky. Na východ odjíždělo patnáct nejlepších mužů horské pouště za štíhlým černovlasým chlapíkem s mírnými hnědými očima. Jak se zdál nesmělý, když stál u těch dveří a říkal mu jeho jméno! To nebyla skromnost. Billy to teď chápal. Byla to plachost dravých zvířat, která se vyhýbají lidským pohledům, dokud nešílí hlady a Billy si vzpomínal, že právě tak se choval ten štíhlý muž. Nebylo to nic zvláštního, že šerif podlehl jeho útoku a také by se nikdo nemohl divit, kdyby ho těch patnáct mužů marně stopovalo. A proto bylo čirým bláznovstvím, že on, písař Billy, seděl ve své kanceláři a snil o tom, že ho zastaví na jeho nezadržitelném útěku. A přece přemýšlel dál o svém problému.

Jeho plán byl celkem prostý. Bylo jasné, že Dan míří na západ. Mohl se tam dostat jen dvěma cestami. Buďto přebrodit Asper nad jeho soutokem s Tuckerem, nebo přejít řeku daleko na sever u Caswell City.

Kdyby bylo možné svést ho od říčky Tucker, zamířil by k druhému možnému brodu. A kdyby nejel přes Caswell City, jel by zcela určitě podél Asperu s nadějí, že najde jiný brod směrem k jihu. Ale kdyby se dal na jih, dojel by opět k řece Tucker, takže by se ocitl v beznadějně situaci, poněvadž by ji nemohl přebrodit a jeho kůň by byl vyčerpaný.

Byl to prostý, ale velmi důvtipný plán. Aby však mohl být dokonale proveden, bylo potřeba uprchlíka usilovně pronásledovat a nespouštět z očí. Také bylo třeba, aby pronásledovatelé střídali koně. V normální horské poušti by to nebylo možné, ale okolí Rickettu se vymykalo normálu.

Mezi Morganovými pahorky a horami Wago se nacházely značné rozlohy obdělané půdy a uprostřed těch úrodných míst vyrostla městečka. Na sever od hlavního města okresu stála městečka St. Vincent, Wago a Caswell City. Na jih podél Asperu se rozkládaly Ganton a Wilsonville a právě nad soutokem s Tuckerem byla vesnice

Bly Falls. V žádném jiném úseku horské pouště nebylo tolik osad. Z Rickettu bylo také telefonické spojení do ostatních měst.

Billy mechanicky zatlačil zásuvku svého stolu, jakoby byl už se svým plánem hotov a uzavíral celou záležitost. Sestavil plán do nejmenších podrobností. Barry měl být stíhán na území sto čtverečních mil ve tvaru U. Na vrcholu východní strany toho U ležel St. Vincent. Muži ze St. Vincentu měli psance svést ze směru k Tuckeru. Až by se pak vydal na severovýchod ke Caswell City, měli dodat jeho pronásledovatelům patnáct pokud možno nejlepších koní. Wago, ležící na severní straně U, jim mělo poskytnout patnáct nových koní, aby mohli Barryho zahnat co nejrychleji ke Caswell City. Caswell City pak mělo vyslat svůj kontingent mužů a koní a odehnat uprchlíka od brodů. Bylo pravděpodobné, že by tou dobou byl Barryův kůň vyčerpaný a že by ho jezdci na čerstvých koních z Caswell City v pěti mílích dohonili. Pro případ, že by se to nepodařilo, zbývalo městečko Ganton, které mělo rovněž dodat muže i koně. Tito muži měli napadnout desperáda zepředu a zastřelit ho. Kdyby však Barry nějakýmázrakem přece jen vyvázl, měl být pronásledován muži na čerstvých koních z Wilsonville.

A posléze by mohli být v pohotovosti i muži z Bly Falls. V Bly Falls bylo tolik mužů, že by byli schopni zadržet tucet Danů. Když by totiž Barry dojel k tomuto městečku, musel by se vrátit, přičemž by narazil na své pronásledovatele a zahynul by v křížové palbě. Celkově to znamenalo pronásledovat ho do vzdálenosti jednoho sta mil a šestkrát přitom vystřídat koně.

Ale všechno záviselo na prvním kroku; jestli se mužům ze St. Vincentu podaří odvrátit ho od západního směru a zahnat ho na sever ke Caswell City? Kdyby se jim to podařilo, byl by s Danem konec. Okolností byly nakloněny Billovu plánu. Především bylo stále ještě dopoledne, takže bylo jisté, že uprchlík bude po osm hodin pronásledovatelům na očích. Kromě toho měl v cestě mnoho obdělávaných pozemků, obehnaných ploty z ostnatého drátu, který musel buď přeskakovat, nebo se zdržovat jejich přerézáváním.

Billy byl ze svých úvah vyrušen hlučným smíchem. Oni se smáli v kanceláři, kde ležel mrtvý šerif! Billy se rozzuřil, přiběhl ke dveřím a vykřikl:

„Vy bídní kojoti, ať už jste pryč! Chci být sám! Klid'te se odtud, nebo...“

Jeho slova je ani moc nevydělala, avšak fakt, že se neškodný usměvavý starý písař Billy rozhněval, je vylekal jako náhlé zemětřesení. Vykradli se ven a pokoje ztichly.

Billy přistoupil k telefonu a oznamoval majiteli krámu se zbožím všeho druhu v St. Vicentu:

„Pete Glass je mrtev. Dnes ráno sem přišel Dan Barry a zastřelil ho. Hoši se za ním rozjeli na východ k Morganovým pahorkům. Johnny, vyslechněte mě pozorně a mlčte! Za půl hodiny můžete svolat všechny muže ve městě. Jeďte na jih až k pahorkům k soutoku Tuckeru s Asperem. Slyšíte? Pak se dívejte na východ a pátrejte po muži, který jede rychle na černém hřebci, poněvadž to je hledaný Dan Barry.

Určitě se vyhne Morganovým pahorkům a poletí na západ jako zběsilý. Rozjede se za ním hlídka, ale pravděpodobně bez úspěchu. Johnny, všechno závisí na tom, jestli se vám podaří zahnat Barryho zpátky. A připravte patnáct čerstvých koní, těch nejlepších, které budete moci sehnat, aby na ně hoši mohli okamžitě naskočit a co nejrychleji odjet do Waga. Johnny, jestli ho zaženeme na sever, smrtí neujde a jestliže uděláte to, co vám říkám, postarám se o to, abyste dostal odměnu.

Rozuměl jste?“

Ale na opačném konci drátu se ozvalo jen nesouvislé houknutí.

Billy zavěsil. O chvíli později mluvil s Wagem.

5/ MORGANOVY PAHORKY

Jakmile Dan vyjel z Rickettu, přešel do volného klusu. Minulou noc strávil v táboře poblíž města, kam přijel ráno, takže Satan byl úplně svěží. Ted' se vzpouzel pomalému klusu a netrpělivě pohazoval hlavou. Nezdržovala ho ani ohlávka ani udidlo, jezdec ho ovládal pouhým hlasem. Jakmile vyjel z jediné ulice Rickettu, blížilo se to, nač čekal. Oblak prachu. Zastavil se na výšině a ohlédl se dozadu, ačkoliv Černý Bart ho obíhal a úzkostlivě kňučel. Bart věděl, že by měli prchnout a že ten oblak prachu nevěští nic dobrého. Posléze se posadil a hleděl svému pánovi do tváře, chvěje se nedočkavostí. Hlídka se blížila rychlostí závodního koně. Oblak prachu se pomalu rozptyloval, takže Dan rozeznával jednotlivé jezdce.

Pátral především po velikém muži, jenž sedával poněkud šikmo v sedle, ale Vic Gregg v hlídce nebyl a ostatním mužům nechtěl Dan ublížit. Revolver po jeho boku a puška v pouzdře u sedla čekaly na sedmého muže, který měl zemřít pro Šedou Molly. Všichni ti, kteří ho stíhali, neměli pro něho význam. Musel jen dávat pozor, aby ho nedohonili. S klidem si je prohlížel a když se k němu přiblížili, zjistil, že je to patnáct vybraných mužů na vybraných koních. Kdyby ho zahnali do úzkých...

Z pěti mužů by si moc nedělal, proti deseti by to už bylo obtížnější, ale i to by zvládl. Avšak zápas s patnácti muži by byl

sebevraždou. Nesměl prostě připustit, aby ho zahnali do úzkých, zvláště když to byli sami vynikající střelci, vychovaní s revolverem v ruce. Každý z nich zasáhl letící bílou kouli revolverem. Co by dokázal teprve s puškou?

Pod vlivem těchto úvah mohl Dan pohodnout Satana a zmizet z vrcholu výšiny, ale místo toho vztyčil hlavu a začal tiše hvízdát. Satan sklonil ucho a naslouchal. Černý Bart vstal a tlumeně zavrčel. Ted bylo hlídku zřetelně vidět. V jejím čele jel vysoký hubený muž s plavými kníry. Rozmáchl se paží a hlídka se rozptýlila vlevo. Byl zřejmě uznávaným vůdcem. A opravdu. Našlo by se jen málo mužů z horské pouště, kteří by nebyli ochotně následovali Marka Rethertona. Retherton učinil další posunek. Rázem se zalesklo dvanáct revolverů a dvanáct kulí minulo Dana v nebezpečné blízkosti. Teprve pak se ozvaly výstřely. Byl právě mimo dostřel.

A přece ještě chvílku setrval na místě, než váhavě pobídl Satana a rozjel se přímo k Morganovým pahorkům, jak předpovídal starý Billy. Ted si ani Satan nemohl příliš oddechnout, poněvadž pronásledovatelé měli vybrané koně. A západní kůň, i když zdaleka nepatří k nejlepším, má různé dobré vlastnosti. Jeho předkem je arabský kůň, jehož sem dopravili Španělé z Mexika. Divocí koně, kteří brzy zaplavili v celých stádech horskou poušť, jsou potomky tohoto nejušlechtilejšího koňského plemene. Jejich vzezření se změnilo vlivem prostředí, dlouhými hladovými zimami a horkými léty. Hlavy mají masitější, šíje šlachovitější, zadky šikmější a nohy kratší, ale zato získali na otužilosti, vytrvalosti a houževnatosti. Nejlacinější západní poník vypadá sice jako karikatura koně, ale má dobré vlastnosti, které dokáže posoudit jen znalec. Nezřídka uštkne jiného ušlechtilejšího koně za tři dny.

Takoví byli koně, kteří se hnali po Satanově stopě a ještě k tomu to byli ti nejlepší z nejlepších. Když se vyřítili na výšinu, spatřili Satana, pádícího ze svahu pod nimi. Byli vlastně ze stejného těsta: jejich krev byla jeho krví, jejich odvahou jeho odvahou, jejich vytrvalostí jeho vytrvalostí. Avšak byl mezi nimi asi takový rozdíl jako mezi strojem vyrobeným v továrně a strojem z umělecké dílny. Satan byl stavbou svého těla předurčen k rychlému neúnavnému

běhu, každý jeho pohyb byl vrcholem lehkosti a síly. Když běžel, podobal se peru unášenému větrem.

Hlídka sjela do úžlabiny a vystoupila na protější svah. Černý hřebec jí stále unikal. Pak Mark Retherton zaklel a zvolal:

„Neštvěte zbytečně koně, hoši! Přitáhněte otěže! Ten ďábel si s námi jen pohrává!“

Přešli tedy do rychlého klusu. Když se Dan ohlédl, pochopil situaci a tiše se zasmál. Jak pracně se za ním hlídka pachtila a s jakou lehkostí se pohyboval Satan! Naklonil se trochu dopředu a zaslechl jeho pravidelné mohutné oddechování. Jak se zdálo, mohl tak běžet celý den. Dan mu s rozkoší pohladil jeho lesklou šíji. Satan pohodil hlavou a krátce zařičel, jakoby se ho na něco ptal. Právě se před nimi objevily Morganovy pahorky.

„Teď jim ukaž, co dovedeš, kamaráde!“ zašeptal Dan. „Natáhni se trochu!“

Průvan, který se tvořil za jízdy, se změnil ve vichřici, která mu šlehala do tváře. Už ani necítil vlnité výkyvy při klusu a byl hladce unášen vpřed. V letu míjel skály a křoviny a cítil, jak se pohyby koně pod ním zároveň s prodlužujícími se skoky ustalují. Zaslechl za sebou nervózní výkřiky. Ohlédl se a zjistil, že se teď jeho pronásledovatelé naklánějí v sedlech dopředu a rozmachují se bičíky. Za chvíli zmizel mezi rozervanými pahorky.

Jakmile se ocitl v jejich středu, přešel z trysku do dlouhého cvalu a pak do rychlého klusu, poněvadž v tom neschůdném kamenitém kraji by se Satan tryskem příliš vyčerpal. Kovbojové nemají rádi klus, protože poníci k němu nejsou svou tělesnou soustavou uzpůsobeni, ale Satanovy pružné pohyby zmírňovaly nárazy o tvrdou půdu a jeho skoky byly zcela lehké.

Černý Bart, který běžel přímo pod hřebcovým nosem, se rozběhl vpřed a vedl. Se vztyčenou hlavou občas zabočil mezi postranní rokle a neustále vyhledával nejrovnější půdu a nejmírnější svahy. Tím částečně usnadňoval Satanovi práci, neboť působil v roli rychlého a spolehlivého zvěda, ale i tak to byla namáhavá cesta. Dan byl rád, když dojel na tvrdé písčiny starého koryta říčky, protínajícího v pravém úhlu jeho stezku.

Hned od začátku měl v úmyslu zamířit k Morganovým pahorkům jen proto, aby zamlžil pravý směr svého útěku. A teď, když hlídka zmizela v beznadějně vzdálenosti za ním a byla z doslechu, zajel doprostřed řečiště a obrátil se na sever.

Pro koně to nebyla dobrá cesta. Ani Satan se totiž nemohl vždy, i při své kočí obratnosti, vyhnout vyčnívajícím ostrým kamenům, o něž si mohl zranit kopyta. Dan proto seskočil na zem a rozběhl se řečištěm jak nejrychleji to jen šlo. Satan, stríhaje neklidně ušima, ho následoval. Černý Bart se zdržel na pokyn svého pána vzadu a zůstal u první zatáčky starého vyschlého koryta. Za okamžik zmizeli Bartovi z dohledu a Dan běžel vytrvale dál. Ten, kdo by chtěl najít stopy na těchto skalách, musel by si na to vzít pořádnou lupu.

Urazili asi míli, když se Bart opět přiblížil a začal vesele poskakovat kolem svého pána.

„Teď se asi rozjeli korytem,“ řekl si Dan. „Nějakou dobu budou zkoumat okolí a pak se dají zase na jih, aby mě dohonili.“

Hned jak se Satan octi na dobré půdě, vyhoupl se Dan do sedla a zamířil zpět na západ. Nepochyboval o tom, že hlídka projede říčním korytem, dokud nenalezne jeho vracející se stopu. Věděl také, že tou dobou už bude daleko na cestě k brodu říčky Tuckeru. Pak zaslechl slabý výstřel z revolveru, podobný prasknutí suché větve. Vyrozuměl z toho, že některý člen zklamané hlídky vystřelil, aby ulevil svému hněvu.

Nepromluvil na Satana, ani ho nešvihl bičíkem, jen se trochu naklonil dopředu a sotva znatelně napjal svalstvo nohou. Satan se opět rozběhl rychlým klusem a mezi spletitými úžlabinami se proplétal právě tak hladce jako Bart, který běžel zase v čele.

Když Dan dojel ke zvlněné pláni, zastavil se a pohlédl na západ a na sever. Bdělý Bart vyběhl na vrchol nejbližšího pahorku a ohlédl se zpátky. Na sever se rozkládal brod poblíž Caswell City a cesta k němu byla, jak se zdálo, úplně bezpečná. Ale zas tak úplně bezpečná nebyla, poněvadž Dan nevěděl nic o telefonických výstrahách, které šířil po okolí malý, holohlavý písař v šerifově kanceláři.

Tímto směrem tedy mohl uniknout nejsnáze, musel však udělat dalekou odbočku od nejkratší cesty a nebezpečně se přiblížit k Rickettu. A jak Billy předpokládal, právě toto nebezpečí uprchlíka

lákalo. Za ním, v pustých roklích, jelo patnáct nejlepších mužů horské pouště. Kromě Billova plánu neměl před sebou žádné překážky. Ale jak to mohl vědět?

Opět se naklonil trochu vpřed a tentokrát se hřebec rozběhl cvalem a pak tryskem, poněvadž Dan chtěl zmizet v některé z roklí, než se za ním vynoří hlídka z Morganových pahorků.

6/ PAST

Urazili již dobrých deset mil, většinou po velmi neschůdném terénu, ale Satan stále běžel se vztyčenou hlavou, jako když vyjel ráno z Rickettu a jen jeho šíje a boky se leskly potem. Mířil zpátky k Rickettu a občas obracel hlavu stranou, aby se ohlédl na svého pána, nebo aby se podíval na pahorky. Při výstupu do příkrého svahu zmírňoval klus, nebo přecházel do cvalu při sestupu z úbočí. Jakoby otěže, které jezdec lehce napínal levou rukou, byly zbytečné. Vyjma jedné kritické chvílky, nesloužily otěže k vyjádření rozkazů. Zdálo se, že jsou to jen dráty, jejichž prostřednictvím je jezdcova a hřebcova mysl ve stálém telegrafickém styku.

Černý Bart se zdržoval vzadu, z každé výšiny se ohlížel zpátky a pak se vracel ke svému pánovi. Když však byli v půli cesty k Rickettu, přiběhl k pánovi, zakňučel a vyskočil mu ke kolenu.

„Viděl jsi něco?“ zeptal se ho Dan. „Jsou zase na mé stopě?“

Odbočil stranou a vyjel na výšinu. Z jejího vrcholu se ohlédl dozadu a spatřil oblak prachu, zdvihající se na nejbližším svahu Morganových pahorků. Z této vzdálenosti se hlídka jevila jako jediný jezdec a nemohla uprchlíka vůbec vidět. Mohla však snadno sledovat jeho stopu. Satan se ohlédl na svého pána.

„Máme se vrátit a zahrát si s nimi?“ otázal se Dan.

Černý Bart, který se rozběhl vpřed, se teď obrátil a zavyl.

„Kamarád říká, že ne,“ pokračoval Barry. „Bart je nejopatrnější ze všech psů, které jsem kdy viděl a na stezce je moudřejší, než my dva dohromady,“ popohnal hřebce ze svahu. „A proto uděláme to, co on říká.“

Místo odpovědi zvýšil Satan rychlost. Bart se rozběhl jako černý šíp na západ, aby vyhledával pohodlnější cestu. Černý Bart, který byl spíše vlkem, než psem, má jemnější smysl pro polohu půdy, než kterékoliv jiné čtyřnohé zvíře. Dokáže se plížit roklemi a údolími tak, aby vítr nezanesl jeho zápach ke kořisti. Na volné pláni se krade od dolíku k dolíku, od keře ke keři, takže dovede překvapit i nejopatrnější zvířata. Černý Bart věděl, jaký druh půdy hřebci nejvíce svědčí a dovedl ji vybírat lak, že by ho nepřekonal ani geometr. I když v tomto kraji byl výběr půdy obtížný, Bart byl přesto při své práci nanejvýš pečlivý a trpělivý.

Časem, když byl směr cesty už jasnější, vrátil se Bart s vyplazeným jazykem, vběhl Satanovi pod nos a když ho Dan vlídně oslovil, opět odběhl jako potěšené dítě. Jeho povinností také bylo zkoumat okolí, a proto, když se zase vrátil a podivně zakňučel, Dan se k němu naklonil a úzkostlivě se zeptal:

„Chceš tím snad říct, že nás zase dohánějí?“

Bart uskočil stranou a s neklidným zavytím hleděl na svého pána.

„Kde jsou teď?“ zamumlal Dan a ohlédl se.

Ve veliké vzdálenosti se vznášel sotva znatelný oblak prachu, ztrácející se na šedivém pozadí.

„Proč se čertíš, Barte, když nejsme ohroženi odzadu? Máš hlad, nebo spěcháš domů?“

Bart mu odpověděl ještě hlučnějším zavytím.

„Běž tedy dál a ukaž mi, kde číhá nebezpečí!“

Vlčák se obrátil a rozběhl se skoro přímo vpřed, avšak odbočil k pahorku, stojícímu poněkud na jih. Plíživě vyběhl na jeho vrchol a vlekl břicho téměř po zemi.

„Něco je před námi, Satane!“ zvolal Dan. „Co by to mohlo být? Mohou to být lidé, soudě podle toho, jak se Bart plíží, aby se na ně podíval. Za jiných okolností to nedělá. Pomalu, chlapče, tiše!“

Hřebec sklonil hlavu, uši složil nazad a začal volně klusat do úbočí pahorku. Dan seskočil a přikradl se na vrchol. Uviděl dvanáct jezdců, vjíždějících do mělké doliny za pahorkem. Jeli tak rychle, až se jim střechy klobouků vpředu ohýbaly do výše.

„Zpozorovali nás dalekohledy!“ zašeptal Dan Bartovi. Ten zježil srst a zavrčel.

Kromě těchto dvanácti mužů, přijíždějících zepředu, blížila se z pravé strany skoro stejně silná dupa jezdců a z levé strany se obrovskou rychlostí hnalo dalších osm mužů na koních.

„Skoro jsme do nich vjeli,“ řekl Dan. „Ale ještě nás nedostali. Zpátky, chlapče!“

...a z pouzder vytáhli pušky. Nad černým hřebcem zahvždaly kulky.

Bart se odplížil z vrcholu pahorku a Dan následoval jeho příkladu. Jakmile se vyhoupl do sedla, rychle se rozhodl. Uvědomil si, že někdo z Rickettu uhodl jeho úmysl vrátit se k řídce Tucker a

sestavil plán, na jehož základě měl být zaskočen přesilou. Ale v Rickettu nemohl nikdo vědět, že mu zbývá ještě brod pod Caswell City a i kdyby to někdo věděl, nebylo by mu to nic platné. Do Caswell City totiž nebylo vůbec možné poslat upozornění, aby byl zaskočen.

Na mušce se mu objevil Johnny Gasney...

Dan však vůbec nic nevěděl o telefonních linkách, pojících Caswell City se vzdáleným Rickettem. Jeho cílem tedy bylo Caswell City, ale, aby se mohl k němu přiblížit, musel se širokou oklikou vrátit k Morganovým pahorkům a přitom se téměř srazit s hlídkou, aby mohl objet pravé křídlo nových nepřátel. Proto byl nucen pobídnout Satana k nejvyšší rychlosti. Když odbočil stranou, objevilo se na pahorku, vzdáleném pět set yardů, osm jezdců, kteří vykřikli, když Dana spatřili.

Vrah Pete Glassa, pachatel známého krveprolití v Alderu, byl téměř na dostřel jejich revolverů a pronásledovatelé seděli na čerstvých koních. Každý z těchto osmi jezdců byl ochoten se o cokoliv vsadit, že se bude dělit o vypsanou cenu.

Přesto Dan nepobídl Satana ani ostruhami ani bičíkem. Popohnal jej vpřed jedním slovem.

Od Morganových pahorků letěl Satan jako vítr, ale teď se řítíl jako plnokrevník při dostizích. Jeho nozdry a vlající ohon byly v

jedné přímce. Když zamířil na východ přímo k hlídce, nebylo možné pouhým okem sledovat pohyb jeho nohou. Asi míli běžel touto rychlostí a pak se začal odchylovat vpravo.

Pronásledovatelé znali dobře Danův plán a odbočili dále na sever, odkud se blížila hlídka patnácti mužů. Bylo jasné, že udrželi muži ze St. Vincentu po nějakou dobu rychlost, zaženou Dana do křížové palby. Sklonili se k šíjím svých koní, i když se tím vydávali ve veliké nebezpečí, že si při klopýtnutí zlomí vaz. Všecky ostruhy zrudly krví, koně napínali síly do krajnosti a přece se jim černý hřebec vzdaloval.

Když zjistili, že ho nemohou dosáhnout, rychle se dohodli na jiném postupu. Čtyři muži na nejrychlejších koních se rozjeli i plnou rychlostí, kdežto ostatní jezdci zavěsili otěže na hrušky seděl a z pouzder vytáhli pušky. Nad černým hřebcem zahvízdaly kulky.

Ani nedoufali, že zasáhnou cíl, ale měli plné zásobníky a věděli, že při této rychlosti by dobře mířená kulka usmrtila jezdce i koně. Dan to věděl také a jakmile zahvízdaly kulky, vytáhl pušku z pouzdra. Když přitiskl pažbu k rameni, mihl se mu v oku žlutý ďábelský záblesk. Na mušce se mu objevil Johnny Gasney ze St. Vincentu. Ozvala se další salva a Danovi se zachvěl prst na spoušti. Dan nestřílel nikdy nazdařbůh, poněvadž znal Satanův krok tak dobře, jako námořní dělostřelec výkyvy své lodi na klidném moři. Nad Johnnym Gasneym se nějakou chvíli vznášela smrt. Pak si

Dan povzdechl a vrátil pušku do pouzdra. Pozdvíhoval se v třmenech a nakláněl se dopředu, aby lépe překonával odpor vzduchu.

„Nemohu to udělat, Satane! Nic proti nim nemám. Oni jsou přesvědčeni o tom, že konají poctivou práci. Nemohu to udělat. Natáhni se, chlapče!“

Bylo téměř nemožné, že by hřebec mohl ještě teď zvýšit rychlost, ale když zaslechl ten tlumený hlas, rozlétl se vpřed jako loď, na níž napjali další plachtu.

Muži ze St. Vincentu viděli, že prohráli bitvu. Teď měli všichni pušky u ramen a kolem Dana na všech stranách hvízdaly kulky. Přímo proti němu, ale ve větší vzdálenosti, jela hlídka z Rickettu. Bylo to patnáct zkušených mužů. Jakmile pochopili plán pasti, štvali své koně do krajnosti.

Nebyla to však jejich chyba, že se jejich snaha setkala s nezdarem. Právě, když se past zavírala, černý hřebec vyvázl z nebezpečí a zmizel za pahorkem. Když vyjeli na jeho vrchol, zjistili, že Barry je už úplně mimo dostřel.

Muži ze St. Vincentu nevrle zastrčili pušky do pouzder. V posledních pěti minutách už v duchu dělili deset tisíc dolarů osmi a teď byli zklamaní.

Teď mohli Dana sledovat jen mírnou rychlostí v naději, že ho vyčerpají. A protože malá zastávka už neměla vliv na výsledek akce, dokonce byla prospěšná pro odpočinek znavených koní, přitáhli otěže a zakleli.

7/ ČERSTVÍ KONĚ

Koně ze St. Vincentu byli udýchaní, ale koně hlídky se potáceli. Byli úplně vyčerpaní. Od chvíle, kdy opustili Rickett, běželi plnou rychlostí a poslední rozběh je připravil o zbytek sil.

Stáli se svěšenými hlavami, z tlam jim kapala krvavá pěna na prsa, boky se jim dmuly námahou a sípavě dýchali. Všichni jezdci rozmrzele seskočili z koní.

„Kdo je vaším vůdcem, hoši?“ zvolal Johnny Gasney. „Však my toho Barryho ještě dostaneme! V tom černém hřebci vězí sám ďábel! Kdo vás vede?“

„Nejsem sice vůdcem, ale možná, že mohu mluvit za hochy,“ odpovídal Mark Retherton, který nemluvil rychle, ani když mu hrozila smrt. „Co si přeješ, Johnny?“

„Hoši, vy budete potřebovat nové koně, že ano?“

„No, teď budeme spíš potřebovat hroby pro tyhle koně, které jsme uštvali,“ zabručel Mark a chmurně pohlédl do kalných očí svého ponyho. „Byl to nejlepší kůň, na kterém jsem kdy jel. A teď se na něho podívejte!“

„Tady máte čerstvého koně!“ přerušil ho Johnny. „Starý Billy sem telefonoval.“ Blížilo se šest mužů, z nichž každý vedl tři koně. „Požádal mě, abych opatřil patnáct koní. Uhodl nejspíš, kam Barry pojede. A tady jsou. Nejlepší koně ze St. Vincentu. Ale zacházejte s nimi, proboha, lépe, než s těmito!“

Mezitím, co ostatní členové hlídky mlčky přesedlávali, Mark prudce přitáhl popruh u sedla a přes rameno zvolal na Gasneye:

„V tomhle kraji je hojnost koní, ale jen jeden Satan! Jestliže ho nedohoníme, dokud tihle koně nebudou úplně vyčerpaní, můžete se s nimi už teď rozloučit.“ Johnny si v rozpacích zamnul rudé čelo a odpověděl: „To je úplně v pořádku. Není přece možné, aby ten černý hřebec uštval i tyhle koně. Ale běžel výborně! A ještě něco, Marku. K Barrymu se můžeš bez obav přiblížit, poněvadž nebude střílet. Pušku sice vytáhl, ale pak se nejspíš rozhodl, že nebude rozmnožovat počet zastřelených. Zastrčil ji do pouzdra, aniž vystřelil.“

Jedťe dál, hoši, jako ďáblové! Billy pro vás obstaral čerstvé koně i ve Wagu.“

Nevyjeli ve skupině, ale každý z nich pobodl koně hned, jak se vyhoupl do sedla. Dosud jeli hlavně proto, aby pomstili Pete Glassa. Teď však chtěli pomstít své zničené koně, poněvadž kovbojovi je oblíbený kůň právě tak drahý, jako přítel.

Očekávali, že jim černý hřebec nadobro zmizel, ale byli mile překvapeni, když ho spatřili ve vzdálenosti poloviny míle, brodícího se přes říčku St. Vincent. Dan totiž předpokládal, že po jeho úniku nastane přestávka v pronásledování. Zastavil tedy Satana u říčky, aby

si vydechl. Nepovolil hřebci pít, ale dal mu jen doušek z klobouku a na okamžik mu uvolnil popruhy.

Nebylo to ani nutné, protože Satan nebyl vyčerpaný. Byl sice zpocený, ale stál se vztyčenou hlavou, stříhal ušima a zhluboka oddychoval. I této přestávky Dan využil k důkladné masáži jeho svalstva na plecích a kyčlích a setření potu z jeho šíje a boků.

Když Bart seběhl z vrcholu pahorku a dal zavrčením výstrahu, dýchal už Satan normálně. Než však Dan přitáhl popruhy a vyhoupl se do sedla, vzal krásnou hřebcovu hlavu do rukou a zašeptal:

„Mezi námi, Satane, naše hlavní šichta teprve začíná. Zvládneš to?“

Satan očichal rameno svého pána a místo odpovědi zafrkal. Černý Bart dal výstrahu a hřebec byl připraven k odjezdu.

Přebrodili říčku v místě, kde kameny téměř vyčnívaly z vody, protože nic tak nesnižuje rychlost koně, jako ponoření do studené vody. Když zaslechli dusot blížící se hlídky, odbočili poněkud na severovýchod ke Caswell City.

V této části kraje neměl Bart skoro nic na práci, poněvadž tady pahorky skoro nebyly a terén byl rovný. Jakmile Satan poznal směr, Dan nemusel dělat nic jiného, než mu povolit uzdu. A hřebec se dlouhými skoky rozběhl. Dan také zcela určitě věděl, že Satana nemohli do večera dostihnout ani čerství koně. Ke svému úžasu však zjistil, že pronásledovatelé jedou tak, jakoby měli k dispozici neomezenou zásobu koní. Zřejmě nevěděli o Satanově nevyčerpatelné síle. Dan tedy pobídl hřebce k volnému cvalu. A když urazili míli a ohlédl se, viděl, že hlídka se blížila.

Užívali stále ostruhy! Bylo to šílenství, ale Danovi to nedělalo starosti. Pro něj bylo nutné, aby udržel alespoň tuto mezeru mezi sebou a svými stíhateli. Sklonil se vpřed a pobídl Satana k větší rychlosti. Měl totiž několik rozhodujících výhod nad koňmi hlídky. Ti vydrželi běžet celý den svým obvyklým drobným klusem, ale neměli dostatečně dlouhé tělesné rozměry a dost dlouhé nohy k delší jízdě tryskem. Kromě toho, většina koní, kteří se hnali za Satanem, nesla jezdce vážící o dvacet liber víc než Dan a ještě k tomu byla zatížena těžkými kovbojskými sedly, zatímco Danovo sedlo vážilo sotva polovinu. A nejvíc snad přitěžovala koním pronásledovatelů ta

skutečnost, že byli pobízeni ostruhami a vedeni mučivými udidly, zatímco Satan se pohyboval podle své vůle, nebo alespoň podle vůle svého pána, která se shodovala s jeho vůlí. Nebyl trápen těžkým udidlem, ani břitkými ostruhami. A nesl jezdce, který dovedl pečlivě rozložit svou váhu.

Máme-li tohle všechno na zřeteli, nemůžeme se divit, že hřebec si s hlídkou jen pohrával. Dýchal teď poněkud obtížněji a neběžel již tak lehce, když se však Dan ohlédl, zjistil, že koně pronásledovatelů jsou téměř úplně vyčerpaní. Tato vražedná jízda trvala bez zastávky míli za mílí. Pak Dan spatřil ostré střechy městečka, rýsující se na obloze.

Dan tento kraj téměř neznal, kdežto hlídka ho znala tak dobře jako nejčtenější knihu. Nemilosrdně štvála své koně, protože doufala, že ve Wagu je vymění za úplně čerstvé koně. Dan věděl, že tahle výměna chvílku potrvá, a že on zatím zmizí mezi pahorky, táhnoucími se před ním. Doufal, že tím získá náskok a že pohodlně dorazí k brodu poblíž Caswell City. V Caswell City mohli jeho pronásledovatelé obdržet opět čerstvé koně, ale právě za Asperem se tyčily Šedé hory a to byl jeho kraj. Věděl, že jakmile se octne mezi nimi, může se pronásledovatelům už klidně vysmát.

Popleskal Satana na pleci a dvojnásobnou rychlostí ujížděl dál. Vyhnul se městu, kdežto hlídka do něho vjela. Když zbystřil sluch, slyšel jejich výkřiky a zjistil, že dusot kopyt zmlkl.

Předpokládal, že výměna koní bude trvat pět až deset minut a že tou dobou se octne v bezpečí mezi skalami.

Ale stala se nepochopitelná věc. Již po několika vteřinách se z města vyřítilo patnáct zběsilých jezdců na patnácti čerstvých koních. Wago dostalo nějakým zázrakem zprávu a připravilo pro ně patnáct osedlaných koní.

Dan si uvědomil, že už nemůže tak lehce uniknout, ale přece byl pevně přesvědčen o tom, že Satan doběhne včas k brodu a k bezpečným horám za ním. Pobídl ho slovem a statný hřebec se rozjel ze svahu. Černý Bart je vedl tou nejschůdnější cestou. Bartova pomoc byla pro uprchlíka velice účinná, poněvadž během jízdy měla význam každá ušetřená stopa cesty, každé obejití svahu.

...z města se vyřítilo patnáct zběsilých jezdců na patnácti čerstvých koních.

Ovšem naskytly se tady nové překážky v podobě vysokých plotů z ostnatého drátu, jimiž byly obehnány obdělané pozemky. Svěží kůň by je snad mohl přeskočit, ale zemdlený Satan nikoliv. Proto si Dan oddechl úlevou, když uviděl vlevo rokli, která protínala pole a jako šíp mířila na severovýchod, směrem k brodu. Vjel do ní, aniž se dlouho rozmýšlel. Dno bylo místy kamenité, většinou však písčité, takže jízda nebyla obtížnější než na zvlněných pláních nahoře.

Stěny rokle začaly rychle stoupat. Sahaly Satanovi k plecím a pak k hřívě. Zezadu bylo slyšet dusot hlídky, rozléhající se roklí mnohonásobnou ozvěnou. Pronásledovatelé jeli tak, jakoby si byli jistí vítězstvím. Bylo to zvláštní.

8/ SKOK

Dan přešel do volného klusu a právě ve chvíli, kdy objel zatáčku rokles, spatřil přímo před sebou past. Zastavil se. Před ním se tyčil vysoký důkladný plot z ostnatého drátu, přehrazující celou rokli. Za plotem byly kurníky, železné obruče z rozbitých sudů a další haraburdí, které obklopuje typickou západní farmu. Nad levou stěnou rokles strměla k obloze ostrá střecha domu.

Ohlédl se a chtěl se vrátit k místu, kde stěny rokles byly nižší a kde bylo možné vjet zase do volného kraje. Ale už bylo příliš pozdě. Pronásledovatelé se blížili jako vichřice a křičeli a stříleli, jakoby na sebe chtěli upoutat pozornost. A to se jim podařilo, neboť uviděl staršího vysokého muže, jenž vyběhl na dvůr farmy s dvouhlavňovou brokovnicí v ruce. Patřil k lidem, kteří nevědí, co to znamená minout cíl, snad proto, že je střelivo tak drahé a na tuto vzdálenost znamenala dvojitá dávka broků jistou smrt. Dan věděl, že proti revolveru i proti pušce je možné se odvážit mnohého, že by však bylo sebevraždou koketovat s brokovnicí. Ještě ke všemu v ruce muže, který byl zvyklý sestřelovat holuby, přilétající k vodní tůni. Farmář, který měl na hlavě slaměný klobouk se širokou střešou a rozhlížel se po rokli, poskytoval dokonalý terč. Dan automaticky sáhl po pušce.

Ale prsty se mu nechtěly sevřít.

„Já to nemůžu udělat, Satane!“ zašeptal. „Musíme se pokusit o útěk. Nic jiného nám nezbývá. On nezavinil smrt Šedé Molly.“

Tentokrát se Dan ocitl opravdu ve velikém nebezpečí, poněvadž hlídka se k němu nebezpečně přiblížila. Také farmář zahlédl uprchlíka a připravil si brokovnici k výstřelu. Černý Bart netrpělivě obíhal svého pána. Rozlehl se divoký pokřik hlídky. Spatřila ho. Stíhala ho z Rickettu k Morganovým pahorkům, od Morganových pahorků k St. Vincentu, od St. Vincentu k Wagu a ještě dále, teď však nastal konec té historické jízdy.

„Vidíš?“ zašeptal Dan Satanovi do ucha. „Vidíš, co musíš dokázat?“

Vraník stál se vztyčenou hlavou, chvěl se po celém těle a hleděl na vražedně vysoký plot. Všecko bylo proti němu: dlouhá jízda, půda stoupající k plotu a písek, od něhož se musel při skoku odrazit.

„Ty to dokážeš!“ povzbudil ho Dan. „Ty to musíš dokázat! Jen do toho, chlapče! My dva bud’ společně zvítězíme, nebo padneme!“

Naklonil se dopředu a Satan se rozbíhal se stále vzrůstající rychlostí. Farmář za plotem pomalu přitiskl brokovnici k rameni a pečlivě zamířil. Věděl, co to všecko znamená. Slyšel o psanci jménem Barry, o jeho černém hřebci a vlkovi. Slyšel o nich každý obyvatel horské pouště a i kdyby nebyl slyšet pokřik hlídky, která byla teď vidět, pohled na Dana by mu řekl všecko. Kolik myšlenek mu prolétlo hlavou, zatímco pošilhával po lesklé hlavni! Myslel na dlouhou práci na farmě a na hypotéku, která ho připravovala o většinu každoročního výdělku, myslel na úzká dlouhá jízda, půda stoupající k plotu a písek, od něhož se shrbená ramena své manželky, myslel na hubené tváře svých dětí. Především však myslel na desetitisícovou odměnu! Nebylo tedy divu, že jeho ruka, držící hlaveň, byla pevná jako železný svěrák. Střílel za svůj život a za blaho pěti duší!

Chtěl vystřelit teprve tehdy, až spatří bělmo nepřítelových očí, až psanec dojede k plotu. Věděl, že každý kůň horské pouště nedovede přeskočit tento plot. V mládí jezdíval v Kentucky na loveckých koních. Ten plot mu sahal až k temeni hlavy a on sám byl vysoký šest stop a dva palce od země. Aby si zajistil zdárný výsledek, poklekl a opřel loket o koleno.

Vraník se blížil a stříhal ušima, jakoby posuzoval úkol, stojící před ním. Hlavu držel vysoko a zakláněl ji dozadu, tak jak to dělá každý dobrý skokan.

Farmářovo cvičené oko pozorovalo psance, který připravoval koně ke skoku. Dobře věděl, proč zkrátil otěže. Chtěl tím koně při skoku poněkud pozdvihnout. A rovněž dobře věděl, proč se Dan nadnesl v třmenech a naklonil dopředu. Pocítil k uprchlíkovi sympatie a v duchu zalétl k modré kentucké trávě, lesknoucí se v sluneční záři.

Napřed se rozběhl vlčák, skrčil se a pak přelétl plot půvabnou, vysoce klenutou křivkou.

Potom jezdec vykřikl:

„Vzhůru!“

Hřebec se vzepjal a skočil. Letěl tak nízko nad plotem, až se zdálo, že o něj zavadí. Zdánlivě si nahmatával cestu předními kopyty, pak zadní kopyta vtáhl pod tělo a přelétl plot. Nejvyšší drát se rozechvěl a zazvučel.

Farmář odhodil svou nejlepší brokovnici a zamával kloboukem:

„Jen do toho, chlapče! Bůh ti žehnej! Přeji ti štěstí!“

Jezdec mu poděkoval pokynem ruky a když farmáře míjel, objevil se na jeho jemné hezké tváři úsměv.

„Levou brankou! Levou brankou!“ křičel farmář, když si přiložil dlaně k ústům. Když uprchlík projel horní brankou, ohlédl se a spatřil hlídku, která již u plotu seskakovala z koní a vytahovala nůžky ke stříhání drátu.

Když Dan vyjel na výšinu za farmářovým domem, viděl, že jeho pronásledovatelé přestřihují dráty a tušil, že v několika vteřinách zahájí honbu znova. Ale vteřiny teď měly trojnásobnou délku a zastávka uprchlíkovi prospěla.

Od rána, kdy vyjeli z Rickettu, urazili už třicet pět mil a Satan běžel stále hladce a pružně. Dan vztyčil hlavu a vzduchem zaznělo jeho hvízdání. Bart, když je zaslechl, k němu přiběhl. A Satan obrátil hlavu a jasným okem pohlédl na svého pána. Dan je totiž hvízdáním ujistil, že je po boji a že se blíží odpočinek.

Jeli dál přímoú čarou ke Caswell City. Bart, běžící napřed mezi pahorky, opět vybíral cestu. Jestliže byl Satan zemdlený, nedal to na sobě vůbec znát. Rychlostí blesku míjel skály a křoviny a doslova letěl přes výšiny a doliny. Značně se odlišoval od koní, jedoucích za ním, kteří sténali pod vahou padesátiliberních sedel a těžkých jezdců. Dan měl ještě jinou výhodu, a to, že Satan běžel sám a volně, kdežto koně pronásledovatelů se pohybovali ve stísněné skupině. Muži, jedoucí v čele, neustále přitahovali otěže, aby je zadní jezdci mohli dohonit a ti pak pobízeli své koně ostruhami a předjížděli je, čímž vznikala jakási nepřetržitá třenice. A přece Mark Retherton nedovolil svým mužům, aby se rozptýlili. Pevnou rukou je držel pohromadě,

neboť viděl mrtvolu Pete Glassa a představoval si, co by se stalo, kdyby se Dan obrátil a začal odstřelovat jednotlivé muže hlídky. Myslel si, že udělají lépe, když honbu prodlouží, poněvadž bylo jasné, že Satan nakonec neobstojí proti tolika čerstvým koním.

Hřebec letěl tak nízko nad plotem, že se zdálo, že o něj zavádí.

Zas a zas vysílal za uprchlíkem čerstvé koně z Waga, ale hřebec se stále vzdaloval. Kdykoliv Mark Retherton urazil novou míli, vždycky vytáhl dalekohled a přesvědčoval se, jestli Satan není vyčerpaný. Neshledal však na něm žádnou změnu. Hlavu držel dosud zpříma a měl pružný krok.

Ale teď se uprchlíkovi vyskytly v cestě hory Wago, což byly ve skutečnosti pouhé pahorky. Mezi těmito pahorky mělo Dana překvapit alespoň čtyřicet mužů z Waga včetně patnácti čerstvých koní pro hlídku. Bylo jasné, že až muži zpozorují z výšin Danův příchod, postaví se mu do cesty. A pak už stačí jen jedna dobře mířená střela ze zálohy a téhle divoké jízdy je konec.

Pahorky se teď rychle blížily. Rethertona napadlo, jestliže caswellští nedostojí své povinností, bude Dan v bezpečí. Ve vzdálenosti dvou mil se totiž rozkládaly močály zarostlé vrbovím a brody přes řeku Asper. Na pahorcích nebylo vidět ani jediného muže. To se dalo vysvětlit dvojím způsobem. Buď byli ukrytí v záloze, nebo si spletli cestu, kterou měl Dan projet. Ale ta druhá možnost byla téměř vyloučena. Mark Retherton přehlížel dalekohledem pahorky a přitom si všiml temné postavy vlka, který běžel před uprchlíkem. Barta pozoroval již dříve, ale teprve teď si všiml, že se zvláštním způsobem pohybuje po zvlněném terénu a na vyvýšeninách se zastavuje.

„Je jako zvěd, který podává zprávu!“ pomyslel si Retherton.

Černý Bart se obrátil a zamířil přímo k Danovi. Nemusel výt ani kňučet, poněvadž svým rychlým příchodem naznačil, že chce oznámit něco vážného. Dan přitáhl otěže a nedůvěřivě se rozhlédl po pahorcích. Přece nebylo možné, aby tam číhali muži, kteří by ho chtěli zaskočit. Žádný živoucí tvor nemohl doběhnout z Rickettu do Caswell City a podat tam zprávu o jeho příchodu. Ale Bart přinášel špatné zprávy.

Danovi teď nezbývalo nic jiného, než odbočit rychle na východ, vyhnout se nebezpečnému území a zamířit do močálů. Obrátil Satana napříč.

Nepřátelé vytušili význam tohoto manévru, neboť jakmile Dan odbočil na východ, rozlehl se pokřik a zpoza několika pahorků vyjelo tryskem čtyřicet jezdců. Šest z nich zamířilo na východ a zatarasilo mu cestu, kdežto ostatní utvořili dlouhou řadu a rozjeli se rychle k němu.

9/ VÝSTRAHA

Dan zjistil, že se octl v pasti. Pomalu se nad ním zavírala. Když obrátil Satana, uvědomil si, že může uniknout jedinež na východ podél Asperu. Avšak i to byl zoufalý pokus, jestliže ten neznámý všemohoucí hlas dospěl z Rickettu do Caswell City, dal jistě výstrahu i poříčním městům Gantonu, Wilsonvillu a Bly Falls, ležícím u soutoku Tuckeru s Asperem.

Ale teď nebylo kdy na úvahy. Když se ohlédl, viděl, že pronásledovatelé si vyměňují koně. Rozjel se tedy na jihozápad přes pahorky Wago.

Byla to těžká práce. I ocelové svaly Černého Bárta začínaly ochabovat po celodenní námaze. Když běžel před Danem, klopil hlavu, vyplazoval jazyk a věšel ocas. Ale bylo třeba pobídnout vlčáka i koně, poněvadž pronásledovatelé se za nimi rozjeli se stejnou rychlostí jako předtím, povzbuzující čerstvé koně ostruhami a bičíky. Dan přejel rukou Satanovu zpocenou šíji, zavolal na něho a hřebec odpověděl frknutím. Napjal svaly a závodní rychlostí se rozlétl vpřed.

Jeli tedy přes pahorky Wago. Bart vybíral cestu jako dříve a Satan běžel hladce, aniž klopytl. Dan věděl, proč kloní hlavu a klopi uši nazad. Ale když ho oslovil, hřebec zastříhal ušima a rozběhl se ještě rychleji. Satanův běh se podobal letu racka po větru, nebo toku vody přes hladkou skálu. Bylo jasné, že ho pronásledovatelé na čerstvých koních z Caswell City nikdy nedohoní, i kdyby používali ostruh sebevíc.

Projeli pahorky, sledi jako šíp do údolí a rozjeli se po břehu Asperu. Dan zachmuřeně pohlédl na řeku.

Před deseti dny, kdy sníl ještě tolik netál, nebo po deseti dnech, kdyby už voda opadla, bylo možné Asper přebrodit. Ted se však korytem valil mocný hnědý proud, jenž rval břehy, podemílal vrboví a unášel balvany, které by sám člověk jinak nezvedl. Proud hučel, jakoby uprchlíkovi vzdoroval. Zdál se být tak úzký, že téměř sváděl ke skoku do bezpečných houštin na protějším břehu. Ale jeho pouhá síla odstrašovala i nejstatečnějšího plavce. Tu a tam vyčnívaly z proudu ostré balvany, zuby žraloka, kolem nichž se pěnila voda.

Když jel Dan po břehu, všiml si kmene, který proud vrhl takovou silou na balvan, že se o něj rozštěpil.

Ale přesto všechno byl Dan v pokušení. Na druhém břehu se totiž rozkládal bezpečný les a míli za lesem začínaly Šedé hory. Viděl jejich zasněžené vrcholy a síť roklí na jejich úbočích. Byl to labyrint, kde by ho už nikdo nenašel.

Opustili řeku a odbočili směrem ke Gantonu. Rozkládal se v nížině u zátáčky Asperu a byl mu nepřátelský jako všechna ostatní města. Dan viděl před městečkem dvacet mužů s patnácti čerstvými koňmi pro hlídku.

Minul Ganton a byl nucen opět pobídnout Satana, aby unikl hlídce, která právě nasedla na čerstvé koně. Hřebec měl jakousi neuvěřitelnou zásobu odvahy a síly. Ted' už byl trochu znavený a chvílemi se pohyboval těžkopádně jako obyčejný kůň. Když vystupoval do prvního svahu za Gantonem, občas klopýtal a klonil hlavu. A když narazil kopyty o kamení, neodrážel se už tak pružně jako ráno. Pohyboval se s výkyvy, jako půvabná jachta v příčném proudu. Sjel ze svahu opět k hučícímu Asperu. Jeho skoky se stále krátily a hlava se kývala.

To vše viděl dalekohledem Mark Retherton, ačkoliv se přiblížil se svými druhy na takovou vzdálenost, že to mohl vidět skoro pouhým okem. Obrátil se k druhům, jejichž drsné tváře byly pokryté potem a prachem. Seděli nakřivo v sedlech, poněvadž jim při sedmdesátimílové jízdě plnou rychlostí zdřevněla těla. Scotty držel hlavu daleko nazad, neboť měl pocit, že mu praskne páteř. Walsh se klonil napravo, neboť cítil bolesti při každém skoku a Hendricks jen tlumeně klel.

Mark Retherton promluvil naposled před hodinou. Když se ted' pokusil o proslov, chraptěl jako žába.

„Hoši, vzmužte se! On je už vyřízený! Vidíte, jak se ten vraník namáhá? Vidíte to? Hej, Lewe, Garry! My tři máme nejlepší koně. Ted' je načase, abychom vyrazili vpřed. Ted' ho dohoníme. Jedu napřed!“

Vyrazil indiánský pokřik a zamával kloboukem. Jeho kůň vyskočil do vzduchu a napjatýma nohama dopadl na zem. Pak se rozběhl. Tento kůň, proslulý svou rychlostí a odvahou od Bly Falls

až po Caswell City, tentokrát nezůstal své pověsti nic dlužen. Za ním se řítili Lew a Garry na koních skoro právě tak rychlých a blížili se k Satanovi. Rethertonův plán byl prostý. Teď, když vraník ochaboval, mohli se k němu rychle přiblížit, zastavit ho střelbou, pak zahnat uprchlíka do kouta u řeky a zdržet ho tak dlouho, dokud by se nepřiblížili ostatní členové hlídky. Účinek se dostavil ihned. Když vraník běžel do svahu, vzdaloval se jim a oni ho na rovině opět doháněli. Viděli, jak se Dan naklání dopředu a jak se Satan rychleji rozbíhá.

„Bůh je mým svědkem, že bych měl raději toho koně, než deset tisíc dolarů!“ zvolal Retherton v bezděčném obdivu. „Ale užívejte ostruhy, hoši. Ještě mílí a máme ho!“

A Retherton měl pravdu. Ještě než urazili míli, začali černého hřebce dohánět a pak Retherton zvolal: „Chopte se pušek, kamarádi, a pokuste se ho zasáhnout!“ Přitiskli pušky k ramenům a vystřelili. Jedna kulka vykřísila jiskru ze skaliska, právě za vraníkovými nohama. Ostatní letěly stranou. Dan se zase sklonil k Satanově šíji a kůň se opět rozběhl rychleji, avšak za několik okamžiků ho doháněli znovu. Po sedmdesátipětimílové jízdě nemohl tu rychlost vydržet.

Viděli, jak se Dan vzpřímil a ohlédl se. Jeho puška se pak zaleskla ve sluneční záři.

„Pohodněte koně!“ vykřikl Retherton. „Jestliže ho nemůžeme zasáhnout my, když střílíme dopředu, nemůže nás zasáhnout ani on, když střílí dozadu.“ Je totiž velice těžké obrátit se v sedle a mířit puškou, protože se přitom vzdalujeme od terče, místo abychom se k němu blížili. Takže všechny podmínky obvyklé střelby jsou obrácené. Především, jakmile jezdec otočí hlavu, ztrácí kontakt se svým koněm. Bylo jasné, že uprchlík to znal, poněvadž se nesnažil zacílit své výstřely. Přitiskl jen pušku k rameni a ihned vystřelil. Kulka rozhodila prach šest yardů před Rethertonem.

„Říkal jsem vám to!“ zvolal vůdce hlídky. „Střelbou nic nezmuže. Na něj, hoši! Na něj!“

Začal šlehat koně bičem. Psanec opět přitiskl pušku k rameni a tentokrát kulka narazila o skalisko necelých deset stop před Rethertonem.

„Ať se propadnu, jestli tohle není přesná střelba!“ zvolal tak na ráně Danovým kulkám. Uprchlík se otočil v sedle zpět dopředu, jako kdyby tuto hru považoval za ukončenou a vsunul pušku do pouzdra. Avšak, když na něho zase vystřelili, otočil se k nim opět s puškou v ruce. Znovu přitiskl zbraň k ramenu. Kulka se tentokrát zaryla do země tak blízko, že vyhozený prach vletěl do chřípí Rethertonova koně. Vůdce hlídky zaklel, přitáhl otěže a zvolal:

„On mi poslal výstrahu, hoši! Ten ďábel střílí tak přesně, jako kdyby seděl v houpací židli a zasahoval plechovky. Chtěl nám tím asi říct, abychom se vrátili k hlídce. A ať se propadnu, jestli to neuděláme!“

Bylo nad slunce jasné, že má pravdu, poněvadž tři kulky vystřelené na jednoho koně dolétly pokaždé blíž. To mohlo mít jen jediný význam. Přitáhli otěže a za okamžik je dostihli jejich druhové.

„To nevádí!“ zvolal Retherton. „Máme času dost! Možná, že vydrží až do Wilsonville, ale nasedneme-li na čerstvé koně, po třech mílích ho dohoníme. Ten vraník se sotva drží na nohou.“

10/ ASPER

Od chvíle, kdy opustil Rickett, černý hřebec urazil už aspoň devadesát mil, ale ti, kdo ho viděli cválat na pláni poblíž Wilsonville, přísahali, že poskakoval jako hříbě na pastvě. Mark Retherton byl přesvědčen o něčem zcela jiném a ostatní členové hlídky věděli určitě, že se blíží konec. V zuřivém mlčení přehodili sedla na čerstvé koně a rychle vyjeli z města.

Dan tušil, že se blíží konec jízdy. Zasmušile pozoroval, jak pronásledovatelé objeli roh posledního domu a vyřítili se do polí. Satanovi docházela síla i dech. Měl krátký chrčivý dech, kopyta dopadala těžkopádně na zem, ohon už mu nevlál ve vzduchu. A přece, když se k němu jeho pán naklonil, vyhověl jeho přání. Do kroku se mu vrátil stín někdejší pružnosti, skleslá hlava se vztyčila a jedno ucho se zachvělo. A znovu se rozběhl, i když byl štván

čerstvými koňmi z Wilsonvillu. Někteří členové hlídky pochybovali o blížícím se konci, ale Mark Retherton byl o něm přesvědčen.

Satanova zoufalá snaha byla marná. Hřebcova veškerá pevná vůle nemohla dodat jeho nohám potřebnou rychlost. Hlídka se k němu přibližovala o palce, o stopy a posléze o celé yardy. Stíhatelé teď měli pušky v pouzdrech. Věděli, že hru vyhráli.

A najednou zpozorovali, že se uprchlík sklání v sedle na stranu a ohmatává popruhy u sedla. Zpočátku nechápali jeho počínání a pak viděli, že odhodil sedlo i s popruhy na zem. Ale to nebylo všecko. Jezdec se naklonil dopředu, sňal koni uzdu a také ji odhodil. Následující den se členové hlídky dušovali, že stíhali muže na koni, jenž neměl ani sedlo ani uzdu a poslouchal jen hlasu a ruky svého pána.

Teď byla každá zbytečná unce přítěží a bylo třeba koni co nejvíce odlehčit. Dan se naklonil nejdříve na jednu a pak na druhou stranu a vzápětí hlídka projela kolem odhozených jezdeckých bot.

Dan pak odhodil i pušku, čímž se zbavil možnosti bojovat na větší vzdálenost. Za puškou letěl i těžký opasek s náboji a s revolverem a dokonce i sombrero, které si strhl z hlavy a zahodil ho.

Dan zaryl nohy hlouběji do písku a oběma rukama se chopil hřebcovy hřívý.

Věděl, že vpředu ho čeká bezpečný útulek a na nějakou dobu se začal Jeho kůň znatelně ochaboval a ani toto odlehčení však příliš

nepomohlo k oddálení od neúnavné hlídky. Dan už se zbavil všech zbraní, jimiž mohl obhájit svůj život. Stíhatelé, když to zpozorovali, svorně zakleli. Uprchlík chtěl uštvat svého koně k smrti a raději s ním zahynout, než aby upadl do zajetí.

Hřebec, nezatížený sedlem a zbraněmi, se vzchopil k poslednímu pokusu o únik. Dan se začal hlídce vzdalovat. Rethertona pojala úzkost a opět vybídl své druhy ke střelbě. Dan seděl vzpřímeně a rozhlížel se kolem sebe. Byl to zřejmě jeho poslední pohled na život.

Hlídka se stále přibližovala. Satan už při každém kroku klopýtal, hlavu měl svěšenou a jeho veškerá pružnost byla ta tam. Danovi bylo jasné, že ho za několik minut dostihnou. Pohlédl na řeku, která hučela po jeho boku.

V této části mezi Tuckerem a Caswell City proudil Asper nejrychleji. A právě v tomto okamžiku se ve vzdálenosti několika set yardů naklonil vysoký podemletý strom a skácel se do proudu. Při pádu se rozstříkla voda na všechny strany, ale pád nebylo slyšet, poněvadž byl přehlušen hukotem řeky. Proud, zadržovaný na chvíli kmenem a větvemi stromu, se poněkud zklidnil, čímž poskytl Danovi zoufalou příležitost.

Ve střední části řečiště byl proud rozervaný ostrými skalami, kolem nichž se pěníla voda. Za těmito skalami se proud zmírňoval kmenem jako hrází. Valil se sice rychle, ale nebyl rozčeřený víry. Tento úsek měl podobu trojúhelníku, jehož hrot tvořil vrchol

skáceného stromu, který spočíval na protějším písčitém břehu. Dan měl slabou naději, že se mu podaří přeskočit skalnatou část řečiště a dopadnout do chráněné části proudu. Věděl, že tím zvládne jen polovinu práce, poněvadž bylo téměř jisté, že ho vlny strhnou doprostřed proudu, ještě než se mu podaří dostat se k protějšmu břehu. V tom případě by se nezachránil na písčině, ale rozerval by se o ostrá skaliska. Přesto však vítal i sebemenší příležitost k záchraně.

Nařídil Satanovi, aby změnil směr. Hřebec se zapotácel, ale běžel dále. Na Danovu výzvu se obrátil a zamířil přímo k proudu. Byl sice oslepen během a strnulý námahou, ale přece okamžitě pochopil úmysl svého pána. Pohodil hlavou, zamával ohonem a unaveným klusem se rozběhl ke břehu. „Barte!“ zvolal Dan a mávl paží.

A vlčák jeho úmysl pochopil také. Na vteřinu zaváhal, ale pak zamířil k řece a skočil do ní jako starý vůdce smečky, který ví, že zemře a přesto smrti opovrhoval.

O chvíli později se Satan na břehu vzepjal do výše. Zdálo se, že se k němu zdvihají hladové zuby skal, a že bílá pěna k němu vyskakuje, aby ho uchvátila. Překročil vrchol skoku a klesal níž. Zavadil kopyty o poslední kameny a pak se ponořil do rychlého proudu za nimi. Do vody dopadl sám, poněvadž, zatímco se vznášel ve vzduchu, Dan z něho seskočil a vrhl se do proudu.

Opět se vynořil a zoufale se snažil dosáhnout břehu. Setrvačností skoku se k němu sice dosti značně přiblížil, ale proud je hnal doprostřed řeky, kde na ně čekaly skály. Byli unášeni proudem dolů. Snad jen Černý Bart měl slabou naději na úspěch. Odrazil se od hladiny a skočil dál. Doplavал k písčitému břehu a zachytil se o něj drápy.

Dana uchvátil proud a zmítal jím a otáčel jako kládou. Satanovo těžší tělo se zmítalo kousek nad ním. Dan vlastně neměl žádnou naději, že by se mu podařilo dostat se ke břehu a že by se ho mohl zachytit, i kdyby se k němu dostal. Ale Bart se vody nebál ještě z dob, kdy ho hlad přinutil lovit si ryby.

Bokem se kradl po proudu, až se mu voda pěnila kolem plecí. Proud k němu přinášel Dana se zmítajícími se pažemi. Bart se mu zakousl do rukávu. Sukno bylo silné, ale přece se hned roztrhlo a Bart by se prudkým trhnutím octl málem v proudu. Ale držel se.

Zakousl se přímo do Danovy paže, ze které vytryskla krev a nepovolil. Dan se otočil a za chvíli stál na břehu.

Nesměl však ani okamžik otálet. Satanovi byly vidět jen oči a nos, proud ho nemilosrdně unášel a bránil se už z posledních sil. Dan zaryl nohy hlouběji do písku, naklonil se a oběma rukama se chopil hřebcovy hřívky. Tentokrát bylo trhnutí mnohem mocnější, poněvadž voda se mohla víc opřít o Satanovo mohutné tělo. Dan však vydržel. Hrbila se mu záda a ramena ho bolela námahou. Ale Satanovi se přece jen podařilo vyskočit předníma nohama na břeh a všichni tři se odpotáceli do bezpečí houštiny, kde se zhroutili.

Hukot vody byl tak mocný, že ani neslyšeli výkřiky a výstřely. Několik minut zalétaly do houští kulky pronásledovatelů.

11/ PRÁZDNÁ JESKYNĚ

Po deset měsíců v roce mohlo říčku Asper přebrodit i desetileté dítě. Teď však řeka tak mohutně hučela, že v Danovi budila pocit naprostého bezpečí. Věděl, že nikdo z členů hlídky se nepokusí o skok přes proud. Ale přece jen se houštinou přikradl ke břehu, aby měl úplnou jistotu. Právě zahlédl Marka Rethertona, jak dává posunky rozkaz, po němž všichni váhavě zasunovali pušky do pouzder. Jezdci pěstmi hrozili směrem k zelené houštině na druhém břehu, tak blízké a přece tak nedostupné. Dva z nich zajeli až na kraj břehu, ale pak se svého úmyslu vzdali a celá tlupa se obrátila k Wilsonwillu. I koně věšeli hlavy.

Když se Dan vrátil do houští, zjistil, že Bart leží s hlavou na předních tlapách, má zavřené oči a těžce oddychuje. Jedno oko však chvílemi přece jen otevíral a hleděl na Satana. Hřebec ležel skoro ve stejné pozici a oddychoval tak hlučně, že to bylo slyšet i v hukotu Asperu. Dan poklekl a přitiskl ucho k hřebcovu levému boku, těsně za plecí. Prudké záchvěvy Satanova těla mu otřásaly hlavou. Ve chvílích, kdy se neozýval chraptivý dech, slyšel oběh krve. S vážnou tváří se vzpřímil a zvolal:

„Satane!“

Ale jeho hlas utlumil hukot řeky. Teprve, když rukou přejel hřebcovu zpocenou šíji, zastříhal uchem, ale hned ho položil nazad. Dan věděl, že Satan nesmí ležet v chladném dolíku u řeky. Pro koně je nanejvýš nebezpečné, když se uhřeje a pak se náhle ochladí.

Postavil se přímo před Satana a velitelsky mávl rukou. Hřebec jen zdvihl víčko, které se hned zavřelo nad skelným okem.

„Postav se!“ zavelel Dan.

Satan opět zastříhal jedním uchem, nadzvedl poněkud hlavu a napjal nohy. „Barte, probud' ho!“ poručil Dan.

Bart by v hukotu řeky těžko uslyšel pánův rozkaz, ale spatřil jeho výrazné gesto a s námahou se postavil. Vycenil své veliké zuby přímo u Satanova nosu a zavrčel. Každý živý tvor se musel toho zvuku leknout. Satan zvedl hlavu.

Bart stále vrčel a Dan začal koně nadzvedávat. Vsunul mu paže pod hrud', kůň zakolísal, zafřkal a pomalu vstal. Stál, napjatýma nohama se opíral o zem a klonil hlavu. Kdyby ho teď dítě zatáhlo za hřívu, mohlo by ho povalit. Zadní nohy mu už podklesávaly.

„Vpřed!“ zvolal Dan.

Zvedl hlavu, zachvěl chřípím, ale to bylo vše. Zdálo se, že umírá vstoje. Najednou jeho pán zahvízdal. Ten ostrý zvuk, podobný sykotu nějakého pohádkového hada, pronikl hukotem Asperu, jako paprsek světla temným pokojem. Satan udělal nejistý krok vpřed, zapotácel se a skoro upadl. Dan ho však podpíral ramenem, opřeným o bok a zvedal ho paží, vsunutou pod hrud'. Udělal ještě několik kroků mezi stromy, přičemž roztahoval přední nohy a skláněl hlavu, jako kdyby se pásl.

I Černý Bart povzbuzoval jeho klesající mysl. Někdy ho poděsil zavrčením, jindy vyskočil a klapl zubama těsně před jeho nosem.

Poznenáhlu se Satanovi trochu rozproudila krev a už se nepotácel. Dokonce zvedl přední nohu a kopytem se ohnal po Bartovi, který právě vyskočil. Dan ustoupil a zavolal hlasem, který už bylo dobře slyšet, poněvadž Asper byl více vzdálen:

„Barte, pojd' sem, ty starý brachu a přestaň ho obtěžovat! Však on se vzpamatuje!“

Opřel se o vrbu a jeho tvář byla náhle zestárlá a bledá. Podivně se zasmál, až se k němu vlk připlazil a začal mu olizovat ruku. Vzal do dlaní Bártovu zjizvenou hlavu, podíval se mu do očí a řekl:

„Měli jsme namále, Barte! Mezi Satanem a smrtí zbývalo jen půl palce.“ Vraník obrátil hlavu a slabě zařičel.

„Slyšíš, jak volá o pomoc?“ zeptal se Dan a přistoupil k Satanovi.

Když se pomalu ubírali dál, měl hřebec hlavu opřenou o rameno svého pána.

„Dnes večer dostaneš dva kusy chleba bez prošení,“ chlácholil ho Dan. Žárlivý vlk mu strčil do ruky chladný čenich. „Ty také, Barte! Ukázal jsi nám cestu.“

Satan přestal těžce oddychovat a potáčet se. A když se blížili k okraji lesa, každým okamžikem mu přibývalo sil. Za lesem rostly porůznu houštiny a nad nimi se tyčily Šedé hory. Teď, když je zapadající slunce zaplavovalo žlutou září, vypadaly kouzelně. V tom zlatém zbarvení, které se mísilo s modří kaňonů se zdálo, že jsou vyšší. Osiková houština při úpatí nejbližšího svahu se ve vánku leskla jako stříbro. Ale za několik okamžiků se měly vrcholky hor opět pohroužit v šero.

Jakoby si Satan všiml těchto úkazů, protože zvedl hlavu, zastavil se a začal je pozorovat.

„Jdi dál!“ velel Dan.

Hřebec se prudce oklepal jako pes, který právě vyskočil z vody, ale ani se nehnul. „Satane!“

Trhl sebou vpřed, ale zůstal stát.

„Barte, viděl jsi někdy hloupějšího koně, než je tenhle?“ rozněval se Dan. „On se snad nehne, dokud mu nesednu na hřbet.“

Vlčák vsunul čenich do Danovy ruky a zavrčel. Vypadalo to, že je ochoten jít dál s Danem a opustit Satana. „Tak dobře!“ řekl Dan. „Půjdeš, Satane?“ Kůň zařičel, ale nehnul se. „Tak si zůstaň tady!“

Otočil se k němu zády a rázně vykročil vpřed. Kráčel však stále pomaleji, až se posléze zastavil, neboť zaslechl zařičení. Satan zůstal na místě, ale teď zvedl hlavu a úzkostlivě stříhal ušima. Netrpělivě hrabal předním kopytem.

„Podívej, Barte!“ řekl zasmušile Dan. „Satan je příliš hrdý, než aby přiznal, že je moc slabý na to, aby mě unesl. Teď bych ho měl tady nechat, až by se skácel.“

Najednou pronikavě hvízdł. A když hvízdání doznělo, Satan zase zařičel.

„Jestliže ho sem nepřivede ani tohle, tak potom už asi nic. Musíme se vrátit. A ty si, Barte, pamatuj, že je zbytečné přivádět někoho k rozumu, kdo ho nemá.“

Vrátil se a vyskočil na vraníkův hřbet. Satan pod jeho tíhou poněkud zakolísal, ale pak se dal do klusu, jakoby chtěl dokázat, že je ještě dostatečně silný. Dan ho důrazně vyzval k chůzi a vydali se na cestu do Šedých hor.

A když se později Satan několikrát zastavil, napásl, vyválel v trávě a napil se z potoka, nabyl částečně bývalých sil a za hodinu už běžel úžlabinou dlouhým, rychlým klusem.

Právě nastal onen temný chladný čas před svítáním, když vyjížděli neschůdným průsmykem k jeskyni. Měsíc zapadl a hvězdy se zahalily řídkou mlhou. V hustém šeru občas prosvítaly skalní hroty a hřebeny. Byla taková tma, že Dan chvílemi neviděl ani Barta, pobíhajícího vpředu mezi balvany a vybírajícího nejschůdnější cestu. Všichni tři však instinktivně postupovali vpřed. Když se dostali na výšinu, Dan zastavil hřebce a hvízdł.

Pak naklonil hlavu a napjatě poslouchal. Zdvihaající se vítr k němu donesl ozvěnu hvízdnutí, ale nic jiného se neozývalo.

„Joan neslyšela,“ zamumlal Dan k Bartovi, který se po známém zahvízdání vrátil. Dan zase hvízdł, táhleji a pronikavěji a tentokrát čekal déle, zatímco Bart kňučel po jeho boku.

„Ještě se nenaučila lehce spát,“ zamumlal Dan. „Asi na mě dlouho čekala a pak únavou usnula. A co když se něco stalo, Satane!“

Po těchto slovech se hřbec vyřítł vpřed mezi balvany, které ani pořádně neviděl.

„Snad se jí nic nestalo,“ zašeptal si Dan. „Nemohlo se jí nic stát!“ ujišťoval se.

Za okamžik stanul v jeskyni a zapálenou pochodeň zvedl vysoko nad hlavu. V jejím světle se zaleskly Satanovy veliké oči a úzké oči

Bartovy. Pak klesl na balvan a pochodeň, která mu vypadla z ruky, prskala a šeptala v písku. Do prázdna pak zazněl Danův tichý hlas:

„Ona odešla, opustila mě!“ Černý Bart mu olizoval ruku, ale neodvážil se ani zakňučet.

12/ BEN SWANN

Od té noci, kdy zemřel starý Joe Cumberland a kdy Kate odjela se svým divochem, zůstal v tom velikém domě jen Ben Swann, dozorce Cumberlandova ranče. Cítil by se mnohem spokojeněji, kdyby bydlel v příbytku mužstva a hrál s ostatními hochy karty. Ale Ben Swann si neurčitě uvědomoval, že by to byla škoda, kdyby velké místnosti v domě zůstaly nevyužity. Kromě toho vynikal vrozenou důstojností, takže si v tomto příbytku liboval, i když se v něm někdy cítil osamělý. Když se ozvalo silné zabušení na dveře, otevřel. Venku stáli dva neobyčejně vysokí muži, vyšší než on sám. Jeden z nich byl pravý obr. Kolem nich se šířil silný koňský zápach.

„Rozsviťte!“ poručil jeden z těch dvou. „Opatřete světlo a rozdělejte oheň. A hněte sebou!“

„A kdo vy dva, k čertu, jste?“ zeptal se Ben Swann, opíraje se o dveře.

„Kopni toho hlupáka a jdi dál, Lee!“ řekl jeden z cizinců.

„Ustupte!“ rozkázal druhý muž, vyrval Benovi kliku z ruky a přitiskl ho ke stěně. Zatímco se Ben bránil a těžce oddychoval, do dveří vešli muž a žena.

„Řekněte mu, kdo jsme!“ ozval se ženský hlas. „Půjdeme do obývacího pokoje, Bucku, a rozděláme tam oheň.“

Bylo znát, že cizinci treť i potmě, poněvadž zanedlouho Swann zaslechl úder dřeva o krb v obývacím pokoji. Ben byl zmaten a měl dojem, že se mu o náhlých vetřelcích jen zdá.

„Kdo, k čertu, jste?“

Sírka vzplála přímo pod jeho nosem, takže ze strachu ustoupil, aby mu nevzplály kníry. Zjistil, že před ním stojí neobyčejně vysoký

muž, jehož lví tvář mu byla jaksi povědomá. Se zatajeným dechem pak ze sebe vypravil:

„Vy jste Lee Haines! Co tady děláte?“

„A vy jste dozorce Ben Swann, že ano?“ opáčil Haines. „Tak se konečně probud'te, člověče! V obývacím pokoji je osoba, které patří ranč.“

„Vždyť Joe Cumberland je mrtev,“ zakoktal Ben. „Kate Cumberlandová!“

„Ustupte!“ rozkázal druhý muž, vyrval Benovi kliku z ruky.

„Kate! A Barry... krveprolití v Alderu...“

„Mlčte!“ poručil hněvivě Lee Haines. „Ať to nezaslechne Kate! Barry s ní není, jen jeho dítě. A teď sebou hněte!“

Když se Ben vzpamatoval z prvního překvapení, počínal si velice zdvořile. V obývacím pokoji již našel rozdělaný oheň a na koberci před krbem plavovlasé děvčátko, zahalené do žlutohnědé kožešiny. Spalo tvrdě, znavené dlouhou jízdou. Benovi to připadalo jako výjev z hezkého obrázku. Dítě zdědilo velmi málo po otci, o němž tolik slyšel, zvláště ve spojitosti s příběhem o krveprolití v Alderu. Zrakem přelétl děvčátko a šel sehnat nějaké jídlo. Pak odešel nocovat do příbytku mužstva a při snídani všem s velkou chutí vyprávěl o nočních událostech. Žádný z kovbojů nebyl na ranči déle než tři roky. Nevěděli tudíž nic o událostech před svým příchodem, byli jako nepopsaný list, na nějž Ben mohl napsat své dojmy.

„Zdání klame,“ skončil dozorce. „Podívejte se na paní Barryovou. V celém kraji o ní říkají, že je hezká, ale nikdo vám nepoví, že je moc hezká. Je tak mírná a klidná, že byste si nikdy nepomysleli, že prchla s takovým divochem, jako je Barry. Barry sám nebyl ošklivý, ale v Elkheadu vám řeknou, jak dovede řídit a možná, že vám to několik vdov v Alderu potvrdí. A pomyslete na to děvčátko! Je to pouhé děcko, ale kdo ví, co v ní vězí?“

A pokud jde o mě, hoši, nedůvěřoval bych těm lidem. Přijedou si sem v noci, jako kdyby je honila nějaká ozbrojená hlídka. Vejdou do domu, posadí se a jedí, jako kdyby jeli celý den. A je možné, že jeli celý den. Ani při jídle se nezdálo, že by některý z nich byl příliš šťasten. A ještě něco jsem upozoroval!

Nahoře vítr přirazil volnou okenici a Buck Daniels vyskočil tak rychle, jakoby ho prach vyhodil do vzduchu. Neřekl nic, ale zdálo se, že mu není dobře a ostatní dva se tvářili také tak. A když se spolu bavili, odmlčeli se najednou uprostřed slova a podívali se do nějakého tmavého kouta. Potom Lee vstal, procházel se chvíli po pokoji a zeptal se mě:

„Swane, kolik tady máte spolehlivých mužů?“

„Všichni jsou spolehliví,“ odpověděl jsem.

„Do jaké míry jsou spolehliví?“ zeptal se.

Pochopil jsem, co se chtěl dovědět. Chtěli zjistit, kolik je tady kovbojů. Je možné, že ti tři potřebují pomoc. Ale proti komu? Před kým prchají?“

„Hej!“ zvolal jeden z kovbojů a ukazoval vidličkou oknem.

Za vrcholem nejbližšího pahorku zmizela zlatá skvrna. Pak se opět objevila a za ní tělíčko plavovlasého dítěte v bílých šatičkách. Utíkalo přímo na sever.

„To je to dítě!“ zvolal dozorce se zatajeným dechem. „Hoši, chyťte ji! Nebo raději ne, ještě byste jí ublížili. Já vím, jak se s ní má zacházet!“

Obrovskými skoky vyběhl ze dveří a zmizel za vrcholem nízkého pahorku. Kovbojové pak uslyšeli tenký pronikavý výkřik a vzápětí se na pahorku objevil vysoký dozorce s dítětem v náručí. Udýchán prošel dveřmi a nebojácnou holčičku postavil na konec stolu. Na nožkách měla malé mokašiny, které jí ušil Dan a byla oblečená v bílé noční košili. Žlutohnědou kožešinu její matka zřejmě zahodila. Kovbojové ji obklopili a obdivovali její odvahu.

„Když jsem ji chytil, chtěla mě kousnout,“ podotkl Ben. „Ale jakmile jsem jí měl v náručí, přestala se bránit a chovala se jako dospělá!“

„Mlč, Bene! Copak tě nenapadá nic hloupějšího, než takhle mluvit s dítětem?“

Joan si klidně prohlížela svýma velikýma temnýma očima tváře všech kovbojů. A jestli se bála, nedala to na sobě znát. Občas však pohlédla oknem do volného kraje jako plaché zvíře, které vidí, že útěk je nemožný.

„Kam jsi běžela, miláčku?“ zeptal se Ben.

Děvčátko ho chvíli neohroženě pozorovalo a pak odpovědělo:

„Tam!“

„Kam? Ty jsi v noční košili běžela do Elkheadu? Nebo kamkoliv?“

Benu Swannovi sice úplně nedůvěřovala, ale přece mu dávala přednost před ostatními neholenými a hubenými tvářemi, které ji obklopovaly.

„K tatínkovi Danovi!“ zašeptala. „Chci k tatínkovi.“

„K Danu Barrymu,“ vysvětlil ostatním Ben a ustoupil od ní.
„Hoši, ten vražedný d'ábel se určitě zdržuje v okolí a ti, co jsou teď nahoře v domě zřejmě prchali před ním!“

Kovbojové přiskočili k oknům a dveřím.

„Co tam vidíte?“

„Nic!“

„Swanne, jestliže sem přijde Barry, jdu odtud.“

„Já také, Bene. Ten, kdo dostane těch deset tisíc, těžce si je zaslouží. Slyšel jsem o tom krveprolití v Alderu.“

„Poslyšte hoši!“ pravil Ben, „jestli sem přijede Dan Barry, nikdo z vás tady nezůstane...“

„Poslyšte, hoši!“ pravil Ben, „jestli sem přijde Dan Barry, nikdo z vás tady nezůstane. Ale neutíkejte předčasně! Já teď odnesu dítě do domu.“

Protože se Joan chvěla zimou, zabalil ji do staré přikrývky a donesl ji do domu. Tam už nastal poplach. Zahlédl Bucka Danielse, jak kvapně vede dva osedlané koně před dům, viděl Hainese a Kate, sbíhající ze schůdků. Pak ho uviděli.

Ben měl dojem, že radost ze shledání byla rozhodně jednostranná. Kate se s ulehčujícím výkřikem rozběhla k Joan a pevněji k sobě přivinula. Ale ani velký Lee Haines, ani ošklivý Buck Daniels neprojevili sebemenší radost. Joan jen trpěla laskání své matky. Ben se s nimi dal do řeči.

Řekl jim, že všichni pozorují, že je něco trápí a že se chovají tak, jako kdyby prchali. Že útěk je úplně na místě, nemůžeme-li jinak čelit nebezpečí. Řekl jim, že on sám věří v účinnost takové taktiky a že není vojákem, nýbrž kovbojem. A že i ostatní hoši jsou pouhými kovboji a že za normálních okolností by zůstali při své práci. Nechtějí však čelit psanci.

„Takže se vás zeptám přímo: Přijde sem ten člověk, kterému říkají Hvízdavý Dan? Prcháte před ním a ukradli jste mu dítě?“

Lee vážně odpověděl:

„Vypadáte jako rozumný muž, Swanne, a proto se divím vaší otázce. Tak především: dva muži neprchají před jedním mužem.“

Swannovy rty přelétl slabý úsměv a Haines pokračoval: „Co se týče ukradení toho dítěte – matka má přeci právo na své vlastní dítě! Teď se vraťte ke svým vyděšeným kamarádům a řekněte jim, že Dan Barry se zdržuje v Šedých horách.“

Dozorce nebyl s tímto prohlášením tak úplně spokojen, ale své rozhodnutí odložil. Lee mluvil jako muž, který je zvyklý poroučet a Ben se pomalu vrátil do příbytku mužstva.

13/ NOVÝ KAMARÁD

„Tady nemůžeme počítat s žádnou posilou,“ řekl Lee, když vstoupil do obývacího pokoje k Buckovi. „Jakmile sem přijde Barry, všichni se rozprchnou. Zdá se mi...“

„Mlč!“ přerušil ho Daniels. „Zavři klapačku!“

V jeho snědé tváři se objevil výraz zvláštní hrůzy a zašeptal:

„Slyšíš? Ve vedlejším pokoji dává Kate Joaně výprask za to, že utekla a to dítě dosud nevykřiklo!“

„Jestli ještě jednou utečeš, napráskám ti ještě víc a zavřu tě na dlouho do tmavé komůrky.“

Dítě zřejmě ani nepíplo, nebyl slyšet ani tlumený pláč. Za chvíli se otevřely dveře. Na prahu stanula Kate a řekla:

„Jdi do kuchyně a řekni Liovi, aby ti dal snídani. Neposlušné holčičky nesmějí jíst s maminkou.“

Pak prošla dveřmi Joan a její kulatá tvářička byla naprosto bledá a bezvýrazná. Neschoulila se, když mījela svou matku. Prošla pevným krokem pokojem, otevřela dveře do kuchyně a opět je za sebou zavřela, rozechvělá Kate klesla na židli.

„Jdi ven!“ pošeptal Buck Hainesovi. „Musím s ní mluvit o samotě.“ Jakmile Haines odešel, přisedl si Buck ke Kate. Ta si splétala a rozplétala prsty a bylo na ní vidět, že trpí.

„Co to s ní Dan udělal, Bucku? Proboha, co to s ní udělal?“

Buck byl té zásady, že hovor má pro ženu stejný význam jako pro muže klení. Že je to jakási bezpečnostní záklopka. Proto mlčky čekal, až přejde první výbuch jejího žalu.

„Když jsem ji trestala, jen se na mě dívala. Srdce se mi svíralo. Neplakala, ani se nevztekala. Jen stála a dívala se na mě!“

Opět klesla na židli a zavřela oči. Když se Buck podíval do její zarmoucené tváře, zatoužil sklonit se nad ní a sevřít ji do náruče.

„Bucku, já z toho zešílím! Já to nesnesu! Jak jen ji Dan mohl takhle změnit?“

„Poslyšte, Kate! Joan se nezměnila. Ona jen ukazuje, jaká je ve skutečnosti.“

Kate na něho divoce pohlédla.

„Nedívejte se na mě jako na vraha! Bůh je mi svědkem, že je mi to líto, ale není to má chyba, že vaše dcera má Danovu krev. On ji nic nenaučil, on ji nezměnil. Její pravá povaha se projevila jen proto, poněvadž s ním byla o samotě.“

„To se mi nechce věřit, Bucku! A ani se mi nechce vás poslouchat!“

„Musíte mě vyslechnout, Kate, poněvadž víte, že mám pravdu. Myslíte, že by se mohla nějak naučit neplakat, když je bita?“

„Vím to!“

Pronesla to tiše, jakoby se bála nějaké vyšší moci a Buck také tlumil hlas.

„Joan je divoká. Poznal jsem to, když jsem viděl, jak zachází s Bartem. Je prostě divoká!“

„Tak ji zkrotím.“

„Už jednou jste se o to pokusila, ale bezvýsledně.“

„Z Dana už byl muž, když jsem se o to pokusila a přece se mi podařilo ho změnit. Joan je jen dítě, moje dítě. Je z poloviny po mně. Má mé vlasy a mé oči.“

„Nezáleží na tom, jakou barvu mají její oči, ale na tom, jaký mají výraz. Podívejte se do nich a pak mi řekněte, po kom je.“

„A proč to říkáte, Bucku? Co mám podle vašeho názoru dělat?“

„Těžko říct. Možná by bylo lépe poslat Joan zpět k Danovi.“

„To nikdy!“

„Říkám vám, že Dan se jí nevzdá.“

„Pane bože, pomoz mi! Co mám dělat? Ponechám si ji a zkrotím ji!“

„Ale tímto způsobem si ji neudržíte. Vzpomeňte si na Dana a na žár v jeho očích, Kate!“

„Budu se až do smrti snažit, abych si ji udržela,“ řekla rozhodně Kate a uklidnila se.

„Dokud Dan nezemře, bude neustále usilovat o to, aby ji dostal zpátky,“ odpověděl vážně Buck. „A Dana dosud nikdo neporazil.“

Chvíli na sebe hleděli a Buck první odvrátil zrak. Z její tváře zmizela veškerá ženská jemnost a místo toho se na ní objevil výraz, který Bucka přiměl k odchodu z pokoje.

Vyhledal Hainese a stručně mu pověděl všechno, co se přihodilo. Shodli se na tom, že Kate a Dan zahájili veliký boj o dítě a že ten boj bude trvat tak dlouho, dokud nezemře buď některý z nich, nebo dítě. Očekávali, že Dan přijde na ranč a že se pokusí Joan unést. V boji proti němu neměli žádné pomocníky, protože bylo jasné, že se kovbojové rozprchnou, jakmile zaslechnou jeho hvízdání. Rovněž bylo možné sestavit v Elkheadu ozbrojenou hlídku z občanů. Bylo k tomu však zapotřebí nejméně dvou dnů, v nichž Dan mohl přijet na ranč. Nezbyvalo opravdu nic jiného, než trpělivě sedět a čekat. Daniels i Haines byli stateční a vycvičení v boji a přece na Danův příchod čekali, jako vězeň na popravu.

S Kate o této možnosti nemluvili. Seděli tady jen jako diváci při hře a pozorovali, jak se snaží získat si Joan.

Od rána až do soumraku neprolenošili jediný okamžik. Trhali polní kvítí na pahorku západně od domu, seděli na verandě a naslouchali Kate, která Joaně vyprávěla o ranči a ukazovala jí vzdálené hory, jež tvořily jeho hranici. Vysvětlovala jí, že všechny ty pozemky budou patřit jednou jí a že kovbojové, kteří jezdí na pastvinách, konají práci pro ni a dobytek, pasoucí se na pahorcích, je označen jejím cejchem. Říkala to tak, aby tomu Joan porozuměla, ale pokud se mohli Buck a Lee přesvědčit, dítě nejevilo naprosto žádný zájem o matčino vyprávění.

Byl to namáhavý boj. Vždycky po večeři seděla Kate v křesle u krbu se zpola zavřenýma očima a možná si v duchu připouštěla svou porážku. Joan byla schoulená na pohovce v nejzazším a nejtemnějším koutě pokoje, bradu opírala o ruce a mlčky hleděla oknem na šeré pahorky. Opodál seděli Buck a Lee, vůbec nemluvili a chvílemi se na sebe dívali s jakousi neurčitou nadějí. Mysleli si totiž, že Kate časem uzná, že její úkol je nesplnitelný a pošle Joan zpět k Danovi. Tím by bylo nebezpečí odvráceno.

Ale náhoda tomu chtěla, aby se Kate ulehčilo v jejím nesnadném úkolu. Čínský kuchař, starý Li, neviděl Kate po šest dlouhých let a její návrat teď oslavoval tím způsobem, že jí neustále prokazoval různé pozornosti. Právě, když přinesl nějakou lahůdku z kuchyně a nechal za sebou pootevřené dveře, tlačila se škvírou malá kulička pokrytá šedou srstí a zamířila přímo k sálajícímu krbu. Bylo to štěně

ovčáckého psa. Jasnýma nebojácnýma očima si prohlédlo tváře přítomných mužů a pak se kolísavým krokem ubíralo ke krbu, stále očichávajíc podlahu. I tak malé štěně vědělo, že se musí vyhýbat žhavému uhlí, ale jak mohlo vědět, že i tmavé, chladně vypadající železné podpěry v krbu jsou rozpálené? Vystrčilo zvědavý čumáček, dotklo se železa a bolestí pronikavě zakňučelo. Tři dospělí tím byli vyrušeni ze svých myšlenek a Joan se s výkřikem rozběhla ke krbu.

Štěně by uteklo, kdyby mohlo, poněvadž v Liově kuchyni mělo teplý útulný kout, kde se mu nemohlo stát nic zlého. Ale Joan ho obratně polapila a sevřela do náruče. Jeho bezmocný nářek a hebký dotek srstí na Joanině tvářičce zapudily všechno ostatní z její mysli. Ještě před chvílí hleděla z okna na temné pahorky a představovala si jeskyni, Satana, Barta a tatínkovu hbitou jemnou ruku, ale hlas štěňátka tento obraz vyhladil, Joan už nebyla osamělá, když měla pod ochranou to malé hebké tělíčko. Podívala se na matku, která ji pozorovala očima zamlženými a zároveň jasnými a úplně zapomněla na to, že ji unesla z její milované jeskyně.

„Podívej se, maminko, on si spálil nosánek!“

Štěně si plně olizovalo popálený čumáček a při tom kňouralo. Joan nedostala od matky odpověď, zaslechla jen nejasný zvuk, který se jí ozval v hrdle. Na mysli jí vytanula neurčitá vzpomínka z dětství na ten konejšivý uklidňující zvuk, který slýchávala již dříve. Vzbudil v ní důvěru a sympatie. Zvědavě pohlédla matce do tváře se štěňátkem v náruči. Pak se pousmála a řekla:

„Ubohé štěňátko, maminko!“

Kate by ráda přivinula Joan k sobě, ale místo toho jen moudře pohládila pejskovu hlavu a opakovala: „Ubohé štěňátko!“

14/ VÍTĚZSTVÍ

Příchod štěněte znamenal rozhodující moment v životě Kate, poněvadž štěstí ukázalo svou vlídnou tvář a v pěti minutách přešla od porážky k vítězství. Seděla u krbu, v náruči držela spící Joan, která objímala štěně. Bylo jí skoro do smíchu, když si vzpomněla, že se to

všechno stalo vlastně náhodou. Zase však zvážněla, když si všimla, jak tragicky se tváří Buck a Lee. Hned uhodla o co jde. Dětské myšlení je totiž jednoduché a pojme vždy jen jednu představu. Takže ještě před chvílí Joan toužila jen po tatínkovi Danovi, ale v následujícím okamžiku nemyslela na nic jiného, než na popálený nosík štěněte. Kate si nechtěla připustit myšlenku, že by se při další krizi u Joan opět projevila otcova krev. Až příliš se teď kochala svým přítomným štěstím.

Seděla v záři ohně, zpívala spící dcerušce a pozorovala, jak se ve spánku usmívá. Jedna polovina její mysli, kde měl být Dan, však byla prázdná. Tisíckrát potlačila touhu obrátit se k místu, kde dříve sedával a úsměvem ho vyzvat, aby sdílel její štěstí. Když odvrátila oči od Joan, zrakem spočinula na Buckově hubené napjaté tváři a pak na Hainesově lví tváři. Věděla, že jestli se někdy objeví Dan, zvítězí její strach o Joan nad její láskou. Tušila zároveň, že by nebyla nikdy úplně šťastná, kdyby Dan zmizel nadobro. Jaro jejího života již pominulo, ale i teď byla vděčná za těch šest blahých let, která strávila s Danem. A jestliže se právě teď od něho odvracela, dělala to jen proto, aby Joan jednou dosáhla normálního ženského štěstí. Dan žil ze dne na den, opájel se vyjíždkami ve větru, nebo zpěvem vzdáleného ptáka, či nočním nářkem horského lva. Žil jen pro přítomný okamžik, ale Kate viděla daleko do budoucnosti. V duchu viděla večer, kdy její dcera bude sedět stejně tak jako ona sama u krbu s dítětem v náruči. Při těch myšlenkách pocítila veliký smutek.

Nebylo tedy divu, že ve svých obavách před nebezpečím, které by mohlo potkat její dítě, první ze všech zaslechla zvuk, který Buck ani Lee nepostřehli. Bylo to slabé šoupání a škrábání na verandě a pak oddychování u předních dveří. Obrátila se. Oba muži, kteří si všimli jejího vystrašeného pohledu, upozorovali, že se otevřely dveře a ve šterbině se objevila velická tlapa. Do pokoje strčil hlavu Černý Bart.

Daniels vytáhl beze slova revolver.

„Počkejte!“ zarazila ho Kate.

Joan se probudila, když zaslechla její důrazný hlas.

„Nestřílejte, Bucku! Vidíte ten kus papíru pod jeho hrdlem? Přináší nějakou zprávu.“

„Barte!“ zvolala Joan, seskočila z matčina klína a rozběhla se k Bartovi. Ten však na ni strašlivě zavrčel a obrátil se ke Kate.

„Dejte pozor, Kate!“ vykřikl Haines. „Ten černý ďábel má vražedné úmysly!“

„Nehýbejte se, nebo vám skočí za krk,“ odpověděla Kate. „Mně žádné nebezpečí nehrozí. A on má rozkaz jít ke mně a nedovolí ani, aby se ho dotkla Joan. Vidíte!“

Minul rozepjatou náruč užaslé Joan, zamířil přímo ke Kate a zastavil se u ní, jakoby něco očekával. Když sáhla po složeném papíru, poněkud se schoulil a zavrčel. Dovolil jí však, aby vzala papír do ruky.

Rozbalila dopis a nahlas četla:

Kale, pošli ke mně Joan, nebo si pro ni přijdu. Pošli ji s Bartem.

Zdálo se, že vlk porozuměl tomu, co Kate přečetla, protože teď se přiblížil k Joan, která s výkřikem upustila kňučící štěně a objala Bartovu velikou hlavu. Štěně nařikalo a chvělo se žalem.

„Tatínek Dan mě chce,“ vysvětlovala Joan se zářícíma očima. „Poslal pro mě. Pojď rychle, Barte!“

Veliké zvíře ulehlo na podlahu, aby si na něho mohla Joan sednout.

„Joan!“ vykřikla Kate. Dítě zaváhalo a obrátilo se k ní. Kate popadla lehký revolver, ze kterého ji Dan naučil tak dobře střílet a namířila na Barta. Ten zlověstně vycenil zuby. Buck i Lee měli zbraně v pohotovosti. Bart se trochu nadzvedl a chystal se ke skoku.

„Kate, odhod'te revolver!“ varoval ji Buck. „Proboha, odhod'te ho! I kdybyste ho zasáhla, skočí vám na krk. Prvním výstřelem ho nezabijete, vrhne se na vás. Odhod'te revolver!“

Ale Joan dobře věděla, co jsou ty lesklé kusy oceli. Viděla střílet tatínka Dana a s výkřikem se vrhla mezi Barta a oba muže.

„Maminko! Jste všichni zlí! Nedovolím vám, abyste Bartovi ublížili!“

Pak se obrátila k vlkovi a vysvětlovala:

„Barte, oni ti neublíží! Oni si jen hrají a my teď půjdeme.“

Zamířila ke dveřím v doprovodu Barta, který bdělým okem pozoroval všechny přítomné.

„Joan, ty chceš opustit to ubohé štěňátko?“ zeptala se naoko klidně Kate. Věděla, že jí teď oba muži nepomohou a vše záleží jen na jejím důvtipu.

„Vezmu si ho s sebou!“ odpověděla Joan a zvedla kňučící štěně z podlahy. Zmlklo hned, jak je k sobě přivinula.

„Ale to nemůžeš, drahoušku! V tom chladném nočním větru by umřelo dřív, než bys s ním došla do jeskyně.“

Joan povzdechla a široce rozevřenýma očima pohlédla na matku. Bart se obrátil a netrpělivěji zatahal za šatičky.

„Maminko, postaráš se o ně, dokud se nevrátím?“

„Ale já nevím, jak se mám o ně postarat, nerozumím tomu, miláčku. Jestli odejdeš, bude stále naříkat a pak zemře.“

Joan znovu povzdechla.

„Vidíš, jak je klidné, když ho držíš!“

„Ano!“ vydechla Joan a svraštila obočí nad tím těžkým problémem. Pak se obrátila ke Kate o pomoc. „Co mám dělat, maminko?“

„Nejlépe uděláš, když tady zůstaneš tak dlouho, dokud štěňátko dostatečně nezesílí, aby mohlo jít s tebou.“

Kate se snažila ovládat, aby se jí hlas nechvil vzrušením. Pak se posadila a napolo se odvrátila od dítěte. Očima dala znamení oběma znepokojeným mužům a ti upřeli zrak do ohně v krbu. Tak se zdálo, že Joan si nikdo nevšímá.

„To bude dlouhá doba, maminko,“ usoudila Joan.

„Kdepak, to bude trvat jen krátce, Joan.“

„Ale tatínkovi Danovi bude nahoře smutno.“

„Má u sebe Satana a Barta jako společníky.“

„A nemyslíš, že by si přál, abych byla u něho, maminko?“

„Joan, to štěňátko tě potřebuje víc než on.“

Potom, se sotva znatelným záchvěvem, dodala:

„No, rozhodni sama, Joan, co myslíš, že bude nejlepší.“

„Barte, co mám dělat?“ obrátila se holčička k vlčákovi. Když Bart spatřil v její náruči štěně, nevraživě na ně zavrčel.

„Tak vidíš. Bart by štěňátko sežral, kdybys s ním teď šla!“

Při této děsivé myšlence se Joan od Barta vzdálila a zvolala:

„Barte, jdi pryč, jsi zlý. Jsi zlý ošklivý pes!“

Zubama zachytil okraj jejích šatiček a táhl ji ke dveřím, čímž ji polekal. Udeřila ho do svrašťelého čela a vykřikla:

„Jdi pryč!“

Bart ustoupil a zavrčel na štěně.

„Vrat' se k tatínkovi Danovi!“ vyzvala ho Joan. A když vlk zdvihl uši a vrčel jako vzdálený hrom, pokračovala: „Řekni tatínkovi, že Joan tady musí nějakou dobu zůstat. Jak asi dlouho, maminko?“

„Možná týden, drahoušku.“

„Celý týden?“ zvolala zneklidněná Joan.

„Snad jen dva nebo tři dny,“ odpověděla Kate.

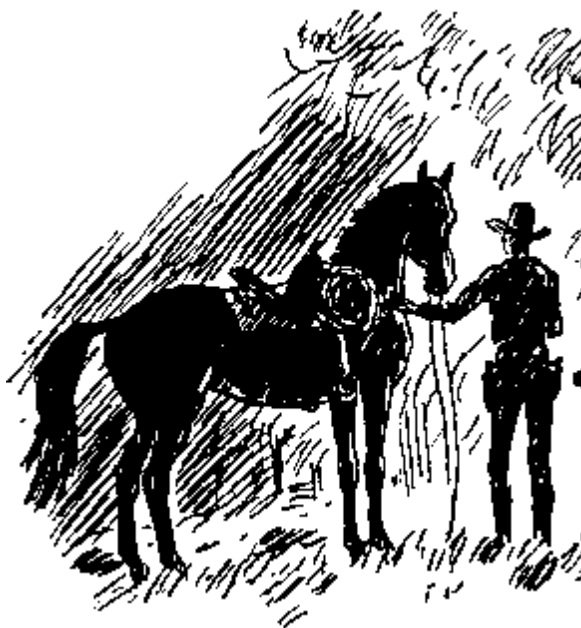
Kate už nepociťovala takové napětí, když viděla, že se k ní štěstěna opět obrací.

„Jeden, dva, pět dní!“ počítala Joan. „A pak pro mě zase přijď! Řekni to tatínkovi, Barte!“ Pes od ní odvrátil zrak, zlostně pohlédl na všechny přítomné a obrátil se ke dveřím.

„Ted' už není v blízkosti Joan,“ zašeptal Buck. „Dovolte mi, abych ho zastřelil!“

„Ne, ne! To ať vás ani nenapadne!“

Bart se rozběhl ke dveřím a jako šíp prolétl předsíní. Po nějakou dobu nebylo slyšet nic jiného, než Joan, která tlumeně mluvila se štěňátkem. Později se ozval ten nejtruchlivější zvuk, který je občas slyšet v horské poušti. Bylo to táhlé vytí vlka, jenž neuchvátil kořist a hladový se vydává na nový lov.

15/ GREGGOVA SVATBA

Když se Bart vrátil bez Joan a bez odpovědi, Dan se rozhodl, že se dítěte zmocní násilím. Pečlivě prohlédl svou novou výstroj, prozkoumal revolvery a pušku, jakoby uvažoval o tom, jak se osvědčí až bude třeba. Osedlal Satana, Barta postavil na stráž ke vchodu do jeskyně, pak nanosil všechny zásoby a kožešiny a zapálil je uprostřed jeskyně. Vypadalo to tak, jakoby zapálil mosty před odchodem do boje. Obrátil se k jeskyni zády a vydal se na cestu.

Musel objet veliký půlkruh, poněvadž chtěl cestou navštívit dvě místa. To první bylo město Alder, kde bydlel sedmý muž, který musel zemřít za Šedou Molly, to druhé byl Cumberlandův ranč, kde se chtěl zmocnit Joan. Hned na začátku cesty dojel ke srubu, ve kterém žil šest let s Kate. Zjistil, že je z něho už pouhá zřícenina, jejíž dveře se kývají ve větru. Věděl, že jeho místnosti jsou prázdné, že průvan z komína roznesl popel z krbu po celém obývacím pokoji. V duchu viděl převrženou židli v pokoji A množství písku v

místnostech, který sem dovnitř zavál vítr. Pobídl Satana vpřed. Tělem mu prolétl mrazivý záchvěv, jako kdyby už nastávala noc. Pokrčil rameny a když míjel srub, úlevou si oddechl. Když však dojel na táhlé úbočí, které se svažovalo do hlubokého údolí, přece jen zastavil Satana a ještě jednou se podíval na srub. Slyšel rachot houpajících se předních dveří. Zdálo se mu, že mu kynou na rozloučenou.

To vše bylo dílem jediného okamžiku. Vrátil se do srubu, nashromáždil množství papíru a jiných lehce zápalných látek, polil je petrolejem a rozškrtl sirku. Plameny vyšlehly podél stěn a zachvátily nejdříve strop. Dan stál uprostřed srubu tak dlouho, až konečně Černý Bart zděšeně zakňučel, zubama mu stiskl kalhoty a donutil ho k odchodu. Když vyšel ven, zjistil, že Satan váhá mezi dvěma rozhodnutími. Chtěl buď před ohněm prchnout, nebo se do něho vrhnout. Hlas i dotek jeho pána ho však uklidnily. Černý Bart ulehл u Danových nohou a pohlédl mu do tváře.

Oheň si prorazil cestu střechou a vyšlehl vysokým, rudým, stále vzrůstajícím plamenem do výše. Nikdo by teď neuhádl, co se dělo v Danově mysli, když pozoroval požár srubu, který vybudoval vlastníma rukama. Dan se poté obrátil, objal Satana kolem šíje a čelo mu položil na hřívu. Hřebce to zneklidnilo. Otočil hlavu a jemně očichal svého pána. Černý Bart v jakési úzkosti prosebně zakňučel. Dosud totiž nikdy neviděl, že by jeho pán skrýval svou tvář.

Když se pak ozval hluboký, krátký výbuch, Dan odstoupil od Satana. Oheň zasáhl malou zásobárnu prachu. Pak bylo slyšet silný praskot, poněvadž se zřítila vnitřní stěna. Z předních dveří vyšlehly mohutné žluté plameny, ale vzápětí se poněkud snížily a Dan pak spatřil loutku, kterou sám vyrobil pro Joan. Když se zhroutila vnitřní stěna, byla loutka vržena ke dveřím a oheň teď po ní sahal dlouhými chapadly. Byl to zvláštní výrobek, vyřezaný ze dřeva. Loutka měla ruce a nohy připoutané k tělu silnými šlachami. Dan chvilku pozoroval postupující oheň, potom vběhl do srubu, ustoupil před ohnivým jazykem, opět poskočil vpřed, sebral loutku a venku si rukávem otřel spálené obočí a řasy.

Nečekal, až srub úplně shoří. Když ze střechy vyšlehly mohutné plameny, které se ve větru klonily na stranu, vyskočil na Satana a sjížděl do údolí.

Do Alderu chtěl dojet za tmy. Přesně si rozvrhnul čas tak, že když vyjel z Murphyova průsmyku, ozařoval vrcholky hor dosud slabý přísvit, ale ve městě už byla tma, prozářená několika světélky.

Satana a Barta zanechal před městem, protože je mohl lehce najít i potmě a rovnou vešel do jediné ulice Alderu. Byl to odvážný kousek, ale Dan věděl, že v podezření upadne nejsnáze ten, kdo se plíží od úkrytu k úkrytu. Vědělo se o něm, že už jednou vnikl v noci do Alderu a dal se očekávat opětný útok tohoto druhu. Bylo však nepravděpodobné, že by se někdo obával osamělého chodce, ledaže by ho někdo poznal ve svědě pouliční svítilny.

Minul saloon kapitána Lorrimera. Od krveprolití v Alderu uplynula teprve krátká doba, avšak bar už byl opředen špatnou pověstí. Lihoviny se teď čepovaly v dřevěném domku kousek dál v ulici. Saloon kapitána Lorrimera byl zavřený a okna zakrytá prkny. Dan šel dál. Zčásti instinktivně a částečně veden světly, zamířil přímo k domu, kde se dozvěděl informace o třech mužích, které hledal při své poslední návštěvě v Alderu.

Z oken zářilo mnoho světél, což svědčilo o tom, že se tady shromáždilo veškeré obyvatelstvo Alderu. U zábradlí před domem byli ve dvou dlouhých řadách přivázaní koně a zevnitř se ozýval hukot hlasů. Bezpochyby se tu koná nějaká slavnost, které se účastní celý Alder, včetně sedmého muže, Vica Gregga. K domu vdovy se blížila skupina lidí. Smáli se, pokřikovali a drželi v ruce svítilny. Dan zmizel jako duch a skryl se ve stínu domu.

Napadlo ho, že by sem mohli přijít ještě další návštěvníci a přemýšlel o tom, jak by nepozorovaně vnikl do domu vdovy. Když obešel budovu, zjistil, že okna jsou tak vysoko, aby byla nedosažitelná i pro ty nejobratnější. V pozadí domu našel sice osvětlenou, ale prázdnou kuchyň.

V domě se pak náhle rozhostilo ticho. Dan už nečekal na to, co se bude dít dál, ale směle vystoupil po zadních schodech a s kloboukem v ruce vešel do domu.

Hned, jak prošel dveřmi, začal se pohybovat čile a obezřetně. Mohl odbočit na obě strany, nebo se obrátit a klidně a přesně střílet. Cestou se radostně usmíval a napřímil tělo. Působil tak mladě, že by každý řekl, že se právě vrátil s ostatními alderskými mladíky z nějaké zábavy.

Z kuchyně vyšel do chodby, kde zjistil, proč v domě zavládlo takové ticho. Oboje dveře, vedoucí do pokoje, byly totiž otevřené a zevnitř se ozýval vážný a slavnostní hlas. V místnosti stálo nehybně množství lidí. Hladce učesané hlavy se nehýbaly. Když se chtěl někdo poškrábat na uchu, nebo na nose, udělal to tak opatrně, aby zbytečnými pohyby nerušil své okolí. Všichni přítomní byli obráceni zády k Danovi, stojícímu na chodbě. Když se blížil ke dveřím, zpozoroval, že hluboký hlas zmlknul a že mu odpovídá rozechvělý dívčí hlas.

U prvního vchodu se zastavil, poněvadž před jeho očima se rozvinula celá scéna. Byla to svatba. Právě před ním seděla na židlích a lavicích většina dospělého obyvatelstva Alderu a byli obráceni k ženichovi, nevěstě a oddávajícímu knězi. Dan se zadíval na nevěstu, velmi hezkou a něžnou dívku, v šatech, podobných bílému oblaku, ale věnoval jí jen jediný pohled. Prohlížel si spíše přítomné muže. I když viděl jejich hlavy jen zezadu, přece jen pátral po Vicu Greggovi.

Ale Gregg tady nebyl. Dvakrát si prohlédl shromáždění a nemohl uvěřit svým očím, neboť Gregga nenašel. Avšak právě, když se obracel k odchodu, duchovní zmlkl a ozval se hluboký Greggův hlas.

Dan byl překvapen. Užasle se rozhlédl a když kněz ustoupil poněkud stranou, spatřil Gregga, stojícího vedle dívky v bílých šatech. Byla to Greggova svatba. I jeho oči se v témže okamžiku zdvihly, zatěkaly a spočinuly na mužské tváři, která se rýsovala v temném obdélníku dveří. Dan sevřel rukojeť revolveru. Gregg zbledl a vyvalil oči. Uplynulo několik dalších sekund, duchovní obrátil hlavu a jak se zdálo, čekal na odpověď. Pak ze sebe Gregg vypravil: „Chci!“ Danovou hlavou teď prolétlo tisíc myšlenek. Především si vzpomněl na muže, jedoucího na šedé klisně, kterého zachránil a na dlouhou namáhavou dopravu jeho bezvládného těla do srubu v horách. Bylo jasné, že ten muž se bude bránit. Z pohybu Greggovy

ruky Dan uhodl, že na svou svatbu přišel ozbrojen. Věděl, že kdyby on sám vytáhl revolver, celou záležitost by uspíšil. Mezitím na něho Gregg upíral nebojácné a zároveň zoufalé oči přes rameno duchovního. Dan nemohl vytáhnout revolver, i když chtěl. Proti své vůli hleděl na dívčinu zmatenou a zároveň blaženou tvář. A bylo mu tak, jako když zapálil srub tam nahoře v horách. Jeho nerozhodnost trvala jen chvíli. Pak se otočil a neslyšně se vykradl chodbou z domu. Sedmý muž, jenž měl zemřít za Šedou Molly, zůstal naživu.

16/ KONEC HVÍZDAVÉHO DANA

Jízda z Alderu do Elkheadu a z Elkheadu na Cumberlandův ranč trvala dvacet čtyři hodiny a byla dlouhá a namáhavá. Ale následující večer Joan, hrající si se štěnětem u krbu, zdvihla hlavičku a napjala sluch. Ostatní v obývacím pokoji nic nezaslechli. Ani si nevšimli, že se Joan posadila a pak vstala. Když však zašeptala: „Tatínek Dan!“ všichni tři vyskočili.

Dosud nic neslyšeli. Kdyby Kate neotevřela okno, Buck a Lee by se zase posadili. Pak z dálky zaslechli tenké pronikavé hvízdání. Kate beze slova zavřela okno, prošla pokojem a vzala ze stolu opasek s revolverem, ze kterého ji Dan naučil tak dobře střílet. Připnula si opasek kolem boků a Lee a Buck ji mlčky napodobili. Revolvery měli po boku. Od svého příchodu na ranč byli stále ozbrojeni. Teď si revolvery řádně prohlédli, než je zasunuli zpět do pouzder.

Byl na ně zvláštní pohled. Podobali se poslednímu zbytku posádky, který zemdlený bojem se chystal k poslednímu odporu.

Hvízdání teď bylo slyšet zřetelněji. Melodii nebylo možné rozeznat, ale byla to veselá divoká improvizace. Jakoby ji hrál opilý houslista, vzpomínající si na úryvky mistrovských skladeb a vyplňující mezery mezi nimi výplody své fantazie. Joan zapomněla na štěně, přiskočila k oknu, klekla si na židli a podívala se ven. Nemohla sice venku nic vidět, ale sedávala tak často a hleděla do tmy.

Když se mlčky, ale se zářícíma očima, obrátila k matce, ozvalo se hvízdání znovu. Blížilo se víc a víc. Kate pokynula oběma mužům. Každý z nich se postavil k jednomu z obou vnitřních dveří a ona sama zaujala místo u vnějších dveří. Byla smrtelně hledá, ale klidná. Svým chováním působila na oba muže tak, že se klidně a mlčky postavili na svá místa. Od Kate obdrželi nevyslovený rozkaz. Kate se rozhodla klást odpor i za cenu vlastního života a totéž očekávala od nich. Byli připraveni.

Hvízdání se stále zesilovalo. Zdálo se, že se k nim vůbec nepřiblíží. Ozývalo se jako ptačí zpěv ve všech pokojích, stále mohutnělo a pak náhle zmlklo. Jako kdyby to byl signál na který ve svých úzkostech čekala. Otevřela přední dveře, rychle proběhla chodbou a za okamžik stanula na stezce před domem. Když prošla dveřmi, zamkla za sebou a teď slyšela, jak jeden z těch dvou rachotí zámek, aby ji následoval. Rachot ustal. Patrně se oba rozhodli, že budou hájit tvrz z míst, kde právě byli.

Sotva se octla na stezce, spatřila Dana. Vylétl z noci jako černý stín na perutích větru. Zaskřípělo sedlo, zacinkala ocel, přicházel Dan.

Poznala ho s naprostou jistotou, ještě než rozeznala jeho postavu. Poznala ho podle rychlého, téměř neslyšného kroku, který se podobal kroku veliké kočky. Za ním se kradla ještě jedna postava, Černý Bart.

Dan se k ní přiblížil na velmi krátkou vzdálenost. Tušila, že o její přítomnosti věděl hned, jakmile přijel. Stál u ní tak těsně, že ve svitu hvězd viděla zřetelně jeho tvář. Byla mladistvá, téměř chlapecká a tak hubená, že se zdálo, jakoby Dan právě překonal těžkou nemoc. Vítr si pohrával s jeho košilí a Kate se, jako vždy, divila, odkud se v jeho hubeném těle bere ta neuvěřitelná síla. Nikdy v životě ho nemilovala tak, jako teď. Ale byla už pevně rozhodnutá.

„Nemůžeš ji mít, Dane!“ řekla tiše. „Copak nechápeš, co by z ní bylo? Ona je moje krev, má bolest, má láska a ty bys ji chtěl odvést do pustých hor? Ne, to nepřipustím. Buduji hájit až do smrti!“

Srpek měsíce, jehož okraje zakrývala mlha, se teď vyhoupl z mraků. V jeho svitu viděla Dana jasněji a zpozorovala to, čeho se obávala. Slabý úsměv kolem koutků jeho úst a žluté záblesky v

očí. Opouštěly ji síly. Cítila, jak pod ní klesají kolena, jak jí povolují prsty na rukojetí revolveru, jak jí ochabují nervy. Byla bezmocná, ne ze strachu před Danem, nýbrž z toho, co se skrývalo za ním, z něčeho nelidského. Nebála se vlka, ale toho, co mělo ještě mnohem větší význam než Satan, Bart a Hvízdavý Dan.

Dan začal tklivě hvízdát, jakoby přemýšlel o plánu, s jehož uskutečněním váhal. Cítila, že si ji prohlíží, jakoby uvažoval o tom, jak by ji co nejjemněji odstrčil. Potom se z domu ozval ohlas na jeho hvízdání. Joan ho volala.

Dan se zhroutil a přitom objal Černého Barta...

Vyкроčil vpřed. Kate rázem opustila slabost. Šlo o Joan, o její Joan!

„Ani krok!“ zašeptala a bleskově vytáhla revolver. „Už ani krok!“

Dan držel jednu ruku nedbale po boku. Když se zaleskl její revolver, spustil druhou ruku k revolveru, ale nevytáhl ho.

Nemohl se ho dotknout ani prstem. Opět začal zamyšleně hvízdát. A z domu se opět ozvala odpověď. Chystal se jít dál.

Kate si přesně zaměřila cíl. Horní roh kapsy na jeho košili. Ještě než Danova noha dopadla na zem, vystřelila. Chvilí měla dojem, že ho chybila, poněvadž stál vzpřímeně, ale pak zpozorovala, že v jeho očích vyhasl žlutý žár. Zračil se v nich jen obrovský úžas. Poklesla před ním na kolena. Dan se zhroutil a přitom objal Černého Barta. Zdálo se, že se propadl do noční temnoty. Kate pak zaslechla pokřik, dupot a praskot vylamovaných dveří a bylo jasné, že Dana usmrtila. Chtěla se k němu přiblížit, ale Bartovo vrčení bylo víc než zlověstné. Pak příklusal Satan, zastavil se u svého pána a svým jemným nosem očichal jeho tvář. Dan nezápasil se smrtí. Zemřel s povzdechem, který se podobal poryvu větru ve vzdálených stromech. Černý Bart se tiše a obratně vyvinul z pánova objetí a dal se na útěk. Rázem se změnil v divokého vlka. Satan zafrkal, obrátil se a odběhl opačným směrem. Dlouhé přátelství těch tří skončilo. Za Šedou Molly zemřel sedmý muž.

Buck a Lee teď stáli u Kate. Když poklekla a obrátila Danovo tělo na záda, slyšela jen neurčitý hukot jejich hlasů. Danovo tělo bylo tak úžasně lehké, že měla dojem, že by ho mohla unést v náručí. Složila mu ruce na prsou. Jeho bezvládné prsty byly křehké jako prsty chorého dítěte.

Buck poklekl u mrtvého a hlasitě se rozplakal.

Lee si zakryl rukama obličej.

Avšak Kate neuronila ani slzu.

Když zatlačila Danovy bezvýrazné, vpadlé oči, zaslechla vzdálené, nelibozvučné volání. Podívala se nad sebe a spatřila klín divokých husí, letících nízko přes srpek měsíce.

17/ DCERA DANA BARRYHO

Někdy to hýkání zní jako štěkot psů, kteří se řítí po stezce a dohánějí svou kořist. Jindy je to volání, jako soubor nenapodobitelných zvuků a někdy se ozývají jen jakoby jednotlivé hlasy z veliké dálky. Divoké husy vylétly z temnoty, přiblížily se k zemi a opět zmizely v severní noci.

Joan zavřela knihu. Přes rameno jí sklouzl těžký pletenec kovově zlatých vlasů. Bezděčným pohybem jej pošinula dozadu a podívala se nahoru. Spatřila však jen mohutné trámy, podepírající horní patro obytného domu ranče. Byly už sice začouzené dýmem, který se za zimních večerů mnohokrát vyvalil i kamen, ale dosud nesly stopy sekery, která je otesala.

Nepovšimla si, že zašustily noviny, které sklonil Buck Daniels, aby se na ni mohl podívat a nevěnovala mu pozornost ani tehdy, když se vzpřimil na židli a upřel na ni znepokojený pohled. Odložila knihu a přistoupila k oknu. Když přitiskla tvář k tabuli, mohla se

dívat ven, aniž ji rušil odraz světla lampy na skle. Mohla se dívat do šedivé pouště a na zářivé hvězdy.

Vyšla ven, do noci. Ted viděla mnohem víc. Počínaje řadou topolů u potoka, až k černým zvlněným pahorkům, táhnoucím se za domem k západu. Zdálo se jí, jako kdyby se stěny, svírající její mysl, odsunuly.

Hvězdy, které viděla z okna, byly jasné a chladné. Kýhání divokých husí bylo dosud slyšet jako sbor překřikujících se hlasů, nebo jako jednotlivé osamělé zvuky. Volání sláblo směrem k severu. Joan mlčky čekala, neozve-li se ze země nějaká odpověď. Snad z houštiny topolů se k ní donesl nárek kojota, i když se zdálo, že se rozléhá na všech stranách. Chvěl se ve vzduchu a sílil.

Náhle se přirazily zadní dveře domu.

„Joan!“ zvolal Buck.

Dívka mu nemohla hned odpovědět. Zdálo se jí, že ji jakási ruka odvléká od něčeho krásného a tajemného a navrací ji zpět na starý známý ranč.

„Joan!“ zvolal znovu Daniels, tentokrát tak důrazně, že se dívka rychle obrátila a odpověděla:

„Ano, tati!“

Rozběhl se k ní, uchopil ji za rameno a udýchaným hlasem se zeptal:

„Proč jsi mi neodpověděla?“ Nevyčkal její odpovědi a pokračoval: „Vrať se domů! Pojď pryč z té tmy...“

Vracela se poslušně po jeho boku a on nepustil její rámě ani když otvíral a zavíral dveře. Držel ji stále, i když vešla do pokoje. Zkoumal její tvář, jakoby to byla stránka, na kterou byly napsány v několika posledních okamžicích podivné věci.

„Proč jsi mi neodpověděla, když jsem tě volal poprvé?“ zeptal se opět. „Proč ses zastavila? Nač jsi myslela? A proč jsi vůbec vyšla ven, Joan?“

S netajeným údivem na něho pohlédla. Čas a starosti zbrázdily Buckovu tvář tak, že každé vzrušení se na ní objevilo v podobě hněvu. Vraťtil obočí, jiskřil očima a svíral rty a Joan věděla, že se ho zmocnil strach.

Strach před čím?

Neměla kdy položit tu otázku, ani odpovědět na ni, poněvadž Buck pokračoval: „Vrať se ke své knize!“

Dovedl ji k židli, kterou přitáhl blíž k lampě na stole a když už seděla s knihou na klíně, zeptal se:

„Máš dost pohodlí, drahoušku? Stojí ta lampa správně?“

Usmála se na něho a hleděla za ním, když se vracel ke svému místu. A tak se stalo, že v pokoji zavládlo opět ticho. Nikoli však ospalé, nudné, dlouhé ticho. To ticho bylo zneklidňující. Joan pozorovala, že se jí chvějí prsty vzrušením.

„Joan...“ promluvil po chvíli zase Buck.

Otočila se k němu a usmála se.

„Joan, ty nejsi šťastná?“

Bucka něco hluboce dojalo, poněvadž sepal prsty, aby snad zakryl svůj vnitřní neklid, který mu roztrásl ruce. Nechápala, proč ji tak kvapně odvedl domů a hovořil s ní úryvkovitými větami s neklamnými známkami rozrušení. Byla si jista, že to není její vina.

Zatímco přemýšlela o odpovědi, zaslechla rachot kol a rychlý koňský dusot na nedaleké cestě. A pak se ozval výbuch smíchu, hlubokého, mužského smíchu a dívčího zvonivého smíchu.

Každý ten hlas jí připadal jako píseň.

„Proč to říkáš?“ zeptala se. „Proč říkáš, že nejsem šťastná?“

„Jen se tě ptám, já to netvrdím. Ale, svěř se mi, o čem přemýšlíš? Co se ti honí hlavou, drahoušku?“

„Nic,“ odpověděla.

Ukázal na ni prstem, jakoby na ni mířil revolverem. S úžasem, něhou a lítostí hleděla na jeho utrápenou tvář. „Viděl jsem, že jsi čtvrt hodiny seděla nad knihou a ani jsi neobrátila list. Znamená to snad, že nemyslíš vůbec na nic?“

„Jen jsem se zamyslela,“ odpověděla neurčitě.

„Nad čím?“

„Nad ničím!“ odsekla Joan jako pravá žena.

Buck zrudl hněvem. Dívka odhadla jeho rozčilení podle toho, jak rychle sevřel sepaté ruce.

„Proč jsi před chvílí vstala a vyšla z pokoje?“ tázal se neodbytně.

„Bylo mi nějak horko,“ odpověděla vyhýbavě.

„Joan, bylo tady tak chladno, že jsi před chvílí řekla, že by bylo lépe rozdělat oheň a vzala sis na sebe kabát.“ Byla to pravda a Joan se poněkud zarděla. Dalším Danielsovým otázkám se vyhnula tím, že se mu zasmála přímo do očí a odpověděla:

„Opravdu jsem zapomněla, proč jsem vyšla z pokoje. Neměla jsem nějaký zvláštní důvod.“

„Viděl jsem, že jsi čtvrt hodiny seděla nad knihou a ani jsi neobrátila list.“

Buck si povzdechl a řekl:

„Máš přede mnou tajnosti, Joan? Myslím, že je to normální a stane se to každému. Jednou zkrátka nadejde čas, kdy už mu jeho děti nedůvěřují, lépe řečeno, už se mu nesvěřují. Ale těžko se to snáší, drahoušku!“ Byla donucena k ústupu a náhle zvolala:

„Poslyš!“

Zaslechli nový výbuch smíchu v dálce na cestě.

„Já nikdy nechodím tam, kam chodí jiné dívky,“ řekla Joan.

„Myslíš k tanci a k podobným zábavám?“

„Ano.“

„Počkej, až dorosteš, Joan.“

„Už je mi osmnáct, tati.“ Zamrkal a odpověděl:

„Co je to osmnáct let? V tomto věku je člověk ještě dítě.“

Joan už nic neřekla a klidně mu pohlédla do tváře. Byl to její zvyk a Bucka tím nesmírně rozčilovala. Za chvíli už její pohled nesnesl. A ona sama sklopila oči, jakoby se hanbila za moc, kterou nad ním měla.

„Přála si to tvá matka, Joan. To ona si přála, abys žila v ústraní, dokud nedorosteš.“

„Ale, kdy to bude?“

„Možná, až ti bude dvacet.“

„Před čtyřmi lety jsi říkal, že to bude, až mi bude osmnáct.“ Místo odpovědi Buck změnil předmět hovoru. „Čemu jsi naslouchala, když jsi vyšla ven?“

„Divokým husám!“ odpověděla Joan.

Tato odpověď na něho účinkovala tak, že vstal. Kvapně prošel pokojem a předstíral, že jde hledat dýmku. Vrátil se zamračený a pohrával si s dýmkou v ruce.

„A když jsi je slyšela, Joan, jak ti bylo?“

Dívka sebou trhla a se zatajeným dechem se zeptala:

„Jak to můžeš vědět?“

„Má drahá, vím o tobě víc, než tušíš,“ odpověděl Daniels s nesmírně smutnou tváří. „Vím o tobě víc, než ty sama o sobě!“

„Tak mi tedy řekni, proč jsem šla poslouchat divoké husy!“

Potrásl hlavou, přisedl si k ní blíž a vzal ji za ruku. Cítila, jak jeho drsná upracovaná dlaň hladí její hebkou pokožku.

„Když se lidé uzavírají do svých myšlenek, začnou je ty myšlenky stále více tížit,“ řekl jemně Buck. „Příliš mnoho mlčení pak působí jako jed, Joan. Proč asi nás Bůh obdaroval jazykem a hrdlem? No přece proto, abychom vyslovili to, co nás tíží! Nepřísluší mi, abych ti řekl, co u tebe není v pořádku. Musíš to říct svými slovy

a vyjádřit to svým vlastním způsobem. A jakmile to jednou řekneš, zjistíš, že se ti velice ulevilo. Tak se pokus mi to říct, Joan!“

I přesto, že mluvil klidně, Joan vytušila, že má z něčeho strach. Nemohla přijít na to, čeho se bojí. Za chvilku řekla:

„Ty husy samy o sobě nemají žádný zvláštní význam. Ale podobají se milníkům u silnice, ukazují cestu.“

„Cestu kam, Joan?“

„Proč jsi tak rozčilený, tati?“

„Rozčilený? Já nejsem rozčilený! Ale, panebože, přirovnal někdy někdo divoké husy k milníkům? To jsem ještě neslyšel! Pokračuj!“

„Chci jen říct, že když slyším jejich křik a vím, že letí na sever...“

„Ano?“ zamumlal Buck, když se odmlčela.

„Nevím, čím to je, ale vybaví se mi určité představy.“

„Jaké představy?“

„Štěstí, zvláštní, smutné štěstí, podivuhodně osamělé, volné štěstí!“

Buck si rukou přejel tvář. Pak pohlédl dychtivě a zároveň úzkostlivě na Joan. „Představy štěstí?“

„Jsou to jen představy, jaké má snad každý. Představy hor, velikých stromů, větrů a zvuků, které vydávají tvorové, kteří loví a tvorové, které jsou loveni...“

„Na to všechno ty myslíš?“

„Ovšem a ještě na mnoho jiných věcí. Když se tak někdy zaposlouchám, mám dojem, že se snažím vzpomenout si na něco, co jsem dříve znávala. Nevím však, co to je. Ale pociťuji velikou touhu. Z celého srdce toužím po tom, jít na sever a najít to místo...“

„Jaké místo?“

„To nevím. Ale, kdybych ho našla, určitě bych ho poznala. Na tom místě bych byla asi šíleně šťastná. Byl by to konec cesty až do...“

„Až dokdy?“

„Až do podzimu, kdy divoké husy letí na jih...“ Buck položil tvář do dlaní, ale Joan byla tak zaujata vlastními myšlenkami, že si toho

nevšimla. Procházela totiž krok za krokem cestou neprobádaného kraje své mysli.

„Ale na podzim, když se dny krátí a divoké husy letí na jih, myslí člověk na jiné věci. Nutí ho to přemýšlet o teplých větrech, velikých modrých zálivech, rákosí, sahající až nad hlavu a květech, které pučí i v zimě.“

„Joan, kdes to vzala? Kdo ti o tom všem řekl?“

Upřeně se na něho zadívala a vykřikla:

„Tati, ty jsi bledý jako smrt! Nejsi nemocný?“

„Ne, ne!“

„Řekla jsem snad něco špatného?“

„Ne, ale...“ Odmlčel se. Nevěděl, jak jí to má vysvětlit. „Znal jsem kdysi jednoho muže, který také přemýšlel o těchto věcech, když krajem letěly divoké husy.“

„Vypravuj mi o něm!“ zvolala Joan.

Ale Daniels ucouvl:

„Nikdy, prosím tě, nikdy se mě na něj neptej!“

„Byl to snad tvůj nepřítel?“ nedala se odradit Joan. „Byl to můj nejdražší přítel.“

A Joan ke svému velkému úžasu zjistila, že v Buckových očích se objevily slzy. Bylo to o to tajemnější, když věděla, že nemá žádné přátele. Trval na tom, aby žila poustevnickým životem na ranči a sám žil úplně stejně. Do města dojížděl jen pro zásoby a rychle se zase vracel.

Považovala ho za člověka, který se vždycky vyhýbal lidem a nikdy si nedovedla představit, jakým způsobem se mu podařilo získat si lásku její matky. Jeho slova se podobala knize, kterou otevřela na neočekávaném místě a místo prózy našla poezii.

„Ale já bych ráda, abys mi o něm vyprávěl,“ pokračovala Joan.

„Tobě?“ zvolal Buck a vyskočil ze židle. „Za nic na světě! A vůbec, už je čas jít spát, Joan. Jdi!“

Váhala. Na jazyku měla tisíce otázek, ale nevyslovila je. Věděla, že když si otec umíní mlčet, je nemožné přimět ho ke sdílnosti.

Ostatně, už vyslovil tolik, že si nakonec přála být o samotě, aby o tom všem mohla v klidu přemýšlet. Políbila ho tedy na osmahlou tvář a začala pomalu vystupovat po rozvrzaném schodišti.

Buck se za ní díval s úzkostlivým výrazem v tváři. Když zmizela, rychle si nacpal dýmku, zapálil ji a vyšel ven, kde se dlouho procházel. Tušil, že je to začátek konce a uvědomil si, že je vůči osudu bezmocný.

Tabák se již dávno proměnil v popel, než se Buck konečně vrátil do domu. Vystoupil po schodech, zastavil se u Joaniných dveří a jemně zavolal:

„Joan!“

Nedostal odpověď a proto se vrátil do svého pokoje v domnění, že Joan spí. Ale ta jen čekala, až dozní jeho kroky a pak seskočila z postele.

18/ TAM, KDE ZÁKON SPAL

Hal Springer a Rudy Nichols uvítali západ slunce, neboť celý den dobývali tvrdou křemenitou půdu a při takové práci se i člověk unaví na těle i na duchu. Určitě by se tak nedřeli, kdyby nebylo těch zlatých žilek v kameni, které napovídaly, že jejich práce jim přinese do budoucna ovoce.

Když však odložili nebozezy a špičáky, nezačali hned vařit večeři. Posadili se nejdříve na balvan a zapálili si dýmky. Jisté bylo, že za soumraku bude příprava večeře nesnadnější a nepříjemnější. Tato krátká přestávka je však celkově osvěžila. Ničím se nenamáhali, ani hovorem, jen seděli a unaveným zrakem hleděli na postupující šero v údolích.

Byli stejně staří, asi čtyřicet pět let. A ačkoliv si vůbec nebyli podobní, měli skoro stejný výraz v tváři a podle toho mohli být považováni za bratry. Každý z nich strávil dvacet let potulkami v horách a díval se na cestu mezerou mezi ušima mezka, kterého hnal před sebou. Špičáky otesávali skaliska od Kanady až do Mexika.

Za tu dobu nastrádali všemožné poznatky o podivných stezkách a podivných dobrodružstvích a jejich naděje a touhy byly tím pádem ještě podivnější. Každý z nich tušil, že se občas octl v bezprostřední blízkosti obrovského bohatství. Každý z nich si uchovával

drahocennou vzpomínku na místa, kde se mělo nacházet zlato. Každý z nich žil tak dlouho osamělým životem, že mu společnost jeho dvou druhů naprosto vyhovovala, neboť se cítili jako normální smrtelníci uprostřed hlučícího davu.

Třetí společník, Harry Gloster teď nebyl přítomen, protože sháněl potravu. Hal i Rudy byli vcelku rádi, že jsou sami. Harry sice nebyl nepříjemný, ale oni dávali přednost naprosté samotě, před jakoukoli lidskou společností. Měli nejraději společnost mužů svého druhu, klidných, mlčenlivých, šedých jako kamen, s očima vyhaslými od pátrání po místech, kde se země dotýká duha. Teď zaslechli ostrý klapot podkov o skaliska v hlubině pod nimi, klapot, který se stále blížil. Věděli, kdo to je.

Po celé poslední dvě hodiny pozorovali jezdce, který se blížil údolím. Dálka sice zmenšila jeho velikost, ale přesto byl v čistém horském vzduchu jasně viditelný.

Pozorovali ho čas od času, když vystoupili z šachty, aby se nadýchali čerstvého vzduchu. Avšak žádný z nich se o něm ani slovem nezmínil. Od Glosterova ranního odjezdu vlastně nikdo z nich ani nepromluvil.

Když se však koňský dusot přiblížil, vešel Springer do malého srubu, který byl zpola vykopaný v úbočí a vrátil se opásaný revolverem, visícím hluboko po jeho pravém boku.

Jeho společník se tvářil, jakoby si té přípravy vůbec nevšiml. Jak se zdálo, pozoroval jen hru světla a stínů na drsných obrysech horského štítu, který se tyčil na jihu. Ale po několikerém zabafání z dýmky rovněž vstal, vešel do srubu a vrátil se ozbrojený stejně jako jeho společník.

Jakmile se objevil, spatřili oba muži cizince, který byl nějakou chvíli vidět za ostrým výběžkem horského úbočí. Byl to muž v nejlepším věku s širokými rameny a dlouhými pažemi. Seděl na koni tak lehce, jakoby nejel celý den. Seskočil z koně a přehodil mu otěže přes hlavu. Hladový kůň se neodvážil pohnout a tak se jen nesměle zakousl do stébla, rostoucího poblíž jeho hlavy.

„Hej, Hale!“ zvolal cizinec. „Jak se daří?“

„Docela dobře, Macarthure,“ odpověděl Springer a chabě stiskl cizinci ruku. Toto setkání mu nebylo zřejmě po chutí. „To je Rudy

Nichols,“ představil svého společníka. „Rudy, seznamuji tě s Joe Macarthurem.“

Oba muži si podali ruce, ale Macarthur se obrátil opět na Springera. Neztrácel čas zbytečným mluvením a přešel rovnou k věci. Ostatně jeho pevné energické rysy a jasné oči svědčily o lom, že je mužem činu.

„Ztratil jsem tu zatracenou žílu!“

Springer neodpověděl a jen vyfoukl oblak dýmu.

„Vypadala jako skutečná,“ pokračoval Macarthur. „Pak zmizela. Nikdy v životě jsem nebyl tak zklamaný. Ukázal jsem to starému Shaugnessymu a on mi řekl totéž.“

„To je zlé,“ odpověděl Springer bez zájmu.

„A vy jste také neměli štěstí se svým kutacím podílem,“ pokračoval Macarthur.

Springer pokrčil rameny. Zdálo se, že se dívá na stejnou horu, jež před chvílí tak okouzila Nicholse. Pozoroval ji jako znalec, který si prohlíží obraz a tvoří si o něm úsudek.

Macarthur se posadil na balvan proti Springerovi, nasypal si trochu tabáku na hnědý papírek a plynně navázal na předchozí rozhovor:

„Přijel jsem proto, abych si tady opatřil nové zásoby.“

Springerovo mlčení bylo hluboké, jako mlčení okolních hor.

„Konečně jsem našel to pravé,“ pokračoval Macarthur a olízl cigaretový papírek. Zapálil cigaretu a ohlédl se za odhozenou sirkou. „Kdybych vám pověděl všechny podrobnosti o tom nalezišti, sbalili byste si fidlátka, opustili tuhle díru a šli byste se mnou.“

„Možná!“ utrousil Springer.

„Je to bohaté ložisko!“ zvolal Macarthur s nakažlivým nadšením. „Nemusíte dělat nic jiného, než bouchnout kladivem do skály a uvidíte tolik, že se dáte do tance!“

„Já jsem už dotančil,“ odpověděl táhlým hlasem Springer.

Macarthur se k němu naklonil a oslovil ho měkkým přemlouvavým hlasem:

„Hale, možná, že jste už ztratil skoro veškerou naději, když se vám tahle práce nevyplatila, ale dejte si říct. Byl byste blázen, kdybyste to nezkusil znovu. Mohl bych ten vzorek ukázat na jiných

místech, ale chtěl jsem, abyste přišel k penězům a abyste si vydělal ještě víc. Proto jsem přišel přímo k vám, místo k Milliganovi, nebo k některému jinému boháči, který jde vždycky najisto. Podívejte se na to!“

Hodil Springerovi úlomek skály.

„Vy se raději podívejte na svého koně!“ upozornil ho Springer.

Macarthur se obrátil. Ponyho, který chtěl dosáhnout k vábnému chomáči trávy, táhly otěže, zachycené o vyčnívající skalisko. Prudce pohodil hlavou a uzda se přetrhla.

„Ten zatracený blázen!“ zvolal Macarthur. „Ale on bude stát i bez uzdy. Co říkáte tomu vzorku. Hale?“

„Je to pěkné,“ zamumlal Springer a hodil mu úlomek zpět.

Macarthur ho mlčky schoval, vysunul bradu, zamračil se a zeptal se:

„Tím chcete říct, že vůbec nestojíte o to, zbohatnout?“ Nastalo opět tísnivé ticho.

„Vy mi nevěříte, Hale?“ otázal se posléze Macarthur.

A opět zavládlo mlčení. Nichols objevil cosi zajímavého dole na svahu, vstal a začal sestupovat dolů. „Nevěřím vám!“ potvrdil Springer po zralé úvaze. „Když jsem vás posledně zásobil potřebami a výstrojí, byl jsem blázen.“

Setkal jste se se mnou ve městě, když jsem byl opilý a vylákal jste ze mně spoustu peněz. Proto jsme s touhle prací museli začít bez prostředků.“ Macarthur se kousl do rtu a s potlačeným hněvem zaprosil: „Tak se přece podívejte na ten vzorek!“

„Vzorky si může snadno opatřit každý. Někteří je kupují, jiní si je vypůjčí.“

To bylo zřejmě na Macarthura příliš, proto vstal a zeptal se: „Co tím chcete říct, Springere?“

„Chci říct jen to, že jsem se na vás vyptal a z toho, co jsem se o vás dozvěděl, se mi udělalo špatně. Jste podvodník, Macarthure! Obral jste mě o pěkné peníze, ale podruhé se vám to už nepovede. Já jsem s vámi skončil. Slyšel jsem, jak jste...“

Odmklčel se. V Macarthurově nitru jakoby se odehrával tichý výbuch. Rty se mu chvěly a jeho hubená tvář zdánlivě naběhla. Zašeptal:

„Ty zatracenej blázne!“

„Podívejte se...“ začal Springer, ale místo aby dokončil větu, vdechl tak prudce, až mu dýmka vypadla ze zubů a pak sáhl po revolveru.

Ten mu vyklouzl z pouzdra rychlostí, svědčící o obratnosti, jež možná kdysi byla veliká.

Ačkoliv byl jeho pohyb rychlý, Macarthurova ruka byla bleskurychlá. Jeho revolver promluvil ještě dříve, než se ústí Sprinterovy zbraně octlo mimo pouzdro. Zlatokop zakašlal, obrátil se a skácel se na bok. Ozval se výkřik Rudyho Nicholse:

„Ty zabijáku!“ křičel pronikavě. Přibíhal a zároveň střílel z revolveru. Ale ani jedna kulka nezasáhla cíl. Jeho střelba byla tak nepřesná, že Macarthur zvedl revolver s klidem člověka, mířícího na terč a vystřelil. Nichols se skácel obličejem k zemi a jeho revolver se skutálel ze svahu.

Macarthur počkal, až dozněly ozvěny výstřelů. Obrátil se ke svému koni, který s mírným zájmem pozoroval nehybná těla a vydechl:

„Proklatě, to jsem neměl v úmyslu...“

Ale po dokonaném činu by jen blázen prchl pod tíhou výčitek svědomí, aniž sklidil plody svého zločinu. Macarthur vešel do srubu, důkladně ho prohledal a našel desetiliberní sáček zlata. Pomyslel si, že je to cena, za kterou ta střelba skoro stála. Pak sundal ze stěny uzdu, jako náhradu za svou poškozenou a za pět minut už sjížděl z horského úbočí.

U řeky v údolí se zastavil, ke své staré uzdě přivázal těžký kámen a hodil ji do vody. Jak by mohl někdo uhodnout, že tam byl? Vždyť nikdo na celém světě nevěděl, kam celý den jel. A jistě ho nestopovaly ani ty nejbystřejší oči mezi skalisky, jimiž projížděl.

Ale ještě než Macarthur k té řece dojel, vrátil se Harry Gloster k dolu. Vedl za uzdu svého koně, obtíženého zvěřinou. Byl špatným střelcem a cvičení ve střelbě jeho dovednost nikterak nezvýšilo. Ale toho dne mu štěstí přálo alespoň dvacetkrát. Měl dojem, že dnes nemůže chybit.

Vrátil se však k temnému a tichému srubu. Když rozžal svítilnu a vynesl ji ven, našel mrtvoly obou mužů, které ležely tam, kde byli zastřeleni. Svítilna se mu zachvěla v ruce. Kvapně se vrátil do srubu.

Motiv vraždy byl zjevný. Zlato zmizelo. Opět vyšel ven a mrtvoly obou mužů odnesl na stejné místo. Když je položil na záda a setřel jim prach z obličeje, zjistil, že se od rána vůbec nezměnili.

Bylo třeba je pohřbít. Udělal to tedy po zlatokopském způsobu. Odnesl je ke staré šachtě, kterou kopali tak dlouho, dokud zlatá žíla nezmizela. Při ústí šachty navrtal několik palců hlubokou díru, do které vsunul dynamitový náboj a zapálil doutnák. Pak pozoroval, jak kamení o váze dvaceti tun zavalilo otvor šachty.

Chystal se k odjezdu do města. Osedlal koně. Byl to jediný kůň ze tří, kteří se pásli poblíž, jenž unesl jeho váhu. Když na něho položil sedlo, napadlo ho, co by se stalo, kdyby lidem ve městě vyprávěl o tom, co našel. Hrnuli by se sem proudem, aby na vlastní oči viděli dějiště tragédie.

Ale jakmile by byli tady, začali by si nutně klást otázky. Bohatý důl, patřící třem společníkům, z nichž dva byli náhle zavražděni! Jaké štěstí pro třetího společníka! Náhle si s hrůzou uvědomil, že je v tomto kraji cizincem, že ho nikdo nezná a že se za něho nikdo nezaručí. Že porota, která ho soudce. Zuřivý státní návladní bude výmluvně řečnit o tomto zločinu, o vraždě dvou starých poctivých prosektorů.

Na čele mu vystoupil pot. A každou míli, kterou urazil, rodily bude soudit se bude skládat. z cizinců a bude jí radit cizí se mu v hlavě nové myšlenky. Dusot kopyt jeho koně splýval se slovy soudce, předkládajícího porotě pádné důkazy o zločinu, který nesmí zůstat nepotrestán. Mohl by totiž povzbudit jiné zlatokopy k vraždě svých společníků, v případě, že by se jejich důl začal vyplácet. Vždyť bylo tak prosté zavraždit v pustých horách člověka, vinu přičíst neznámému cizinci a říct o něm, že byl toho dne na lovu!

Odjel do města, ale jeho střed nenavštívil. Místo toho zanechal svého osedlaného koně na kraji města. Na okamžik se zastavil, pohladil věrnému mustangovi nos a zamumlal:

„Však oni tě najdou, starý brachu a dají ti obrok. Já vím, že jsi hladový!“

Pak ho opustil. Propířil se městem, došel k železniční stanici a o půl hodiny později nastoupil na nákladní vlak, jedoucí na jih.

Za dvě hodiny vystoupil v místě, kde vlak přibíral vodu. Chtěl za sebou zanechat přerušovanou stopu a byl už daleko od místa, kde došlo k dvojnásobné vraždě.

Vydal se napříč krajem. Za šedého úsvitu, kdy se ještě nedalo říci, že začal den, došel k ranči. Ve stáji našel sedlo a uzdu. V ohradě stálo dvanáct koní.

Vybral si nejsilnějšího z nich, poněvadž jeho hlavním požadavkem na koně byla síla, která by snesla jeho neobyčejné tělesné rozměry. Osedlal koně, spustil závory, vyhoupl se do sedla a

vytrvalým klusem se pustil na jih. Nesměl jet příliš rychle, neboť cesta přes poušť byla dlouhá. Ale kdesi v dálce před ním se rozkládalo Mexiko, kde, jestliže lidé nelhali, zákon někdy spal.

19/ ZAŽATÁ PĚST

V hotelové kuchyni zavládl rozruch. Srdce Mary přímo přetévalo. Mary tu byla číšnicí, pokojskou a někdy i prodavačkou v krámu se zbožím všeho druhu. Musela se vypovídat. Byla by mluvila i ke stěně, kdyby tu nebyl čínský kuchař.

„Je asi takhle vysoký!“ sdělovala, sahajíc si vysoko nad hlavu. „A asi takhle široký! Úplně by vyplnil tyhle dveře. A je to pravý muž, Wu. Tamhle jde! Umyl se a teď jde před dům. Podívejte se rychle oknem...“

Ale Wu se k ní obrátil úzkými zády, sáhl po soli a zabručel. Mohlo se to týkat bud smažícího se řízku, nebo její poznámky. Mary jediný pohled přesvědčil, že její důvěrník je jako z kamene.

Poklekla tedy na židli u okna a se zanícením hleděla na velikého muže. Nebyl ani tak vysoký, jak naznačila, ale byl to přesto pořádně veliký chlapík. Patřil k těm mužům, kteří se svým dobromyslným

přímým výrazem a vědomi si své síly zdají větší, než ve skutečnosti jsou.

Klobouk nesl v ruce, takže jeho hezká osmahlá tvář byla dobře vidět. Také si sundal šátek z krku a rozhalil si košili, aby se osvěžil příjemným večerním vzduchem. Tvářil se naprosto bezstarostně. Mary se za ním dívala tak dlouho, dokud jí nezmizel z očí, pak náhle klesla na židli, zaklonila hlavu a usmála se.

Harry Gloster se zastavil před domem a zasmál se dvěma zpoceným chlapcům, kteří se uprostřed velikého oblaku prachu snažili zahnat zpátky vepře, jenž se prolomili plotem na druhé straně ulice. Pak vešel do hotelu a odebral se do jídelny.

Byl tam jen jeden host. Příjemný společník, který patřil k mužům, u nichž se stárí projevuje jen na tváři nikoliv na těle. Měl široká ramena, klenutý hrudník a vztyčenou hlavu jako kterýkoliv pružný mladík.

Ale vlasy měl stříbrošedé a tvář rozrytou věkem a starostmi. Ten, kdo by si povšiml jen jeho tváře, považoval by ho za šedesátníka. Soudě však podle jeho silného vzpřímeného těla, mohl být považován i za pětáctýřicátníka, což se blížilo pravdě.

Harry mu pokynul rukou, posadil se vedle něho a zeptal se:

„Projíždíte tímto městem, nebo tady bydlíte?“

„Projíždím,“ odpověděl starší muž.

„Já jedu na sever,“ pokračoval Harry.

„Já také,“ odpověděl cizinec. „A docela spěchám. Mohli bychom jet zítra spolu.“ Hany se na něho úkosem podíval.

„Možná odjedu už za chvíli a nebudu čekat až do zítřka.“

Mohl by v tu chvíli přísahat na to, že se cizinec usmál, i když velice slabě. Gloster se náhle naklonil, pohlédl svému společníkovi přímo do očí a důrazně se zeptal:

„Co si o mně myslíte?“

Cizinec chvíli váhal a pak s úsměvem odpověděl:

„Nic proti vám nemám, synu. Ale na jih od města se nachází rudá hlína této barvy. Přijel jste pebblefordskou stezkou a jedete na jih.“ V očích se mu mihl záblesk. „Jedete k Rio Grande!“

Promluvil právě včas, takže zachránil Maryino srdce před úplnou zkázou. V tomto okamžiku totiž vstoupila do jídelny, kolísajíc pod

vahou velikého podnosu s jídly. Stále upírala zrak na Harryho, ale ten si jí nevšímal.

Nezměnil barvu ani při posledních slovech svého společníka, dokonce si udržel úsměv na tváři. Zatínal však pevně zuby a hleděl přímo před sebe.

Jakmile Mary zmizela v kuchyni, dotkl se Gloster cizincovy paže a zeptal se: „Co tím chcete říct?“

„Nic!“ opáčil cizinec. „Jen se mi nelíbí, když mi někdo něco namlouvá.“ Mávl obvázanou pravačkou a klidně dodal: „Mě se nemusíte obávat.“

Harry trochu pobledl a otázel se:

„Co víte?“

„Kdybych byl šerifem, zavřel bych vás pro pouhé podezření a držel bych vás v žaláři tak dlouho, dokud bych nevypátral, odkud jste přijel. Ale já nejsem šerif – to ne!“

„Skončil jste?“

„Ano!“

Výmluvně na sebe pohlédli a Harry si úlevou oddechl. Ještě, než stačil znovu promluvit, do jídelny vstoupil třetí muž. Když pohlédl na Glosterova společníka, zastavil se a pak se k němu pomalu blížil. V jeho chování nastala viditelná změna, která naznačovala, že se ocitl v nebezpečí. I muž, sedící vedle Glosteru se změnil. Vzpřímil se na židli a vysunul bradu. A přesto docela klidně pravil:

„Nazdar, Joe!“

„Jak se máš?“ odpověděl druhý muž. „Jsi nezvykle daleko na jihu, Lee, nemám pravdu?“

„Jsem opravdu pořádně daleko na jihu,“ odpověděl Lee. Příchozí vytáhl levačkou židli zpod stolu a pomalu se na ni posadil, nespouštěje očí z Lee Hainese. Patřil k těm mužům s dlouhýma nohama a pažema, jejich váha je soustředěna kolem rozložitých ramen.

Byl svým způsobem hezký, ale jeho rysy byly jakoby ve stínu jeho fyzické síly. Ta se odrážela v přímé linii jeho sevřených úst, v klenutém čele a hlavně v krutém chrípí.

„Ano, jsem o něco dál na jihu než obvykle,“ pokračoval klidně Lee. „Jsem na stopě. Snad bys mi mohl poradit, Joe.“

Joe se nevesele ušklíbl a chladně odpověděl:

„Ale jistě! Cožpak se nerozumí samo sebou, že pro tebe udělám, co si jen budeš přát?“

Teď vstoupila do jídelny Mary a zeptala se hosta, co si přeje. Úsečně požádal o šunku s vejci, aniž odvrátil zrak od Leea.

„Hledám jednu ženu,“ začal Lee, jakmile dívka odešla.

„Všichni hledáme ženu,“ podotkl Joe a opět se ušklíbl.

„Jmenuje se Kate Cumberlandová,“ řekl Lee. „Totiž, dříve se tak jmenovala. Je to vdova po Danovi Barryovi.“

„Nikdy jsem neslyšel ani o ní, ani o něm,“ odpověděl Joe.

„Ani o Jimu Silentovi?“ otázal se Lee. Harrymu Glosterovi se zdálo, že se chvěje.

„O Jimu Silentovi? Ne!“

„Vy jste o něm také neslyšel?“ zeptal se Lee a s vážnou tváří pohlédl na Glostera.

„Nikdy jsem o něm neslyšel. Kdo to byl?“

„Nemám zkrátka štěstí,“ řekl zasmušile Lee, čímž se vyhnul Glosterově přímé otázce. „Ta stopa zmizela!“

Joe se s krutou lhostejností ušklíbl. A Hany se ho vlídně otázal:

„Byli to vaši starí přátelé?“

„Jestli byl Dan Barry starým přítelem?“ zamumlal Lee. „To nevím.“ Povzdechl a roztržitě se rozhlédl po místnosti. „Jen Bůh ví, čím byl mně, nebo kterékoliv lidské bytosti.“ A smutně dodal: „Byl to muž, kterému jsem ukřivdil. Daroval mi život, když mě mohl klidně zabít...“

Zvedl ruku a sevřel ji v pěst, jakoby drtil něco neviditelného.

„Takových lidí je málo, že?“ podotkl Joe s jakýmsi zlověstným přízvukem.

„Ano,“ odpověděl Lee. „Někteří lidé chovají zášť až do smrti. Setkal jsem se s takovými lidmi.“ Dalo se lehce uhodnout, koho se jeho významná poznámka týká.

Joe náhle zbledl. Už při jeho příchodu do jídelny bylo znát, že je rozrušen. A teď se už nedokázal ovládnout.

Sklonil hlavu a vysunul ji více než obvykle. Odstrčil židli od stolu, aby mohl volně pohybovat kolena. Pravačku spustil těsně k boku. Těžce oddychoval a stále více bledl hněvem.

„Já jsem jedním z těch, o kterých jsi mluvil, Hainesi! Hodně jsem přemýšlel – o tobě a o sobě. A jsem docela rád, že jsme se setkali.“

A opravdu, ten muž se přímo chvěl bojechtivostí jako list. Harry je se zájmem pozoroval. Mezi bojovnými muži se pohyboval po celý svůj život, takže dovedl dobře číst v jejich duších. Ale když se podíval na tyto dva muže, nedokázal říct, ze kterého jde větší strach.

Joe měl v sobě víc nervózní energie, ale muž, kterému říkali Haines, oplýval zásobou klidné síly, využitelné v jakékoliv krizi. Byl sice starší, ale nebyl zas tak starý, aby byl pomalý.

Byla tu však jistá okolnost, které si Gloster všiml, ale Joe ji nemohl postřehnout. Když Joe vstoupil do jídelny, Haines ukryl svou obvázanou pravačku pod stolem. Harry si zpočátku myslel, že tak učinil proto, aby si Joe nevšiml jeho nedostatku a nevrhl se na něho.

Ale teď, když se zdálo, že je souboj téměř nevyhnutelný, Harryho napadlo, že Haines ukryl svou poraněnou ruku z jiného důvodu. Z nezkrotné hrdosti, která mu nedovolovala, aby prostřednictvím svého nedostatku odvrátil nebezpečí. A vskutku. Joeovu poslednímu výbuchu čelil opovržlivým úsměvem.

A přece byl docela určitě bezmocný. Čtyři prsty pravé ruky měl svázané obvazem. Revolver by mohl použít jen v případě, že by střílel oběma rukama, ale po levém boku revolver neměl!

Levačkou nemohl sáhnout k pravému boku, poněvadž proti němu seděl muž s vražedným výrazem v tváři, jenž by při podezřelém pohybu vystřelil.

„Počkejte minutu!“ zvolal Gloster. „Minutu, ano? Můj přítel má poraněnou ruku a nemůže...“

„Ty si s sebou vodiš lidi, aby za tebe prosili?“ řekl posměšně Joe.

„S tímto mužem jsem se dosud nikdy nesetkal,“ odpověděl pomalu Haines. „Nepotřebuji radu ani pomoc. Když bojuji s krysou, zvládnou to sám!“

Harrymu se sevřelo srdce při pomyšlení, že tento muž chce prostě spáchat sebevraždu a že chce raději zemřít cizí rukou, než vlastní. Pozoroval, jak Joe zkrivil ret a krátce vydechl, jakoby tu urážku vpíjel do poslední krůpěje a jak křečovitě trhnul pravou paží. Loktem škulbl dozadu a do výše bleskově vyletěl veliký revolver.

Lee se nepohnul. Kolem rtů mu dosud pohrával úsměv, se kterým pronesl poslední poznámku. Harry se však hnul o zlomek vteřiny dříve, než muž na druhé straně stolu.

Byla to dlouhá vzdálenost, ale Gloster měl dlouhou paži. Jednu nohu posunul dozadu, aby si zajistil rovnováhu.

Joe byl vymrštěn ke stěně takovou silou, že se celá místnost zatřásla...

Nad stolem se mihla jeho pěst, podepřená vahou celého těla. Bokem narazil o stůl a převrátil ho. Nádobí se s řinkotem sesypalo na podlahu. Ale ještě než se o ni rozbil první koflík, dopadla jeho pěst na špičku útočnickovy brady.

Kdyby dopadla plnou vahou, Joe by odlétl doprostřed jídelny. Ten však v posledním okamžiku upozoroval blížící se nebezpečí a

uhnul. A tak mu pěst jen zavadila o kost a úder ho na krátký okamžik omráčil.

S námahou vstal ze židle a o krok ustoupil. Revolver mu sklouzl k špičkám ochablých prstů a zachytil se tam o oblouček nad spouští. I kletba, kterou pronesl byla úryvkovitá a nesrozumitelná.

„Nepleťte se do toho!“ poručil mu Haines a uchopil mladého muže za rameno. Silně ho sevřel, ale prsty mu sklouzly z mohutného svalstva. Připadal si, jakoby se pokusil zadržet lavinu.

Harry Gloster přeskočil stůl a znovu udeřil Joea do obličeje. Ten se právě chápal zpola ochromenými prsty revolveru.

Uder dopadl právě včas a rvačku zakončil. Joe byl mrštěn ke stěně takovou silou, že se celá místnost zatřásla a pak se bezvládně zhroutil na podlahu.

Mary, kterou hluk přivábil ke dveřím kuchyně, zaječela a běžela zpátky, kdežto Wu začal pronikavě štěbetat. Lee, jenž poklekl u Joea, ho obrátil na záda a řekl:

„Čelist zlomenou nemá. Je jako z kaučuku!“

Vstal, otočil se ke Glosterovi a položil mu obvázanou ruku na rameno. Harry byl překvapen jeho klidem.

„To byla rychlá práce,“ pravil Haines. „A zachránila mě před smrtí, která je zlá, nebo před prosbou o milost, která je ještě horší. Jestliže však chcete jet k Rio Grande, nezdržujte se! A budete-li se vracet, nechod'te tudy. Je to zlý člověk, chápete?“

„Zatím jsem se nikdy nikomu nevyhnul,“ odpověděl Harry a potřásl hlavou.

„Ještě nejste tak starý, abyste si nemohl osvojit dobrý zvyk,“ řekl Lee. Pohledem přelétl Glosterovu postavu a pak zrakem utkvěl na jeho ruku. Jeho vlastní prsty a Joeovy byly dlouhé štíhlé a kostnaté, určené k elektricky rychlým pohybům. Ale Glosterovy prsty byly na koncích široké a vynikaly drtivou silou. „Ne, vyhýbejte se mu, budete mít víc štěstí. A teď už jed'te!“

Pronesl to tak vážně a přesvědčivě, že Harry nevěděl, jak mu má odpovědět. Podíval se zase na dlouhé paže Joea, ležícího na podlaze a na jeho dlouhé osmahlé prsty. Jeho tělem prolétl záchvěv instinktivní hrůzy. Opět se obrátil k Lee Hainesovi, aby se dozvěděl

něco o tomto muži, chtěl vědět jeho jméno. Ale Lee už rychle vyházel ze dveří.

20/ BLOUZNĚNÍ PŘI MĚSÍCI

Dům, ve kterém bydlel Buck Daniels a Joan, nebyl starý, ale v několika posledních letech ho vysušilo a pobořilo palčivé slunce a řada písečných bouří ho rozvíklala a pokřivila. A proto, když někdo promluvil, rozléhal se jeho hlas po celém obydlí a při každém kroku bylo na všech stranách slyšet skřípání.

Ale, když Joan vstala z lůžka, bylo to, jakoby vstal stín. Když odhodila přikrývky, ani nezašustily. Po podlaze chodila tak opatrně, že nebylo slyšet nejmenšího zvuku. A opatrnost byla na místě, neboť v témže okamžiku se Buck obrátí! na posteli, přičemž skřípání a vrzání per bylo slyšet po celém domě.

Chvilí tedy klidně postála, přemýšlela a sestavovala plány a tiskla si ruku k tváři. Asi by její plachost jako vždy zvítězila, kdyby se v té chvíli nepodívala oknem a nespátřila nad černými vrcholky hor ohnivou záplavu.

To nemohl být lesní požár, poněvadž na takovou dálku se nemohl odrážet na obloze. A Joan kromě toho velmi dobře věděla, že na horách nejsou stromy, ale že tam rostou jen vyprahlé křoviny a trnité kaktusy.

Zakrátko se nad horami objevil oranžový okraj měsíce. V okamžiku se zvětšil do velikého půlkruhu, v němž se rýsovaly tři rozedrané horské vrcholy. A měsíc vystupoval výš, až se posléze

objevil celý a jen dolním okrajem spočíval na vrcholu nejvyšší hory. Byl poněkud protažený do délky, takže tvořil skoro elipsu.

Začal zlatit písčiny a zároveň zdánlivě zatemňoval hory, takže se černě odrážely od východní oblohy.

Jeho světlo dopadalo oknem přímo na Joan, což její bílé noční košili dodávalo nádherné barvy. Nebo se jí to aspoň zdálo.

Otočila hlavu. V koutě spatřila známou skříň, jejíž sklo se v šeru lesklo. Tam stála židle a u lůžka stůl s beztvárnou kupou knih.

Klika na dveřích se třpytila. Joan téměř rozeznávala ošlapanou rohož na podlaze. Náhle si uvědomila, jak nuzným a jednotvárným životem žila po řadu let a povzdechla.

Tady zůstat nemohla. Něco ji táhlo ven. Měsíc stoupal každým okamžikem výš. Teď zdánlivě pozbyl veškeré váhy, vznášel se ve vzduchu a rozléval stále jasnější záři.

Alespoň jí poskytl dostatečné světlo, aby se mohla obléknout. A když se rychle a neslyšně oblékla, prošla pokojem a přinesla si ruční zrcadlo. U okna se musela natočit do zvláštního úhlu, aby se v něm viděla.

Měla dojem, že změna, kterou pocítila ve svém nitru, se musí odrazit i v její tváři, ale nic se nezměnilo. Byly to stále tytéž dívčí rysy. Jen oči byly více rozevřené a dychtivě se leskly.

Vzala do rukou své dlouhé, hebké, husté vlasy, ale místo aby je rychle zapletla do obvyklých copů, začala je vyčesávat vysoko na hlavě. Spotřebovala velké množství vlasniček a když se pak podívala do zrcadla, zatajil se jí dech.

Instinktivně věděla, co má dělat. Stala se s ní změna. Cítila, že se proměnila v novou bytost. Byla jakoby mnohem starší.

Odhodila zrcadlo na lůžko a přistoupila ke dveřím. Celou minutu trvalo, než stiskla skřípající kliku. Ale nakonec se otočila tak tiše, jako kdyby byla zabalená do vaty. Joan vyšla do chodby, zavřela za sebou právě tak opatrně dveře a ubírala se ke schodům.

Zde nastala nejtěžší zkouška. Dosud nikdy nevystoupila ani nesestoupila ze schodů, aniž by nezpůsobila hluk. Ale teď to bylo jiné. Zdálo se jí, že se vznáší. Bezhluchně sestoupila ze schodů a s vítězoslavně bušícím srdcem stanula v dolní místnosti.

Ale ještě nebyla venku. Stále byla obklopena starým ovzduším.

Zápach poslední Buckovy dýmky se dosud vznášel ve vzduchu a stará vyšlapaná podlaha, kterou tak často drhla, byla plná utajených zvuků.

Ted' se neozvaly, poněvadž její nohy byly dosud podivuhodně lehké. A Joan náhle nabyla dojmu, že všechny ty neživé věci jsou jejími spojenci a pomáhají jí na svobodu. Ale kam půjde, až bude venku? Řekne jí to noc. Noc ji povede!

Ocťla se pod hvězdami. V záplavě měsíčního svitu se zmenšily v malé světlé tečky. Všecko pro ni bylo nové. Samozřejmě, že to všecko viděla už dříve, ale ted' se na to dívala novými očima a hlasy divokých husí se podobaly zprávě v cizím jazyce, jejíž význam zatím jen tušila.

Vešla do stáje, našla potmě sedlo a zamířila k ohradě. Stálo lam šest koní a ona je všechny znala. I když stáli ve vzdáleném koutě, jejich obrysy jí byly známé jako lidské tváře.

Zafrkali a rozběhli se, když se k nim blížila. Avšak když na ně zavolala, zastavili se. Pohazovali hlavami, jak to koně dělávají, když je instinkt před lidmi varuje a když jim rozum napovídá, že alespoň jeden člověk ze sta je vlídný.

Zavolala znova, tak tiše, že to v domě nemohl nikdo slyšet a koně se k ní pomalu blížili, s ušima dozadu a na oko se tvářili, jakoby se styděli za jinou poslušnost než z donucení. V malém půlkruhu se před ní zastavili. Oči se jim leskly v měsíční záři.

Každého z nich se dotkla a oslovila ho, jako kdyby se omlouvala za svou volbu. Pinto byl chromý, Bob byl znavený po celodenním cvalu, Jack udělal v tomto týdnu hodně práce a staří Mike a Brownie se k tomuto úkolu vůbec nehodili.

„Vždyť ani pořádně nevím, kam pojedu a nevím, kdy se vrátím,“ uvažovala, „myslím ale, že pojedu dál, než jsem kdy jela. Zvolím si tedy tebe, Petře!“

Pohládila nos lesklému hnědákovi. Když mu dávala sedlo na hřbet, stál jako skála a jako způsobný kůň se nenadmul, když přitahovala popruhy. A když se pod jeho nosem objevilo udidlo, ten postrach kovbojských koní, otevřel tlamu. Zastříhal ušima, když mu Joan přes ně přetahovala řemen.

Všichni koně ji následovali k brance. A když ji otevřela a vyvedla Petra z ohrady, postavili se k plotu a tiše zařičeli, takže se úzkostlivě ohlédla k domu.

Ale takové slabé zvuky nemohly dolehnout k sluchu spícího Bucka. Pak se Joan vyhoupla do sedla, zkrotila Petrovu bujarost a přinutila ho, aby prvních sto yardů ušel krokem. Teprve, když byla přesvědčená o tom, že dusot kopyt nebude slyšet do domu, povolila otěže a Petr se rozběhl plnou rychlostí.

Jak jí prudký vítr vanul do tváře a jak se kolem ní míhaly ploty, když se rozjela k jihu! Nějakou chvíli se jí zdálo, že je to všechno, co potřebovala. Když přeskočila plot a pohlédla ke hvězdám, byla šťastná.

Ale ani Petr, přesto, že měl štíhlé nohy, stvořené k rychlosti, a odvážné srdce, nemohl běžet tryskem celou noc. Proto zvolnila do kroku, a pak opět zaslechla divoké husy, letící na sever. Zastavila koně a naslouchala. Vnímala jeho oddychování a slabé skřípání kůže, ale volání divokých husí se ozývalo velmi zřetelně. Více než kdy jindy pocítila podivný neklid a smutek.

Vzpomněla si na svůj rozhovor s Buckem. Svěřila mu jen velmi málo z toho, co se dělo v jejím srdci. Věděla, že by se raději svěřila své matce Kate, která zemřela před deseti lety.

Ale teď o tom zapochybovala. Čím jasněji si vybavovala mírné modré oči své matky a její jemnou tvář, tím více byla přesvědčena o tom, že ani ona by se nehodila za její důvěrnici.

Dokonce i její kuň věděl víc. Klín divokých hus letěl přes kotouč měsíce. Petr se podíval nahoru a zastříhal ušima. Co se asi dělo v jeho moudré hlavě? Dala by celý poklad za to, kdyby to věděla.

Nablízku se ozval rachot povozů a rychlý dusot kopyt. Dívka jela kousek od cesty, které se tuto noc chtěla vyhnout. Napadlo ji, že čím hlouběji zajede do pustiny, tím lépe.

Pobídla Petra k trysku, přeskočila nový plot a dojela právě na pokraj úžlabiny, o které věděla, že odvede všechen hluk z cesty. Zaslechla však zvuk, který ji toho večera rozechvěl už jednou. Veselý dívčí smích. Dolehl k ní z veliké dálky, ale přesto ji zneklidnil.

Zastavila a naslouchala. Smích se ozval zase. Byl krásný jako hudba nad vodou a stále více slábl až posléze zmlkl úplně. Cosi odemklo dveře, vedoucí k duši neznámé dívky a vypustilo smích. Ale dveře Joaniny duše byly dosud zavřené. Otevrou se někdy?

Pohlédla do úžlabiny na klikatou řadu topolů, táhnoucí se podél vyschlého potoka. A za vrcholy stromů se vlnily písčiny, ozářené bílým svitem měsíce a ostře se odrážely od temných vzdálených hor. Zase zazněly nelibozvučné hlasy divokých husí a Joaně se chvíli zdálo, že neznámá dívka se znova zasmála.

Kdesi v tom velikém světě bylo tajemství štěstí. Mířili k němu lidé, jejichž hlasy zaslechla na cestě? Obrátila Petra a tryskem se rozjela zpátky.

21/ ODVÁŽNÝ NOČNÍ MOTÝLEK

Urazila tři míle na západ a náhle dojela k tomu místu. Když ji totiž Petr vynesl na vrchol písečné duny, spatřila pod sebou školu, z jejíž oken vycházelo světlo. Před budovou stály řady koní a vozíků a poněvadž v tom okamžiku začal právě tanec, slyšela nejen hudbu, ale i šoupání nohou po podlaze. Tak daleko putoval zvuk v noci na poušti!

Na Joan to působilo zvláštním dojmem. Věděla, že hledá právě tohle místo. Věděla to tak jistě, jako kdyby se před ní otevřely dveře,

vedoucí ke štěstí. A přece se zároveň bála. To místo ji přitahovalo tak, jako plamen svíčky přitahuje můru, ale strach ji neopouštěl.

Odbočila stranou do houštiny, kde byly samé kaktusy a zakrslé cedry. Zanechala tam Petra, když mu přehodila otěže přes hlavu a konejšivě ho popleskala na nose. Pak vykročila právě tak opatrně, jako když se dnes v noci vykrádala z domu v obavě, že vzbudí Bucka. Opatrnost byla na místě, neboť v okolí školy se procházely dvojice lidí, kteří momentálně netančili.

Když je Joan pozorovala, podivněji tlouklo srdce. Při chůzi se k sobě tulili a tiskli k sobě hlavy. Často se zastavovali a společně zvedali tváře k měsíci. Měsíc byl teď značně vysoko na obloze a vypadal jako okrouhlý štít z drahocenného stříbra. Byl obklopen fantastickou duhovou gloriolou.

Opravdu, ten měsíc stál za podívanou. Ale Joan, schoulená jako divoká kočka za balvanem, pozorovala tváře jedné dvojice, která se zastavila právě před ní a zadívala se na oblohu. Zdálo se ji, že dosud nikdy neviděla u nikoho tak pošetilý výraz. Měli pootevřená ústa a tiskli si ruce. On byl hubený chlapík, předčasně zestárlý a shrbený prací již ve třiceti letech a ona měla veliké upracované ruce a tvář vyhublou a vyprahlou nedostatkem štěstí.

O čem si to šeptali?

„Miluji tě Maggie!“

„Mám tě ráda, Bille!“

Pak se pomalu otočili a unikli jinému párku, který se právě blížil.

„Láska!“ zašeptala Joan s opovržením. „Jak ti lidé jsou hloupí.“

Pokoušela se namluvit si, že už nechce jít do školní budovy s hudbou a tanečníky a přece ji něco zdržovalo.

A byla tu další dvojice. Ti alespoň nezírali na měsíc. Dívka byla lak hezká, že se Joan radostně usmála, když na ni pohlédla, pak si prohlédla její šaty. Měly pro ni zvláštní kouzlo. Byly to prosté růžové šatičky a dívka v nich vypadala jako obláček, prozářený sluncem.

Skrze tu růžovou mlhu se daly jen tušit obrysy její půvabné postavy. Joan zjišťovala, že na jejím oděvu nebylo nic nepřipustného.

I muž se znatelně lišil od toho předešlého chlapíka se shrbenými rameny a hubenou tváří. Byl to hezký mladík přímého držení těla s černým obočím a bystrými očima. „Určitě jí řekne, že ji miluje,“

pomyslela si Joan. „Doufám, že udělá! A co potom udělá ona?“ Ale bavili se úplně jinak, než očekávala. „Již jsme se nachodili dost,“ řekla dívka, zastavila se a obrátila se ke svému společníkovi tak, že Joana zahlédla její profil. „No tak, co mi chceš říct?“

„Ty víš, co ti chci říct,“ zvolal mladík.

„Nemám nejmenší tušení.“

„Ale máš. Zase jsi porušila svůj slib!“

„Jaký slib!“

„Ze přestaneš koketovat.“

„Johne Gainore! Já nevím jak to myslíš.“

„Ty to víš a moc dobře! Chick Montague tě sledoval celý večer jako stín. Tančila jsi s ním dvakrát a on vypadal děsně hloupě!“

„Zase žárlíš?“

„Já že žárlím? Jistěže ne! Jen si nepřejí, aby se o tobě mluvilo.“

„Nedělej si kvůli mně starostí!“

„Říkám ti, Nell, že s tím musíš přestat!“

„Kdo mě k tomu může nutit? Vždyť nedělám nic špatného...“

„To říkáš ty, ačkoliv v každém muži, s kterým tančíš, vzbuzuješ pocit, že už mě máš dost a že se mě ráda aspoň na chvíli zbavíš.“

„Nikdy v životě jsem nic takového neřekla!“

„Samozřejmě, že jsi to neřekla. Ale říkáš to svým chováním. Máš ve zvyku zářivě se na ně dívat, což na ně velice působí. Vždyť to víš právě tak dobře, jako já! A usmíváš se na ně smutně i mile, takže si myslí, že by ses jim s něčím svěřila, jen kdybys mohla!“

„Johne, ty mluvíš, jako kdybych byla – ale ne, dnes už ti neřeknu ani slovo!“

„Tak tě odvezu domů.“

„Já nechci! Nikdy v životě jsem se tak dobře nebavila a ty chceš, abych odešla!“

„Nell!“

„Ty mě ničíš!“ zvolala Nell a dupla.

John Gainor se náhle vzpřimil. Joan se rozčilením zachvěla. Chtěla k němu přiběhnout, vzít ho za rameno a říct: „Neukvapuj se! Ona to nemyslela špatně!“

Ale nemohla udělat nic jiného, než zůstat na místě a třást se strachem o ty dva. John chladně pravil: „Jestliže jsem se ti zprotivil, už tě nebudu obtěžovat, Nell. Je však třeba si to hned vysvětlit!“

Joan byla zvědavá na to, co teď Nell udělá. Jaký vzdor vzejde z její hrdosti? Užasla však, když uviděla, že Nell vztáhla ke svému milenci prosebně ruce a zavzlykala:

„Johne, ty chceš, aby mi puklo srdce!“

„Nell!“ zašeptal vzrušeně muž. „Drahoušku, prošel bych třeba ohněm, jen abych tě učinil šťastnou. Copak to nevíš?“

A bez ohledu na to, jestli se někdo dívá či ne, sevřel Nell do náruče. Bylo to tak nečekané zakončení malého dramatu, až se Joan zatajil dech. Usmála se tomu a soucítěně přikývla. Byla tak ráda, že se milenci smířili, že by k nim nejraději okamžitě přiskočila, objala je a řekla jim, jak je šťastná za ně.

„Neplač, miláčku!“ chlácholil ji John. „Byl jsem k tobě hrubý. Chci tě poprosit za odpuštění. Už neplač, Nell. Já už tak nikdy nebudu mluvit!“

Nell se vskutku celá chvěla. Ne však pláčem. K Joaninu úžasu se Nell tiše a nestoudně smála, tisknouc hlavu k rameni svého milence, který její smích neviděl a myslel, že pláče.

„Ale lidé nás uvidí!“ zamumlal John a ustoupil.

Nell si rukama zakryla obličej.

„Nikdy si to neodpustím, Nell!“ zabědoval. „Odpustíš mi?“

Dosud si myslel, že Nell ještě pláče. Ale pohoršená a ohromená Joan věděla, že Nell jen zakrývá svůj smích.

Pomyslela si, že je falešná a v duchu se rozhněvala. Je bídna a úskočná! Jak se nenáviděla za to, že je žena!

Zavěšení do sebe teď odcházeli. Dívka se na něho smutně podívala.

„Chtěla bych, abys byl ke mně hodný, Johne. Žádám od tebe tak mnoho?“

„Hodný k tobě?“ odpověděl nadšeně. „Nell, dřel bych pro tebe, až bych měl krvavé ruce. Učiním tě šťastnou, i když budu třeba nucen...“

Jeho hlas dozněl v dálce. Nell ho tedy dokonale oklamala. Použila k tomu slz, které jí z očí vyloudil smích. Joan napadlo, že by ten muž měl být před tou falešnicí varován.

Uvažovala o tom, jak by to mohla provést. Náhle však užasla, když zjistila, že se tiše směje. Ten smích sice ihned potlačila, ale musela se zasmát zase. Pak si však přiznala:

„Konec konců, Nell byla obdivuhodná! Ráda bych věděla, jestli by něco takového dokázala kterákoli jiná žena?“

Mezitím začala hudba ve škole hrát melodii španělské valčíkové písně, jejíž slova Joan znala. Naučil ji je kovboj, který kdysi pracoval pro Bucka. Ta melodie jí přešla do krve a zjistila, že pohybuje rukou v jejím rytmu. I srdce jí bilo v souzvuku s ní. Dostala chuť podívat se na tanečníky.

Přikradla se k odlehlé straně školní budovy. Přístup k ní byl snadný, poněvadž stála těsně vedle skupiny černých balvanů. Vystoupila na balvan a ocitla se v úrovni okna, vzdáleného necelé tři stopy. A když otáčela hlavou ze strany na stranu, mohla přehlédnout celou místnost.

Ale vzápětí přestala přehlížet celý prostor, poněvadž její pohled upoutala postava muže, jenž v porovnání s ostatními působil jako Herkules. Ten veliký ramenatý chlapík seděl na židli a hlavu s hnědými kadeřavými vlasy opíral o stěnu. Měl hezkou vážnou tvář a nestaral se o to, co se kolem něho děje.

Dva šestnáctiletí nebo sedmnáctiletí mladíci se kolem něho otáčeli v rytmu jakéhosi nového tance. Muž se na chvíli probral ze svého snění, naklonil se vpřed a zatleskal. Ale pak se zase opřel o stěnu, zrakem nedbale přelétl směsici tváří před sebou, jakoby nenalézal nic, co by vyžadovalo jeho zvláštní pozornosti.

Posléze vstal, narovnal si ramena a trochu se protáhl. Byl

O celou hlavu vyšší než ostatní muži. Vyšel z taneční síně. Teprve teď se mohla Joan rozhlédnout po ostatních tanečnících. Ať se však dívala kamkoliv, neviděla už nic jiného, než tu hezkou osmahlou tvář a hnědé kadeřavé vlasy. A náhle se jí zmocnil strach. Přála si být doma a ležet na lůžku pod přikrývkami, přitaženými až po bradu.

Sama nevěděla, čeho se bojí. Její strach se podobal hrůze dítěte před pustou tmou, naplněnou neviditelnými tvářemi, rukama, které náhle sevrou člověka a zvuky, které mu nečekaně zazní v uších.

Sestoupila z balvanu. Napadlo ji teď, že byla vlastně neuvěřitelně odvážná, když se vydala do tohoto dobrodružství. Pak zašeptala:

„Petře, viděla a slyšela jsem toho tolik, že se mi z toho točí hlava. Odnese mě co nejrychleji domů!“

Ale když se vyhoupla do sedla a chvěla se slabostí a strachem, vrátila se jí odvaha. Vždyť seděla na Petrovi, který ji v případě nebezpečí odnese rychlostí blesku. Právě začínal jiný tanec. Jeho melodie ji však nezajímala. V hlavě jí dosud zněla slova i rytmus španělského valčíku. Vztyčila hlavu a začala si ho zpívat.

22/ NĚŽNÝ PLAMEN

Nezáleželo na tom, že nerozuměla slovům. Nezmenšovalo to radost z té písni.

*„Que viva la rumba;
One viva, que viva placer;
Que vivan las niñas, chulitas, bonitas,
Y guapas que saben querer!“*

Skončila s tlumeným smíchem.

„Hej! Kdo je tam?“ tázal se mužský hlas, blížící se k houští.

Joan trhla otěžemi, aby pobídla Petra vpřed. Ale místo aby hned prchla, ohlédla se a uviděla velikého muže, který přicházel volným prostorem před houštinou.

Hleděla na něho mezerou mezi korunami dvou zakrslých cedrů. Když vešel do světla, vycházejícího z okna, poznala, že je to ten mohutný chlapík s hnědými vlasy. V ruce nesl sombrero a světlo mu na okamžik ozářilo vlasy, než opět zmizel ve stínu.

„Běž, Petře!“ poručila tlumeným hlasem. „Běž rychleji!“

A přece otěže nepovolila. Jako kdyby ji vědomá vůle nutila k útěku a zároveň ji zdržovala jakási silnější podvědomá moc. Kvapně se rozhlédla.

Houština byla protkána labyrintem klikatých cestiček, které se v měsíčním svitu zdály ještě spletitější. Místo aby prchla, zajela do cedrové houštiny, seskočila z koně a ukryla se za velikým kaktusem.

„Hej!“ ozval se opět mužský hlas. „Kdo je tam?“

„Co chcete?“ zeptala se rozčileně Joan.

„Co chci? Ujel bych deset mil a přeplul řeku, jen abych spatřil dívku, která zpívá tu starou píseň,“ odpověděl. „Minutu počkejte, musím se prodrat těmi kaktusy, mají strašné ostny.“

Ustoupila stranou a pomyslela si, že neznámý muž se nesmí přiblížit k Petrovi. Z nového úkrytu pak tiše zavolala:

„Kdo jste?“

„Jmenuji se Harry Gloster a jak se jmenujete vy? Hej! Kam jste zmizela?“

Vyšel z houštiny na druhé straně. „Nejsem od vás daleko!“ odpověděla.

Spěchal k ní. V měsíčním svitu vypadal jako obr. Kradla se rychle zpátky mezi cedry. Uvědomila si, že je schopna se neslyšně přiblížit, což dokázala při odchodu z domova.

Stála v hlubokém stínu houštiny a pozorovala Glosteru, který klopýtal kolem jejího úkrytu a neviděl ji. Připadala si jako zahalená do pláště tmy, o kterém se vypravují tajemné báchorky.

Přála si, aby se před ním objevila. Kdyby tady byla vychytralá Nell, určitě by to udělala. Ale Nell měla na sobě šaty podobné obláčku, prozářenému zapadajícím sluncem, kdežto Joan měla na sobě prostý hnědý oblek. Jak mohla očekávat, že ji uvidí v tom stínu?

A přece bylo tak těžké ho opustit!

Obešla cedr a podívala se mezerou mezi větvemi. Mladý muž se rozběhl a pak zůstal stát ve volném prostoru. Měsíční svit dopadal přímo na jeho tvář. Napůl se mračil a byl tak rozčilený, že úplně zmačkal klobouk, který dosud držel v ruce.

„Kde jste?“ zvolal zase a snažil se přitom tlumit hlas, aby nedolehl k uším dvojic, procházejících se před školou.

V tom okamžiku vítr zesílil a zašuměl ve větvích cedru. Joan zvolala tenkým, vysokým hlasem:

„Tady!“

Otočil se k ní a zabručel: „Ona se snad vznáší!“ A nahlas dodal: „Jestli si to nepřejete, nebudu vás pronásledovat.“

„Slíbíte mi to?“ zeptala se.

Opět se k ní obrátil, udělal krok vpřed, zastavil se a řekl: „Slíbím to, jestli to bude nutné.“

„Tak tady na chvíli zůstanu,“ odpověděla. „Ale proč jste sem přiběhl?“

„Vy to víte lépe než já.“

„Nemám o tom nejmenší tušení.“

„Proč na jaře zpívají ptáci?“

„Aby přivolali...“ V rozpacích se odmlčela.

„To je pravda!“ řekl Harry se smíchem. „Aby přivolali druhá nebo družku. A když jste říkala v té písni, že rozumíte lásce...“

„To říkala ta píseň. Já ne...“

„Váš hlas přímo oplýval láskou!“

„To se vám jen zdálo.“ Přiblížil se k ní na půl kroku. „Váš slib!“ zvolala Joan.

S povzdechem ustoupil a Joan užasla. Kdyby ona byla na jeho místě, silná jako obr a volná jako vítr, dala by se zdržet prostým slibem? V duchu si přiznala, že by to asi neudělala.

Mezitím si ho pozorně prohlížela. V mužích se vyznala málo. Na ranči sice vídala kovboje, ale Buck si vybíral jen staré svraštělé chlapíky, kteří ztratili zájem o všechno, kromě cigarety a vypravování o svém mládí. A s každým z nich se vídala jen občas.

Buck jí také tisíckrát naznačil pokynem nebo přímo nařídil, aby si nevšímala mladých mužů. A ona poslechla. Když byla někdy nucena odjet do města, cítila, že se na ni muži dívají, ale ona jejich pohledy nikdy neopětovala.

Ted' se jí zdálo, že vidí muže poprvé v životě. A jaký to byl muž! Jak vynikal nad ostatními v tančírně! Z jeho jediného gesta vytušila, že se v něm skrývá síla, která by mohla klidně rozdrtit obyčejného muže. Zároveň byl tak jemný, že byl schopen svou sílu ovládnout pouhým slibem.

„Já svůj slib dodržím, budete-li si to přát,“ řekl. „Ale je to pro mě dost obtížné mluvit ke stromu.“

„To nechápu!“ odpověděla tlumeně. „Vždyť mě můžete slyšet a já vás také.“

„Tak jsem to nemyslel,“ naléhal Gloster. „Slova nejsou při hovoru to nejdůležitější.“

„Co je tedy tak důležité?“

„Obracení vaší hlavy, výraz vašich očí, úsměv, barva vašich vlasů. To vše je mnohem důležitější než tisíc slov, těch nejlepších, která vyšla z něčích úst.“

„Jakou barvu mají tedy moje vlasy?“ zeptala se Joan.

„Nemohu se řídit ničím jiným než písni, kterou jste zpívala,“ řekl Gloster. „Ale podle té písně bych řekl, že máte černé vlasy, černé oči a olivovou plet'. Nemám pravdu?“

Joan se odmlčela, než odpověděla. Jeho odpověď ji trochu zamrzela. Nemile se jí dotklo, že jeho popis se vůbec neshoduje s pravdou. Chtěla vystoupit ze svého úkrytu a ukázat mu, jak ve skutečnosti vypadá. Ale cosi ji zadrželo. Co kdyby se k ní potom obrátil zády? Ale zůstane-li mu iluze, odnese si nepravý obraz spolu s jejím hlasem, takže po nějakou dobu bude žít v jeho vzpomínce, i když naprosto zkreslená.

„Mám pravdu?“ opakoval Gloster.

„Ano, máte pravdu,“ odpověděla Joan. „Totiž, skoro máte pravdu.“

„Co to znamená skoro? Ale na tom nezáleží. Chci slyšet vaše jméno a vidět vás.“ Joan mlčela.

„Vy se mi bojíte říct své jméno?“ zeptal se.

Joan dosud nepromluvila. Viděla, že sklonil hlavu a zaťal pěsti. Pak s nádechem přísnosti řekl:

„Poslyšte! Jestli jste utekla svému manželovi, vyšla si na procházku a je to tajné, zaručuji se vám svou ctí, že vaše tajemství neprozradím. Ale povězte mi něco o sobě, abych vás mohl zase najít!“

V duchu si představovala, jak ji ten veliký chlapík navštívil a jak se u dveří setkal s Buckem, se strašlivým Buckem Danielsem, jehož revolver nikdy neminul cíl. Byla svědkem toho, jak jedním výstřelem roztrástil na kusy malou veverku, sedící vysoko na stromě. Provedl to vsedě na cválajícím koni. Viděla i to, jak příležitostně sestřeloval vysoké větve stromů.

Proti takovému střelci by Harrymu Glosterovi nebyla veškerá jeho síla nic platná. Věděla, že Buck by raději vyvolal hádku a donutil Glosteru k souboji, než by mu dovolil, aby se seznámil s jeho světenkou. A zatímco planula touhou říct mladému muži pravdu, zachvátil ji strach před Buckem do té míry, že nemohla ze sebe vypravit ani slovo. Pak vyhrkla:

„Nemohu vám to říct!“

„Ale já vás nikdy nenajdu, když mi to nepovíte. Budu vás však hledat, i kdyby to mělo trvat deset let. Ale jak to dokážu, budu-li se řídit jen vaším hlasem? Nepomůžete mi?“

„Nemohu!“ zvolala Joan a potlačila pláč.

„Ale vy byste mi to chtěla říct! Slyším to z vašeho hlasu.“

„Ne, ne.“

„Prokážete mi laskavost?“

„Jakoukoliv, moc ráda!“

„Můj Bože! Dal bych deset let svého života za to, abych se na vás mohl podívat!“ zvolal. „Ale poněvadž je to nemožné, zaspíváte mi ještě jednou tu píseň? Je to to jediné, podle čeho vás jednou poznám. A tímto způsobem se nijak neprozradíte.“

„Tak dobře.“

Dvakrát začala zpívat a pokaždé jí selhal hlas. Potom však zaspívala, sice tichým hlasem, ale jasným jako zvonek:

„Que viva la rumba;

Que viva, que viva placer;

Que vivan las niñas, chulitas, bonitas,

Y guapas que saben querer!“

Při zpěvu ustupovala do houštiny a přitom zesilovala hlas, aby neprohlédl její manévr. Nevěděla, proč tak náhle prchá, ale cítila se velice vzrušená. Věděla, že už by se neovládla. Neobávala se ani tak Harryho Glosteru, jako sebe samé.

A když dozpívala, stála už vedle Petra. Teprve teď Hany zpozoroval, že ho oklamala.

Zaslechla jeho volání a pocítila náhlý strach. Vyhoupala se do sedla a pobídlu Petra. Dusot jeho kopyt a jeho oddychování utlumily všechny výkřiky, doléhající k ní zezadu.

Za chvílku se ohlédla a zjistila, že ji nikdo nepronásleduje.

23/ Z DOHLEDU

Když Harry zaslechl, že dívka vyjíždí z houští, rozběhl se za ní a ještě zahlédl hnědáka, lesknoucího se v měsíčním svitu, jak se co

největší rychlostí vzdaluje. Věděl, že by ji nedostihl a v noci, v cizím kraji, by ji nemohl stopovat.

A přece byl ještě hodnou chvíli tak rozčilený, že se neovládal. Běžel kus cesty za dívkou, než si uvědomil marnost svého počínání. Pak se na chvíli zastavil a díval se za koněm, mizejícím v měsíčním oparu. V tom okamžiku si pomyslel, že dívku navždy ztratil.

Při svém stopování se nemohl řídit ničím jiným, než jejím hlasem a písní „Que viva la rumba“. Bylo by snad lépe, kdyby neměl vůbec žádné vodítko. Když se pomalu vracel, snažil se zklidnit tím, že chladnokrevně rozmlouval sám se sebou. Řekl si, že za prvé neviděl její tvář a za druhé, že o ní nic neví. Možná, že byla jenom skřítkem pouště s vlasy vybledlými od slunce a s pihovatým nosem.

Zjistil však, že jeho rozum stále překonává cit. Slyšel jen její hlas, tlumený, lahodný a jemný hlas s dívčí svěžestí. Napadlo ho, že musí být krásná, má-li takový hlas.

Začínal tušit, že v tomto kraji ho pronásleduje neblahý osud. Především se tady setkal s bystrozrakým mužem, jenž ho prohlédl skrz naskrz, s Lee Hainesem. Prchal k Rio Grande a kdyby ho lapili, pravděpodobně by se houpal na šibenici za to, že se dopustil dvojnásobné vraždy.

Lee mu viděl až do hloubi duše a z toho důvodu by se měl urychleně rozjet na jih, bez ohledu na svého vyčerpaného koně. Ale on místo útěku tady otálel tak dlouho, až byl zatažen do rvačky, ve které se znepřátelil s Joem. Dověděl se, že se jmenuje Joe Macarthur a Haines mu naznačil, že má hroznou povahu.

Ted', když Harry věděl, že jeden muž ho právem považuje za uprchlíka a druhý je mu na stopě, měl jistě dostatečný důvod k co nejrychlejšímu odjezdu z města. Ale mladý muž zde prodléval úmyslně. Ujel asi dvě míle k jihu a pak odbočil stranou.

Předpokládal, že Joe pojede za ním na jih stezkou, kterou mu ukáže tucet lidí. Jen ať jede! Harry se vydá na cestu později a jiným směrem. Vůbec totiž netoužil po setkání s mužem, jenž byl profesionálním střelcem.

On dokázal příležitostně zasáhnout cíl. Musel však být dosti velký a musel mít možnost pečlivě zamířit. Kouzlo rychlé a přesné střelby se vymykalo jeho schopnostem. Jinak měl zápas vášnivě rád.

Ale čelit takovému střelci by pro něho byla sebevražda. Zdržel se tedy ve městě až do soumraku a pak se pustil stezkou na jihozápad. Tak se dostal k osvětlené škole. Dvakrát ji minul a dvakrát se vrátil, aby naslouchal mladým hlasům a hudbě. Rozum mu říkal, aby odjel. Ale Harry byl mladý a už rok netančil.

Vešel tedy do školy, ale hned toho litoval. V posledním roce v něm cosi odumřelo. Hudba se mu zdála nudná a ani úsměvy, jež vyvolala jeho mohutná postava a hezká tvář, nepronikly brněním jeho lhostejnosti. Právě, když se ubíral ke svému koni, zaslechl v houštině lahodný hlas, zpívající: „*Que viva la rumba...*“

A teď se vracel ke svému koni v pevném přesvědčení, že pod Rio Grande nenajde úkryt. Věděl totiž, že dříve nebo později se vrátí za stopou té bezejmenné dívky a že přitom strčí hlavu do lví tlamy zákona. Ale znal se příliš dobře, takže doufal, že bude ještě dlouho odolávat tomuto pokušení.

Opět se zastavil na cestě ke svému koni. Hudba teď měla pro něho docela jiný význam. Tep se mu zrychlil a krev rozvířila. Jeho tělem probíhal neklid. Kdyby věděl, že v té tančírně je Joe Macarthur, opět by do ní vkročil a odvážil by se setkat se s ním.

Vystoupil po schůdkách a vmísil se do davu, který právě začínal tančit. Přišel příliš pozdě, takže nemohl získat tanečnici. Jak tomu bývá na západě, byli na každé dvě dívky tři muži. Každá dívka byla zadána hned na počátku tance a přece tady bylo ještě dost mužů, stojících podél stěn nebo kouřících na schůdkách.

Harry zamířil ke kapele. Skládala se z bubeníka, hráče na roh, houslisty, trombonisty. Hromový zvuk trombónu otrásal celou místností. Harry vtiskl houslistovi do ruky pětidolarovou bankovku a řekl:

„Zahrajte *Que viva la rumba*, až se vám to bude hodit.“

Pak se rychle vzdálil, neboť věděl, že kdyby se zdržel, starý hudebník by z hrdostí jeho peníze odmítl. Potom sledoval zvláštní tanec, který vznikl zřejmě z nedostatku tanečnic. Jakmile se začalo tančit, vmísili se mezi páry muži, kteří dosud stáli u stěn a dotýkali se paží těch, kteří tančili se svými dívkami. Byla to nucená výměna tanečníků. Řada dívek se tak tímto způsobem octla v náruči muže, jehož nikdy předtím neviděla.

Harry pozoroval, jak se tančící dvojice marně snaží vyhnout se vetřelcům a slyšel hlučný smích, v němž se melodie valčíku téměř ztrácela. Hudba na chvíli zmlkla a pak začala hrát příjemný nápěv „Que viva la rumba“ a tanec se rozpoutal divočeji než předtím.

Gloster se díval na tváře tanečníků a zjistil, že se náhle změnily. Bývalé kouzlo, jež znal z mládí, se teď vrátilo. Příčinou byl čarovný proutek, který se ho dotkl venku v měsíčním svitu. A on to dobře věděl. Ale proč by se měl vzdávat štěstí, pokud iluze trvala? Jednou si zatančí a pak odjede!

Teď se mu zdály všechny tanečnice rozkošné. Jejich úsměvy se podobaly zábleskům modré oblohy po bouři a jejich těla lehce vířila prostorem, pružně v taktu hudby. Jedna rudovlasá dívka šla z náruče do náruče a nepřestávala se smát. Má se dotknout její paže?

A tam zas byla jiná dívka, štíhlá, veselá, která často měnila tanečníky, ale nikdy nevyšla z rytmu. A dál byla třetí dívka s hnědýma očima a hnědými vlasy, jež měla na sobě šaty podobné obláčku, prozářenému zapadajícím sluncem.

Harry si prorazil cestu davem s lehkostí, při jeho tělesném objemu obdivuhodnou. Dotkl se ruky muže tančícího s vidinou v růžových šatech. Muž na něho vrhl užaslý pohled, potom ustoupil a s očima upřenýma na Glosteru upozornil:

„Nell, vyhrazuji si příští tanec.“

„Dobře, John!“ souhlasila dívka a octla se v Glosterově náruči.

„To až dosud vás nikdo neodloudil vašemu tanečníkovi?“ zeptal se Gloster. „Ne!“ odpověděla Nell s líčenou skromností. „Proč ne? Jste snad spolu zasnoubeni?“

„Možná!“ odpověděla se sklopenýma očima.

Ale Harry se jen zasmál a pokračoval:

„Takže jsem prolomil ledy. Tady pro vás přicházejí dva zájemci o tanec. Mám vás přenechat?“

Teď konečně zvedla oči. Byly veliké hnědé a až příliš pokorné. Zeptala se:

„Můžete tomu zabránit?“

„Jestli chcete, ukáži vám, jak se to dělá.“

Z očí se jí částečně vytratila pokora a mihl se v nich záblesk zlomyslností. Souhlasila:

„Jestli můžete...“

Gloster to provedl s úžasnou obratností. Začali tančit trochu rychleji a přiblížili se k dychtivému muži, který se chtěl Nell zmocnit. V poslední chvíli uhnuli jeho vztaženým prstům, pak zamířili ke druhému a vzápětí mu unikli jako list poháněný větrem.

„Jak se vám to proboha podařilo?“ zeptala se se smíchem.

Pohlédl jí přímo do očí, tak, jak se uměl podívat jen on. Co na tom záleželo? Vždyť pravá dívka byla daleko a prchala v měsíčním oparu.

„Musíte zapomenout, že jste Johnovi slíbila tento tanec!“ poručil Gloster. „Teď jste zadaná mně, rozumíte? Na pět minut!“

„Co máte v úmyslu?“ zeptala se se zatajeným dechem. „To vy dobře víte!“

Vyhнули se dalšímu tancechtivému muži, který chtěl polapit Nell a tančili dál.

„John se rozzuří, jestli mě nezíská pro tento tanec,“ varovala ho dívka.

„Johnovi to udělá jen dobře, když ho trochu poškádlíte,“ odpověděl nedbale Gloster. Jsme teď příliš šťastni, než abychom se nechali někým obtěžovat. „My?“

„Vy jste šťastná, nebo budete šťastná. A já jsem tak šťasten, že mé štěstí stačí pro dva. Přímo přetékám blahem! Necítíte, jak vám to štěstí přechází jako elektřina z mých prstů do zad?“

Dívčiny oči měly zděšený výraz, ale kolem rtů jí pohrával úsměv.

„Co uděláte?“

„Vezmu vás s sebou. Na pět minut, rozumíte? Přesvědčíme se, kolik toho za tak kratičkou dobu stihneme...“

„A potom...“

„Pak odjedu a už vás nikdy neuvidím!“

„Vy nejste jako ostatní muži!“ usoudila Nell a vypadala zamyšleně.

„Vůbec ne! A vida! John je tu zase! Tančete rychleji, delší kroky! Když mi pomůžete, unikneme mu!“

A pomohla mu. Tančili tak rychle jako list vířící ve větru. Jako by ji Gloster řídil jen svou vůlí.

„K čertu!“ zamumlal Harry. „Někdo se dotkl mého ramene. Ale budeme tančit dál...“

„Bude z toho nepříjemnost. Porušil jste pravidlo!“

„Vy dbáte na pravidla?“

„Vůbec ne!“

Konečně se rozehrála. Oči jí hrály bezstarostným čtveráctvím. „Zase se mě někdo dotkl!“

Obratně se vyhnuli, ale John si patrně všiml předcházející taktiky tohoto velikého cizince a dotkl se ho rukou. Gloster však tančil dál s dívkou v náruči jakoby se nechumelilo.

„Co udělají?“ zašeptala Nell.

„To je jejich starost. Tenhle tanec patří nám!“

Přivinul ji k sobě těsněji a zašeptal:

„Cítím, jak vaše srdce bije v rytmu hudby.“

„Nesmíte se na mě tak dívat!“

„A proč ne?“

„Oni uhodnou, co mi říkáte...“

„To je bude asi mrzet, že to neřekli dřív než já...“

„A John se rozzuří...“

„Čím divočejší bude dnes večer, tím klidnější bude zítra! Vy jste příliš okouzlující, než abyste byla skutečná!“

„Neposlouchám vás!“

„Nemusíte. Poslouchejte jen hudbu! Slyšíte ji?“

„*Que viva la rumba;*

Que viva, que viva placer;

Que vivan las niñas, chulitas, bonitas,

Y guapas que saben querer!“

„Ta píseň mi mluví z duše, Nell!“

„Zase se vás někdo dotkl!“

„A záleží na tom?“

„Všichni se na nás dívají!“

„Tak je nechte se dívat! Vy sama stojíte za podívanou, Nell!“

„Oni se s vámi kvůli tomu porvou!“

„Chcete, aby byla kvůli vám rvačka? Rád bych to pro vás udělal, Nell. Blíží se John. Tentokrát jsme mu utekli. Ale podívejte se na ty chlapíky! Jde jich na mě aspoň tucet! Nell je o vás opravdu obrovský zájem! Ať jdou k čertu! Ještě vás nedám!“

„Prosím!“

„Chcete, abych vás pustil?“

„Ne, ne.“ Přivinula se k němu těsněji. „Nedopustíte, aby se mě zmocnili!“

„Que viva la rumba;

Que viva, que viva placer...“

Gloster to zazpíval zvučným hlasem. „Všichni se na nás dívají!“

„Kdepak. To se dívají na vás, Nell! Zbývají nám ještě dvě minuty. Necháme si je pro sebe!“

„Co uděláte?“

„Vyvedu vás, ještě než mě napadnou.“

„Kam mě vyvedete?“

„Ven. Posadíme se při měsíčku pod strom a já se vám budu dvořit tak, jak jsem se dosud nedvořil žádné jiné ženě.“

„Myslíte, že jsem padlá na hlavu? Nepůjdu s vámi ani na krok!“

„Pst, Nell! Já vím, že mi věříte.“

„Ani nápad!“

„Podívejte se mi do očí a řekněte to ještě jednou!“

Nádherně se zarděla, ale jeho pohledu se vyhnula.

„Jste milá, Nell. Ale já chci jít s vámi někam, kde je klid, abych vám mohl říct, jak jste milá. Až dotančíme na konec místnosti, vyběhneme spolu dveřmi ven. Rozumíte?“

„Ano – ne! Samozřejmě, že s vámi nepůjdu.“

„Nebudu vás nutit. Je to vaše poslední slovo? Jen dvě minuty a pak zmizím!“

„Točí se mi hlava!“ zvolala Nell. „To z té hudby!“

„Půjdu s vámi. Nezáleží mi na tom, co řeknou!“

„Nebo co udělají, že?“

Dotančili až na konec místností, obratně se propletli vnější řadou tanečníků a k úžasu všech zmizeli ve dveřích. Stáli na schůdkách,

vyšlapaných nohama školních dětí. Před nimi se rozkládal svět, tonoucí v měsíční záři.

24/ CIZINEC SE DOPUSTÍ URÁŽKY

John Gainor nebyl hloupý. Měl sice právě tak prudký temperament jako kterýkoli jiný muž, ale uměl se ovládat. Když se poprvé dotkl Glosterova ramene a viděl, že veliký chlapík tančí klidně dál, chtěl ho chytit pod krkem a odtrhnout od Nell. Ale, když si všiml Glosterových neobyčejných tělesných rozměrů, rozmyslel si to.

Nepodlehl tedy prvnímu popudu, ale ustoupil a ještě jednou zvážil situaci. Kdyby si Nell zakoketovala poprvé, dal by se možná unést hněvem. Ale při flirtování ji přistihl už mnohokrát a řekl si, že se prostě opakuje stará historie. Nechtěl před ostatními vypadat směšně.

Také si nebyl jist, do jaké míry může projevit svou energii vůči Nell. Nikdy nevěděl, jestli je zamilovaná do něho, nebo ranče jeho otce. Občas si počínal jako její snoubenec, ale takových příležitostí bylo málo. Dnešní večer se v slzách podrobila jeho vůli, jak se mu zdálo.

V duchu se však ptal, jestli Nell jedinou prudkou větou nezničí všecky jeho naděje, bude-li na ni opět naléhat. Vytušil to nebezpečí, poněvadž ji dost dobře znal. A tato okolnost spolu s tělesnými rozměry Harryho Glosteru ho přiměly k těmto úvahám.

V příštím okamžiku byl rád, že se nedal unést hněvem, poněvadž Gloster tančil klidně dál a své tanečnice se nevzdal, i když mu ji chtělo odvést několik mužů. Gainor tedy nebyl uražen sám, nýbrž alespoň půl tuctu mužů a každý z nich planul vztekem. Byli to vesměs muži, kteří takové urážky nepřehlížejí. Gainor opravdu neznal horší kovboje než byli Bud Lane, Lefty Wallace a další, kteří byli právě tak rozzuřeni jako on.

Nemohl pochopit, jak Nell mohla připustit, aby to došlo tak daleko. Věděl, že Nell je sice svéhlavá, bezstarostná a náladová, ale

přítom všem diplomatická. Svého času měla celou řadu obdivovatelů, kteří ji dodnes zbožňovali, ačkoliv už pozbyli veškeré naděje.

Muselo se stát něco nanejvýš neobyčejného, že se Nell zachovala tímto způsobem. Gainor ji sledoval s trapnou úzkostí a bedlivostí. To, co viděl, bylo dostatečným důvodem k jeho obavám. Vždyť Nell se změnila k nepoznání a přímo zářila v náruči ohromného chlapíka! Zakláněla se a dívala se na něho úsměvem na rtech. Byla tak okouzlující, že se Johnovi rozbušilo srdce.

Ale neukvapil se. Teprve když odtančili na konec místností a prchli dveřmi ven, zahájil útok.

Všichni přítomní o tom mluvili. Kapela marně hrála živou melodii „Que viva la rumba“, poněvadž dvojice přestávaly tančit, tlumeně spolu mluvily a vyměňovaly si pohledy. Na druhé straně taneční síně se shromáždilo šest uražených mužů. K této skupině zamířil John Gainor. Půda byla připravena, bylo třeba jednat a proto se otázel:

„Co mám dělat, hoši? Mám to považovat za žert, nebo se do toho chlapa rovnou pustit? Jak se jmenuje? Kdo to je, znáte ho někdo?“

„Je to nějaký vychytralý cizinec!“ usoudil Bud Lane. Bud patřil k těm plavým mírným obrům, kteří neznají strach a kteří se skoro nikdy nerozhněvají. Dal se jen zřídkka kdy unést hněvem, ale teď nastala výjimečná příležitost. „Ten muž nemá žádné přátele. Pracuje sám. Kdyby tu nešlo také o Nell, vyšel bych a rozbil bych mu hlavu.“

„To je ono!“ přikývl smutně Gainor. „Nechci urazit Nell. Nevím, co se s ní stalo. On ji určitě hypnotizoval.“

„Nejspíš ano,“ vmísil se do hovoru Lefty. „Viděl jsem, jak rychle mluvil. To žádný poctivý muž nedělá a já mám pocit, že nemá zrovna dobré úmysly.“

„Půjdu ven a podívám se na něho!“ prohlásil Gainor.

„Půjdu s tebou!“ rozhodl se Bud.

Ostatní muži se se souhlasnými výkřiky hrnuli za nimi. Tanečníci ztichli a kapela kvapně dohrála. Hlouchek mužů vyšel ven.

„Hoši, pamatujte si, žádné zbraně!“ upozornil je Gainor.

Byl totiž vůdcem skupiny a věděl, že by byl hnán k zodpovědnosti, kdyby se cokoliv stalo.

„Rozhodnou to přestí!“ zabručel Bud Lane. „Nechci revolver! Půjdu na něho s holýma rukama...“

Natáhl mohutné paže a Gainor na něho pohlédl s uspokojením.

Byl svědkem toho, jak Bud zvítězil nad dvěma siláky při přetahování lanem. Viděl i to, jak vidlemi vyhodil na vůz balík sena, vážící tři sta liber.

A příběh o tom, jak Bud rozbořil Murphyův salón se tady vyprávěl každý rok a pokaždé se trochu nafoukl, aby patřičně zapůsobil. Ale faktem zůstává, že šerif sám viděl hromadu pěti mužů, ležících na podlaze Murphyova salónu a Buda, sedícího na nich, jak si zapaluje cigaretu. Gainor si na tu událost vzpomněl a olízl si suché rty.

Ale kde byla Nell a cizinec?

Hlouček mužů sestoupil ze schůdků a minul šerifa. Seděl na pařezu, pokuřoval a přátelsky se na ně usmíval, čímž dával najevo, že mohou dělat, co jim libo. Šerif byl moudrý a věděl, že kdyby jim v tom zabránil, nebyl by při příštích volbách zvolen.

„Jsme naprosto v právu, hoši!“ prohlásil Gainor. „Sim Hargess na mě mrkl. S tím velikým cizincem můžeme pěkně zatočit!“

„Jsou tady!“ zašeptal někdo.

A užaslý zrakům Johna Gainora se naskytl tento výjev:

Necelých dvacet yardů odtud seděla pod stromem Nell s cizincem. Hleděli drze na měsíc, v jehož jasném bílém svitu bylo vidět, jak jsou k sobě těsně nakloněni.

Nechtělo se tomu věřit a přece to byla beze vší pochybností pravda. Veliký muž držel Nell kolem pasu a ta opírala hlavu o jeho rameno. Slabě se na něho usmívala, majíc oči napůl zavřené. Gainorovým srdcem pronikl ohnivý meč a ještě ke všemu se ten vetřelec naklonil k dívčině tváři a políbil ji!

John zamířil k oběma milencům sám. V půli cesty se jeho hněv poněkud zmírnil. Zvolnil krok, aby ho ostatní mohli dosáhnout. Ti zůstali stát v krátké vzdálenosti od dvojice, kdežto John kráčel dál až stanul před nimi.

Nell slabě vykřikla. Byla určitě očarovaná. Rozhlédla se kolem sebe zmatenýma nevidoucíma očima a pak si rukama zakryla obličej.

Harry však pomalu vstal a otočil se ke Gainorovi. Nezdál se konec konců tak vysoký. Působil mnohem vyšším dojmem, když stál sám. Ale v porovnání s ostatními muži byl nanejvýš šest stop vysoký. John užasl, když zjistil, že jeho oči jsou téměř ve stejné úrovni jako oči cizincovy.

„Přišel jsem si s vámi trochu popovídat.“

„Ted’ mám práci,“ odpověděl nestydatě Harry. „Ale mluvte, poslouchám vás!“

Gainor se kousl do rtu. Zřídka kdy s ním někdo takto mluvil. Nenechal se však odradit a zeptal se:

„Vy nejste častým návštěvníkem tanečních zábav, že?“

„Chodíval jsem často tancovat,“ odpověděl Gloster.

„Zdá se však, že neznáte patřičné způsoby při tanci.“

Harry s povzdechem odpověděl:

„Synu, jsem mírumilovný člověk. Chcete se se mnou hádat?“

„Žádáme, abyste se nám omluvil,“ pokračoval John mírnějším tónem. „Šest z nás jste urazil.“

„Nemám rád omluvy!“ utrousil nedbale Gloster. „Opravdu je nesnáším!“

„Zatracenej klacek!“ ozval se kdosi zezadu. „Dovolte mi, abych si s ním promluvil!“

„Někdo z vás mi snad nadává?“ zeptal se s úsměvem Gloster.

„To si piš!“ zvolal Andrews a tlačil se dopředu. „A co víc...“

Nepostoupil dál, poněvadž ho něco zasáhlo jako blesk. Někteří muži se při pěstním zápase zaklánějí a před úderem se pěstí rozmáchnou daleko dozadu, takže rukou opíší veliký oblouk.

Ale občas se vyskytují muži, kteří znají cenu krátkého úderu a dokáží ho využít. Jinak řečeno, při tomto úderu se paže vůbec nepohybuje. Je to trhnutí celým tělem na základě křečovitého stažení svalstva, jež uvede do pohybu celé tělo od hlavy až k patě.

Paže se prostě změní v pevnou část těla a pěst se stane bodem, který zasáhne protivníka. Při úderu urazí pěst jen krátkou vzdálenost. Možná, že jen šest palců, ale účinek je překvapující.

Představte si například železnou kostku, vážící stopadesát liber, která je zdvižena do výše šesti palců od podlahy a pak se pustí dolů. Tím nárazem by se podlaha pěkně otrásla. Ted’ nahraďte plochu

kostky hrotem o šířce několika palců čtverečních a opět kostku upustíte. Tentokrát hrot buď podlahu prorazí nebo se do ní alespoň hluboko zaryje. Takový je účinek krátkého úderu.

Opřeme se nohama pevně o zem, namíříme pěst, napneme paži, stočíme tělo a zasadíme úder. Takové údery rozdává génius mezi amatéry. I mezi profesionály se najde jen velmi málo mužů, kteří dovedou zasadit takové údery. Ale když se občas sejdou dva boxeři v ringu, vidíme někdy, jak se jeden z nich, aniž byl zdánlivě zasažen pěstí, zachvěje od hlavy k patě a náhle se v bezvědomí zhroutí.

Je zbytečné čekat, až soudce dopočítá. Třením, vodou a masáží přijde poražený v pěti minutách k vědomí. Čím byl zasažen? Bezpochyby krátkým úderem.

Podle toho by se dalo soudit, že všichni zápasníci užívají tento úder. Ale není tomu tak a to ze dvou důvodů. Dlouhá přímá rána nebo obloukový švih působí mocně na obrazotvornost a pro zápasníky je to věčné pokušení. Avšak hlavním důvodem neoblíbenosti tohoto úderu je to, že ho dovede jen málo boxerů. Ledaže by se zaměnil za přímý úder levou napjatou paží na delší vzdálenost. Neužívá se hlavně proto, poněvadž vyžaduje skálopevné napětí svalstva, takže úder se podobá přeskočení elektrické jiskry.

...kostnatá pěst dopadla na Gainorovu bradu.

To všechno jen na vysvětlení, aby bylo jasné, co se stalo s Andrewsem. Všem přítomným i jemu samému se to později jevilo

jako zázrak. Andrews se s připravenou pěstí vrhl na Harryho. Byl to veliký muž. Nebyl sice takový obr jako Bud Lane, ale co se tělesných rozměrů týkalo, úplně se vyrovnal Harrymu.

Naráz byl sražen k zemi, svíjel se a nemohl vydechnout. Pažemi si svíral žebra, otvíral ústa a kousal kolem sebe do prázdna. Příčinou té katastrofy byl Glosterův bezchybný úder.

Harry teď překročil ležícího Andrewse a postavil se proti Gainorovi. Gainor se nerad pral, poněvadž ani peníze nezamezí zranění. Ale zbabělý nebyl. A měl dobrý důvod se rvát.

Opodál seděla dívka jeho srdce, v měsíčním svitu a strnulá hrůzou a úžasem. Možná ji těšilo, že k zápasu došlo kvůli ní. A Johna obklopovalo pět otužilých zápasníků, kteří se řítily vpřed. Veškerou sílu tedy vložil do svých pěstí a rozmáchl se jimi směrem ke Glosterově hlavě.

Ale jeho pěst jen prolétla vzduchem. Harry s úžasnou rychlostí ustoupil stranou a pak lehkým tanečním krokem přiskočil k útočníkovi. Nohy měl pevně zapřené o zem a svalstvo těla ochablé. Náhle se jeho svaly napjaly. Tělo a hlava se napůl otočily a kostnatá pěst dopadla drtivým úderem na Gainorovu bradu.

John zvedl paže, vylétl do výše, ve vzduchu opsal dokonalý půlkruh a dopadl na zem, několik kroků od místa, kde původně stál.

Vůbec se to nepodobalo ráně pěstí. Bylo to spíš jako výbuch dynamitu, proti kterému je tělo naprosto bezmocné.

Ke cti ostatních pěti mužů budiž řečeno, že by se nikdy na nikoho nevrhli v takové převaze, i kdyby to byl sebevětší lotr. Ale nemohli si pomoci. Byli napadeni tornádem v podobě mohutného těla, vážícího dvě stě liber.

Chtěli to tělo zasáhnout, ale jejich pěsti buď projížděly vzduchem, nebo se odrážely od zdviženého ramene či svalnaté paže. A navíc ještě utržili úderý, podobné ranám kladiva na ocelovou hlavici vrtáku.

Harry zásadně užíval jen krátkých pádných úderů. Neužíval švihy, jimiž bylo možno čelit krytem nebo úklonem.

Jestliže některý z mužů stál příliš pevně, skácel se k zemi a vstal až za několik minut. Když ustupoval před útokem, bylo to známkou toho, že je jen zpola omráčený. Nastal krátký zápas, podobný víru těl.

Když z něho Harry vystoupil, leželi na zemi další dva muži. A z ostatních tří mužů dva těžce oddychovali a vyvalovali oči. Jen veliký Bud Lane zůstal dosud nedotčen.

Harry se k němu blížil rychlými tanečními kroky, takže se zdálo, že se vznáší ve vzduchu. Další dva muži se vrhli mezi něho a Lanea.

Glosterova levačka vyrazila prudkostí parního pístu vpřed a jeden z těch dvou se s povzdechem skácel k zemi. Glosterova pravačka se mihla vzduchem a urostlý Lefty dopadl Budovi přímo k nohám.

Ale teď se pustil do boje sám Bud. Při zápase netančil. Nejlepší práci dělal tehdy, když svíral protivníka v náručí. A v té náručí se octl i Harry Gloster.

Už mu nestačil čas k novému úderu. Zasadil Budovi krátkou ránu do žeber a měl přitom pocit, jakoby udeřil do žulového balvanu. Ale bolest, kterou přitom pocítil ho podnítila k většímu úsilí. A když Harry napjal všechny síly, byl neodolatelný.

Sevržený v Budově medvědíh objetí chvíli kolísal a pak se oba skáceli na zem. To Budovi vyhovovalo. Celý svůj život zápasil a na zemi byl jako doma. I když ležel na zádech, byl hrozný jako horský lev.

Když padali, zkusil polovičního nelsona. Zdařil se mu a pomyslel si, že zvítězil, ale pak mu náhle uklouzla ruka. Gloster mu vtiskl hlavu mezi vztyčená ramena.

„Myslím, že bude lépe, když vás dopravím do města“ ... řekl šerif Glosterovi.

Pod svým tělem Bud pocítil horečnou činnost. Měl dojem, že leží na šesti malých mužích, místo na jednom velikém. A nemohl se zachytit rukou, ať sáhl kamkoliv. Náhle mu oběť unikla. Nad Budem se ozval veselý hlas:

„Dobrá, kamaráde! To byl ten nejlepší zápas, jehož jsem se v posledních deseti letech zúčastnil...“

Užaslý a nešťastný Bud se v témže okamžiku posadil a zpozoroval šerifa, jenž se objevil na scéně s dlouhým lesklým revolverem v ruce.

„Synu, teď jste se tady hodnou chvíli pěkně bavil,“ řekl šerif Glosterovi. „Myslím, že bude lépe, když vás dopravím do města, kde si hezky odpočinete! Slunce už zapadlo a já nerad vidím, když někdo pracuje přes čas!“

25/ „QUE VIVA LA RUMBA“

Dokud Joan nedojela k domu Bucka Danielse, cítila neustále strach, který ji poháněl vpřed. Pak ji ten strach opustil, aby ho nahradil jiný. Co když se její otec dozví, že opustila dům?

Prozatím však tuto možnost zavrhl. Zavedla Petra do stáje a pomalu ho odsedlávala. Myslela na jiné věci.

Vzpomněla si, že by měla Petrovo zpocené tělo posypat hlínou. Věděla, že to bude ráno vypadat, jakoby se v noci vyvápěl u vodní tůně na konci ohrady a že si nikdo nevšimne jeho zapocené srsti.

Když s tou prací byla hotová, vracela se k domu. Měla dojem, že si počínala dětinsky, když podnikla tu noční vyjížďku a mluvila s Harry Glosterem. A přece nelitovala. Byla teď o něco bohatší, než když se vydala na cestu.

Vešla do domu a pohybovala se naprosto neslyšně. Při chůzi po schodech nezpůsobila sebemenší hluk. Když však otevřela dveře do svého pokoje, spatřila obrys širokých mužských ramen, odrážející se od hvězd za oknem. V náhlém úleku se zastavila, ale ihned se ozval Buckův jemný hlas:

„Joan?“

„Ano.“

„Rozsvítím lampu.“

Měl naprosto klidný hlas, takže téměř pozbyla strachu, ale když přiložil zápalku ke knotu lampy, zpozorovala, že se mu chvěje ruka. A náhlá starost o něho zapudila úplně její strach.

Očekávala, že Daniels zvedne lampu a podívá se na ni. Věděla, že v tom případě si jistě všimne změněného výrazu její tváře.

A Buck, ačkoli nemluvil uhlazeně, měl v sobě přece jen vrozenou jemnost. Nikdy ji neprojevil víc než teď, když se opět posadil na židli a zapálil si cigaretu, aniž na Joan pohlédl.

Vypadalo to jako výzva z jeho strany, aby se připravila na zkoušku. Jako kdyby předem prohlašoval, že ji nebude dotěrně vyslýchat. A když k ní posléze zvedl oči, učinil tak s velkým přemáháním, což bylo patrné z bolestných vrásek na jeho čele. Pak řekl: „Joan, drahoušku...”

Chtěla se k němu rozběhnout a pokleknout u jeho židle. Chtěla ho obejmout a vyprávět mu o všem, co se přihodilo od té doby, kdy ho viděla naposled. Ale něco ji varovalo.

„Děláš to často?“ otázal se posléze.

Potřásla hlavou a odpověděla:

„Nikdy předtím jsem to neudělala!“

„Opravdu?“

Přikývla.

Daniels kouřil dál a upřeně se na ni díval. Když dokouřil, náhle vstal se slovy: „Ty tady stojíš a já sedím!“

„Tatínku!“ zvolala se slzami v očích. „Tohle mi říkáš, ačkoliv jsi pracoval celý den a tolik hodin na mě čekal?“

Usedla na postel a loktem se opřela o její čelo. Tak se její obličej nebezpečně přiblížil k Buckovi. Mohl pozorovat každou změnu jejího výrazu. Ale přece zůstala sedět.

Měla pocit, že Buck už nepromluví. Mnohem raději by čelila výbuchu prudkého hněvu, hrozbám a rozkazům. Ale vůči mlčícímu Danielsovi se cítila bezmocná. Byl tak sklíčen zármutkem a úzkostí, že dlouho trvalo, než promluvil. Pak řekl:

„Joan, myslím, že se mnou nejsi šťastná.“

„To ne!“

Potřásl hlavou a pokračoval:

„To znamená, ano! Já nejsem příliš zábavný a ty jsi dosud mladá. Možná budeš ráda, když ti řeknu, že brzy opustíme ranč.“

„Ze opustíme ranč?“

„Před nějakým časem jsem dostal nabídku. Myslím, že ji přijmu.“

„Nabídku od pana Calketta?“

„Ano tu.“

„Ale ty jsi říkal, že byla strašně nízká?“

„Je dostatečně vysoká. Stačí k tomu, abychom se mohli odtud odstěhovat.“

„Ale kam, tatí?“

„Na východ.“

„Na východ?“

„Do nějakého města. Možná, že do New Yorku.“

„To myslíš vážně?“

„Byla bys pak šťastná, Joan?“

„Ano!“

Povzdechl.

„Ale jak to bude s tebou, tatí? Co budeš dělat, až nebudeš mít hory a pouště?“

„Člověk v mém věku může bydlet kdekoliv.“

„Tatí, ty bys to udělal jen kvůli mně! Ale snad bychom se nemuseli stěhovat jenom proto, že jsem si v noci vyjela?“

„Řekneš mi, kam jsi jela, Joan?“

„To ti říct nemůžu.“

Neřekl ani slovo, ale zbledl.

„Chtěla bych ti to říct, tatí, ale něco...“

„Joan, mezi námi se něco stalo. Už dva roky se ke mně chováš jinak než dřív. Co to má znamenat?“

„Nic!“ odpověděla statečně. „Řekni mi pravdu, Joan!“

Opět potřásla hlavou a v témže okamžiku zaslechla jakýsi hlas, nesoucí se k nim směrem od cesty. Rozechvělý hlas muže, který zpíval na drkotavém vozíku píseň „*Qua viva la rumba*“.

Joan se zachvěla, vyskočila a naslouchala. A když hlas náhle zmlkl, což svědčilo o rychlosti, jakou zpěvák ujížděl, Joan pohlédla na Bucka a přesvědčila se, že všechno uhořelo. Ten se zděsil a zvolal:

„Tys mluvila s nějakým mužem! Co si o tom mám myslet?“

Vyzařovala z něho taková hrůza, že Joan před ním poněkud ucouvla a zeptala se:

„Proč bych si nemohla popovídat s mužem?“

„Kdo to je?“ zeptal se Buck a v jeho hlase byl zármutek i hněv zároveň. „Jak se jmenuje?“

Joan potřásla hlavou. Užasla, když viděla Bucka tak rozčileného. Nikdy by si nepomyslela, že zrovna on podlehne jakékoliv vášni. Ale když ho teď pozorovala, vytušila, že je schopen násilí. Začal se procházet po pokoji. Chvilími se zastavoval a pak se procházel dál, pohyboval prsty a vysunoval bradu. Potom se zeptal:

„Kdy jsi ho poprvé viděla?“

„Dnes v noci,“ odpověděla.

„Nelži!“ zahřměl Buck. „Ten chlap tě celou omámil. A ty mi chceš namluvit, že se to stalo při prvním setkání? Jsi celá poblázněná, ale to neznamená, že jsem se zbláznil také!“

Tohle od něho Joan dosud nikdy neslyšela. Neodpověděla. Jen klidně seděla a hleděla mu do rozčilené tváře.

„Mluv!“ poručil Buck. „Chci slyšet tvou omluvu.“

Znovu potřásla hlavou. To odmítnutí ho rozčílilo tak, že se skoro bála, že ji udeří. Ve skutečností však nepociťovala strach, ale jen smutný údiv nad tím, že se nedokáže ovládat.

„Co to bylo za píseň, kterou před chvílí někdo zpíval na cestě?“

Joan váhala. Ale zatímco se rozpomínala na podrobnosti z onoho setkání v noci, začaly se jí tóny bezděčně tvořit v píseň a tenkým a jasným hlasem začala zpívat: „*Que viva la rumba...*“ Když Buck vyslechl tu písničku, zamračil se a prohlásil: „Neznám tento způsob řeči a jsem rád, že ho neznám. Nevzešlo z toho nikdy nic dobrého. Můžeš mi říct obsah té písně?“

Opět zaváhala. Když si vzpomněla na překlad slov, slabiku za slabikou, musela se začervenat. Dříve mizely slabiky v rytmu písně, v jejím nápěvu a v potěšení ze zpěvu. Teď se kousla do rtů, když si vzpomněla, že tuto píseň zpívala muži a k tomu ještě cizinci. Pak řekla:

„Dá se říct, že je to píseň o štěstí.“

„O štěstí, o štěstí!?“ zavrčel Buck. „Ty něco přede mnou tajíš a to je začátek konce! To znamená, že my dva si už nikdy v životě nebudeme důvěřovat.“

„Tatí!“ zvolala. „Proč to říkáš?“

„Mám k tomu řadu dobrých důvodů. Jsou to takové důvody, že by ti stydla krev v těle, kdybys je slyšela!“

„Co tím chceš říct? Nepovíš mi ty důvody?“

„Nesnesla bys je,“ odpověděl tajemně. Přistoupil k ní a jednu ruku jí položil na rameno a druhou na vlasy. Pak pokračoval: „Vím o tobě věci, které by neuhodl žádný smrtelník vyjma mě. Když sedíš sama a přemýšlíš, domníváš se, že to nikdo neví. Ale já to vím, Joan. Vím o tobě věci, o nichž se doufám nikdy nedovíš.“

„A ty jsi mě tady ukrýval před lidmi jen proto, abych se to nikdy nedozvěděla?“

„Ano!“

„Ale já teď zešílím zvědavostí!“

„Po dnešní vyjížd'ce se to dovíš. Budu to však před tebou tajit pokud budu moci.“

„A proč to děláš, tati? Proč nemohu žít tak, jako jiné mladé dívky? Je na tom něco špatného?“

„Pro ně ne. Ony se mohou smát a štěbetat, ale ty jsi předurčena k něčemu jinému. A já jsem přísahal, že budeš žít klidný život...“

„Kdo měl právo donutit tě k takové přísaze?“

„Tvá matka, Joan.“

Joan si v duchu představila jemnou tvář své matky, bez úsměvu, orámovanou zlatými, šednoucími vlasy. Mohla taková žena skrývat nějaké tajemství?

„Co to je?“ zaprosila Joan.

„Všecko se dozvíš. Jen doufám, že to bude co nejpozději. Kdybychom žili v dávných dobách, kdy muž měl neomezenou moc nad svou rodinou, zavřel bych tě do pokoje, dokud bys nezapomněla poslední slovo té *„Que viva la rumba”*!“

26/ PŘEZDÍVKA MŮŽE BÝT

„Proč k čertu plýtváte tím krásným zpěvem a zpíváte do prázdné noci?“ zeptal se šerif Sim Hargess. „Ve městě by vám za to zaplatili!“

„Jsem od narození štědrý,“ odpověděl Harry. „Dávám rád všechno zdarma, včetně svého zpěvu.“

„Chci jen říct, abyste si svůj zpěv schoval pro lidi, kteří by jej ocenili víc než já,“ zabručel šerif.

„Já nezpívám pro vás,“ prohlásil vězeň, přikovaný k lavici vedle šerifa. „Zpívám celému světu. Jak můžete vědět, že mě nikdo neposlouchá?“

„Možná snad kojot na pahorku by se něco rád přiučil,“ opáčil šerif.

„Možná!“ pravil dobromyslně Gloster. „Neměl bych mu to za zlé. Co se týče zpěvu, nečastuji ochotně každého.“

„Mluvíte hloupě!“ houkl šerif.

„A vy nemáte srdce,“ napomenul ho Gloster. „Místo něho máte v těle jen kus zákoníku. Kdybych s vámi zatřásl, zašustily by listy. Jinak byste viděl, že překypuji štěstím.“

„Zpívání jsem nikdy neměl v oblibě,“ podotkl šerif.

„Ale nevzdávejte se pokusů ve zpěvu,“ radil mu Gloster. „Poslyšte tohle!“

Zaklonil hlavu a zapěl: „*Que viva la rumba...*“

Když dozněl poslední tón, šerif zabručel. V odpověď zakvílel v dálce kojet.

„Vy jste ho probudil!“ řekl šerif s úšklebkem. „Vidím, že posluchačstvo máte. Kde jste se naučil tu písničku?“

„V Mexiku.“

„Pro Mexiko by snad stačila!“ prohodil šerif kousavě.

„Nejste vy nějak moc upřímný?“ zeptal se náhle Harry.

„To ano. Já vždycky říkám to, co si myslím.“

„Tak držte raději jazyk za zuby, až se mnou budete chtít zase mluvit,“ řekl Gloster, otočil se na lavici, pokud mu to pouta dovozovala a upřeně se zadíval na Sima Hargesse. „Moje štěstí mi úplně stačí, nepotřebuji k tomu vaše řeči.“

Šerif na okamžik pohlédl do jeho klidných očí a pak soustředil pozornost na spřežení mustangů. Uvědomil si, že zašel příliš daleko. A začal svého společníka nenávidět, jako každý člověk, který uzná, že nejednal správně. Ale po krátké odmlce se jeho hněv zmínil a řekl:

„Myslím, že máte pravdu, kamaráde. Když se vám chce, máte právo zpívat. Jsem dneska poněkud rozmrzelý.“

„To je mi líto,“ odpověděl vlídně Gloster. „Co se vám stalo, smím-li se ptát?“

„Mám pěknou malou klisnu. Při dnešní ranní vyjížďce zchromla.“

„To je špatné!“ souhlasil Gloster. „Kdybyste dovolil, příležitostně bych se na ni podíval. Vyznám se trochu v koních.“

Obrátil se a podíval se na svého koně, který spokojeně klusal za vozíkem a vyhýbal se prachu.

„Máte pěkného koně!“ pochválil šerif.

„Není špatný.“

„Byl jsem tak zaneprázdněn, že jsem se vás zapomněl zeptat jak se jmenujete.“

„Sandy Williams,“ odpověděl Gloster. „To je mé jméno.“

„Ale já chci vědět vaše skutečné jméno!“

„To je moje skutečné jméno.“ Šerif se rozesmál.

„Chvíli jste váhal, než jste promluvil. Ale dobře. Zůstaneme při tom, Sandy. Mimochodem, kde jste se naučil používat pěstí? Zápasil jste v ringu?“

„Ne.“

„Opravdu ne? Ale vy se v tom vážně vyznáte! Chtěl jsem vás zatknout na začátku rvačky, poněvadž jsem nechtěl, aby vás ti chlapi rozbili na kaši. Když jsem však viděl váš styl, rozmyslel jsem si to a řekl jsem si, že počkám a nechám vás pracovat.“

„Díky!“ odpověděl Gloster. „Byla to docela zábavná společnost, dokud se nerozpadla.“

„To jistě, dokud se nerozpadla!“

Dojeli do města a za chvíli byli u žaláře. Byla to útulná malá, nedávno postavená budova, na kterou byl šerif nesmírně hrdý.

„Zed' je půldruhé stopy tlustá,“ řekl, poklepávaje na ni. „Celá z tvrdého kamene. Mříže odolají všem nástrojům. Lepší ocel nebyla nikdy vyrobena.“

Na cestě chodbou se Harry zastavil a spoutanýma rukama se chopil jednoho prutu v mříži. Křečovitě zakroutil rameny a veliká ocelová mříž se prudce zatřásla. V dálce se rozhoupal a zacinkal zámek.

„Jste mohutný člověk,“ zabručel šerif. „A jste ještě silnější, než vypadáte.“

„Doufám, že nebudu nucen vylámat se ze žaláře a zkazit vám veškerou vaši výzdobu,“ pravil zdvořile Harry. „Do té zdi bych nerad udělal díru.“

Šerif se usmál a vedl vězně ke dveřím, které otevřel jeho příručí, konající službu žalávníka. V žaláři bylo dvanáct cel, z nichž každá byla uzavřena volnou mříží. Každá cela se tedy dala jedním pohledem přehlédnout.

Zavedli Glostera do jedné z těch cel a zbavili ho pout. Poskytli mu úplné pohodlí. Dostal do džbánu čerstvou vodu a na noc ho zamkli. Spokojeně ulehl na lůžko a zapálil si cigaretu.

„Viděl jste ho?“ zeptal se Sim Hargess svého příručího, když se o chvíli později posadil v kanceláři. „Podíval jste se na něho dobře, George?“

„Ano.“

„Kdybyste mu měl vybrat přezdívkou, jaká by byla?“ George chvíli přemýšlel a pak odpověděl:

„Malý Joe', nebo 'Šťastný', nebo tak nějak.“ Šerif přikývl a prohlásil:

„To by se hodilo 'Malý Joe'. Ale jak by se vám líbila přezdívka 'Sandy'?“

„Sandy'? Nemyslíte, že na tu přezdívku má příliš plavé vlasy? Ale proč mu chcete dát přezdívku, Sime!“

„On řekl, že se jmenuje 'Sandy' Williams.“ Odmlčel se.

„Jaký na vás udělal dojem, George?“

„Zdalo se mi, že je dobromyslný.“

„Nechtěl byste se s ním pustit do rvačky?“

George sáhl po revolveru. Provedl ten pohyb bleskurychle a instinktivně. Pak s poněkud pokřiveným úsměvem odpověděl:

„Zápasil bych s ním jen tehdy, kdyby bylo dost světla k přesné střelbě.“

„To jsem si pomyslel i já,“ přikývl šerif a zamračil se. „George, ten člověk něco provedl.“

„Opravdu? A co?“

„To nevím. Ale chci to vypátrat. Kdyby s ním bylo všechno v pořádku, nejezdil by pod nepravým jménem. Rozhlédneme se po kraji a zjistíme, co budeme moci. Odnese te telegram na stanici, ano?“

A tak se stalo, že za několik minut byl rozeslán na sever, na jih, na východ a na západ telegram, obsahující dotaz pro šerify mnoha okresů, zdali nehledají pro nějaký zločin plavovlasého muže, přes šest stop vysokého a vážícího přes dvě stě liber, který však vypadá ještě mohutněji.

Ale zatímco se to všechno dělo, plavovlasý hrdina ležel na lůžku v žaláři. Hlavu měl opřenou o svalnatou paži, tvrdě spal a ve spánku se usmíval.

27/ ŠŤASTNÝ VĚZEŇ

Lee Haines měl v úmyslu opustit druhý den ráno město. Právě zaplatil účet v hotelu a procházel verandou, když ho zdržela neočekávaná zpráva. Kolem verandy procházel jakýsi velmi hezký, urostlý chlapík s černýma očima pod černým obočím. Tvář měl oteklou a plnou modřin a na bradě měl černou náplast.

Z blízké židle, kterou ten chlapík míjel, se ozval chechot. Nějaký kovboj si pošinul sombrero dozadu a zabručel:

„Ted už mladý Gainor nebude tak nestydatě opovážlivý jako dřív. Dostal pořádnou nakládačku. Málem by mu prý praskla brada a trvalo patnáct minut, než se mohl posadit a zeptat se, kde je.“

Znovu se ozval smích.

„Přísahá, že se k němu odzadu někdo přiblížil a udeřil ho heverem do hlavy.“

„Ne, nic takového. Viděl jsem to. Dostal takovou ránu, že vyletěl do výše a dopadl na záda.“

Lee Haines zadumaně pohlédl za odcházejícím mužem. Byl průměrně vysoký a svalnatý. Vážil asi sto osmdesát liber.

A pak se snažil představit si muže, který vyhodil toho chlapíka takovou silou do vzduchu, že dopadl na záda. Ale nedokázal to. Ve své obrazotvornosti si představoval obra, vysokého sedm stop s pěti velikosti vědra. Ta myšlenka ho natolik zaujala, že se obrátil ke kovbojům s otázkou:

„Slyšel jsem dobře? Někdo ho vyhodil ranou do vzduchu a srazil ho na záda?“

Oba muži se na něho vážně a zkoumavě podívali. Byl to pro ně cizinec, jemuž nebylo radno hned odpovídat. Jeden z nich se ho zeptal:

„Vy jste o té rvačce neslyšel?“

„Dlouho jsem spal,“ odpověděl Lee.

„Nějaký muž jménem Williams natloukl při včerejší taneční zábavě Johnu Gainorovi a šesti dalším chlápům.“

„Sedmi mužům?“

„Celkem sedmi. Prý to byla náramně pěkná podívaná. Vyřídil je dokonale. A ještě k tomu to byli samí dobří zápasníci. Gainor se dokonce dlouho učil box.“

„Jak vypadá ten Williams? Je to obr?“

Oba kovbojové dlouho uvažovali a pak odpověděli:

„On se zdá větší, než je!“

Lee si vzpomněl na urostlého chlapíka, který vešel včera večer do jídelny, který však, když se posadil, byl o málo vyšší než Lee sám. Také si vzpomněl na rány, jimiž omráčil Joe Macarthura a zeptal se:

„Nemá náhodou husté plavé vlasy?“

„Vy ho znáte?“ ptali se kovbojové. „Je to cizinec v těchto končinách.“

„Viděl jsem ho. Působil na mě jako pravý muž.“

Oba kovbojové se shodli na tom, že Sandy je vlastně složen ze dvou mužů, kteří dávají jeden perfektní celek a začali názorně popisovat zápas.

„On se celou tu dobu smál,“ řekl jeden z nich. „Měl jste dojem, že tančí, nebo že provádí něco podobného. Počíнал si velmi nenučeně. Poskakoval a rozháněl se pěstmi, které se podobaly kovářským kladivům.“

„Znal jsem kdysi jistého muže...“ začal Lee. Pak zmlkl a pohledem zabloudil do dálky. „Co se stalo se Sandym?“

„Je ve vězení.“

„Cože?“

„Žádají za něho kauci pět set dolarů. Narušoval prý klid. Ale když se to tak vezme, bylo to velmi tiché rušení klidu. Soudce Conley mu dá pět dní vězení, aby si to rozmyslel a pak ho pustí na svobodu. Conley je dobrák. On sice křičí, ale neříká nic špatného.“

Lee zapomněl na cestu, kterou měl před sebou. Místo ní odešel do vězení, kde si pohovořil s Georgem, šerifovým příručím a žaláříkem v jedné osobě a zeptal se:

„Jak se daří vězni?“

„Chce stále více vajec se šunkou. Okres by přišel na mizinu, kdyby měl živit dva takové muže jako je on. Má bezedný žaludek.“

„Mohl bych ho navštívit?“

„Už ho navštívili všichni,“ odpověděl George. „Myslím, že můžete.“

Podle toho, jak se na něho lidé dívají, by si člověk pomyslel, že je to nějaký vzácný exemplář.“

„Nezlobí ho to?“

„Vůbec ne. S každým promluví. Popovídá si i s vámi. Dejte si ale pozor!“

Doprovodil Hainese do hlavní místnosti žaláře, posadil se na židli a se zívnutím pravil:

„Nepokoušejte se mu něco podstrčit! Budu se na vás dívat. Jsem dost unavený. Tady je!“

Hainesovy naděje nesahaly ani tak daleko. Prošel chodbou mezi dvěma řadami mříží a zakrátko stanul před celou, v níž byl uvězněn Harry, alias Sandy Williams.

Přistihl Harryho, jak klečí a kreslí tužkou na hladké dlažbě, vybělené od častého drhnutí. A na dlaždici se postupně objevila dívčí tvář, nořící se ze spleti mnoha čar v pozadí. Zvláště vynikaly její velké oči s přímým pohledem a rty, kolem nichž pohrával slabý úsměv.

Byl to tak říkajíc portrét všech hezkých dívek na světě, poněvadž to jistě nebyla podobizna nějaké určité dívky. Zůstalo na ní hodně míst, kde bylo ponecháno volné pole obrazotvornosti.

„No, kdo to je?“ zeptal se Lee.

Gloster se k němu obrátil a zavrčel:

„Zase jeden?“

Když však poznal příchozího, vstal a s úsměvem řekl: „Zdravím vás, Hainesi! Hodně se toho událo do doby, kdy jsem vás viděl naposled.“

„Opravdu hodně!“ přisvědčil Lee. „Dostal jste se kvůli mně do maléru. A teď jste se vlastní vinou octl v jiném průšvih.“

Přišel jsem jen proto, abych se vás něco zeptal: Je pro vás důležité, abyste mohl prchnout přes hranice?“ Gloster chvíli uvažoval a pak odpověděl:

„Jde tu vcelku o to, jestli mám zůstat naživu, nebo zemřít.“

„Myslel jsem si, že je to něco takového,“ přisvědčil Haines, aniž dal najevo jakýkoliv úžas. „Který ďábel vám nakukal, abyste se tady zdržel celý včerejší den?“

„Neměl jsem k tomu zvláštní důvod. Udělal jsem to jen tak, protože jsem byl blázen.“

„A proč jste se včera večer rval?“

„Poněvadž jsem se už měsíc neporval.“

„To není pravda. Včera odpoledne jste se porval s Joem Macarthurem.“

„To nebyl žádný zápas. Výprask dostával jen on. Já jsem měl nad ním převahu.“ Lee s povzdechem pravil:

„Jste zvláštní člověk! To je ta dívka, kterou jste opustil?“ A ukázal na podlahu.

„To je dívka, kterou jsem vůbec nespatrił,“ odpověděl Gloster.

„Jak to? Je to tedy dívka, o které jste snil ano?“

„Nejen snil. Slyšel jsem i její hlas.“

„Co je to za řeči...“ začal Lee a potřásl hlavou. „Vy mě překvapujete, kamaráde. Kde jste se naučil kreslit? Mám dojem, že je to práce opravdového malíře!“

„Vždycky jsem měl rád tužky a barvy, kdykoliv mi přišly do rukou. Otec mě naučil kreslit, když jsem byl ještě dítě.“

„Váš otec?“

„Nahoře v Coloradu, víte? Léčil si tam souchotiny.“ Haines přikývl.

„Je to pravda, že za vás žádají kauci pět set dolarů?“

„Ano.“

„Synu, ale já u sebe nemám ani sto dolarů.“

„Hainesi, já po vás nežádám, abyste mi z té bryndy pomáhal. To není vaše věc.“

„Včera jste mě zachránil a dnes si myslíte, že odjedu a nechám vás tady hnit ve vězení?“ řekl rozhořčeně Lee. „Ale to mě neznáte! Já vám odtud pomůžu, kamaráde!“

„To je od vás hezké, Hainesi.“

„Hlavní věc je, sehnat tu kauci, než vypátrají, čím jste se provinil. Pak už by vás nepustili.“

„To si také myslím.“

„Řekněte mi ještě něco. Jestli vás zatknou kvůli tomu, z čeho jste obviněn, budete určitě odsouzen.“

„Na ty důkazy by mohli oběsit deset mužů.“

Haines na něho ostře pohlédl. Více než polovinu svého divokého života strávil mezi zločinci všeho druhu, ale otevřená tvář Harryho Glostera mu mezi ně jaksi nezapadala. Leda snad, že by se dopustil zločinu v náhlém výbuchu vášně. Pomyslel si, že to by nejspíš byla příčina jeho nynější neutěšené situace. Vyčnívající brada, velitelský nos, neklidný pohled, to vše svědčilo o velmi vznětlivé povaze.

Zatímco se odmlčel, dolehl do cely otevřeným zamřížovaným oknem vzdálený zpěv: „*Que viva la rumba...*“

„Pane Bože!“ zvolal Harry a začal pronikavým hlasem zpívat: „*Quevivan las niñas, chulitas, bonitas...*“

„To je signál?“ tázel se Haines.

Ale Hany mu ve svém rozechvění vůbec neodpověděl. Nepromluvil, ani když se s ním Haines loučil a opouštěl vězení.

28/ MARNÁ OBĚŤ

Když Lee došel k hotelu, zjistil, že se před jeho verandou shromáždil dav lidí, který stále vzrůstal. Středem davu byl lesklý hnědáček, který stále pohazoval hlavou.

Jeho pohled však hlavně upoutala dívka, stojící na kraji verandy s rukou nahoře, jakoby žádala, aby jí kolemstojící věnovali pozornost. A rázem si jí všichni všimli.

V ruce držela klobouk, jímž předtím mávala. Měla spoustu zlatých kadeřavých vlasů, které ohnivě svítily, když je ozářilo slunce.

Její zrůžovělá tvář a dychtivé oči přitahovaly muže, tak jako med vábí mouchy. Lee už dávno vyrostl z romantických let, ale přece spěchal s davem k dívce, kde se všichni shromažďovali jako před pouťovou atrakcí.

„Řekněte nám to ještě jednou!“ zvolal jeden příchozí. „Přišli jsme později a neslyšeli jsme, co jste tady říkala.“

„Tohoto koně chci prodat tomu, kdo za něho nabídne nejvíc,“ odpověděla dívka. „Jestli si přejete, můžete ho vyzkoušet. Ale máte moje slovo, že je mírný...“

Z davu se ozval hukot a smích. Mezi přítomnými muži nebyl snad ani jediný, který by se netěšil z koňských poskoků, když se ráno vyhoupne do sedla. Tak zahřál sebe i zvíře k denní práci.

„Dovolíte nám, abychom se na něho podívali?“ ptali se.

Joan proti tomu nic neměla.

„Jdi mi z cesty, Shorty! Už jsi měl příležitost prohlédnout si toho koně! Dovolíš, Same, abych se na něho podíval?“

Ale muži v předních řadách prohlašovali, že přišli dřív a zůstanou na svých místech. Dav se stěsnal tak, že ti, kteří přišli později, neměli šanci se jím protlačit.

Nikdo se však nedíval na koně, ale všichni věnovali velkou pozornost dívce. Hleděli na ni mlčky, široce rozevřenýma očima, které dodávaly jejich tvářím chlapeckého výrazu.

Pozorovali její plachost před tolika mužskými zraky a zároveň její odvalu, jež ji povzbudila k řeči a vyvolala ruměnc na její tváři. A kochali se pohledem na jemné rysy jejího obličeje, které se stále měnily, kdykoliv obrátila hlavu.

Působilo to stejně, jako kdyby se v poledne objevil nějak plachý tvor u lidských příbytků. Dívka budila nezvyklý dojem.

„Kdo to je?“ zašeptal Haines a položil ruku na rameno muže stojícího před ním.

Nedostal však odpověď.

„Kdo to je?“ zopakoval otázku a stiskl rameno pevněji. Muž odrazil jeho ruku, ale opět neodpověděl. Bylo jasné, že dívka je z toho množství pohledů zmatená. Sáhla Petrovi pod bradu, zvedla mu hlavu a zeptala se: „Vidíte ho všichni?“

„Rozejděte se, vy tam vpředu!“ zvolalo několik mužů zezadu. „My nic nevidíme!“

Nemysleli tím ovšem Petra. Lee jim neměl za zlé, že chtěli být blíž, i když dívku docela dobře viděli. I on sám se k ní chtěl přiblížit. Když si pomyslel, že by mohl stát vedle ní, zachvěl se. Skutečně se zdálo, že dívka je obklopena zvláštním fluidem.

Věděl, že ani zblízka by nespatrił žádné vady, že ani při bedlivém zkoumání by nenašel vrásky kolem očí, rysy únavy kolem úst. Bylo to stejné, jako kdyby se v poledne objevila jitřní svěžest a nechtěla zmizet.

„Milý Petře!“ řekla dívka. Hainesovi se rozechřálo srdce, když uslyšel její hlas. „Pojď sem, ať si tě mohou prohlédnout! Hodný! Nahoru!“

Zatleskala a s úsměvem se sklonila ke koni. Jako pes vyskočil na verandu, rychle se obrátil a pohlédl na ten obrovský dav. Ozvaly se projevy obdivu a potlesk, který platil dívce i koni.

A vskutku. I Petr byl svým způsobem hoden pozornosti. Byl asi jen patnáct pěstí a dva palce vysoký, ale dokonale urostlý. Mohl by být vyobrazen v knize jako dokonalý kůň.

Bylo na první pohled vidět, že dovede hladce a vytrvale běžet. Měl kočičí pružnost. A když přešlapoval na starých prknech verandy, prohýbajících se pod jeho tíhou, budil dojem neobyčejné lehkosti. Zdálo se, že by mohl každým okamžikem přelétnout hlavy davu a prchnout.

Dav ihned vyplnil místo u verandy, které Petr uprázdnil. Hustá řada sombrer se zvedla do výše, když jejich majitelé pohlédli na dívku.

„To je Petr!“ řekla a když natáhla ke koni ruku, zastříhal ušima a očichal ji. „Kdybych vám řekla, jak dobrý je to kůň, ani byste tomu nevěřili!“

„My tomu věříme!“ zvolal kdosi z davu a ostatní výmluvně zabručeli. Lee viděl, že by uvěřili všemu, co by řekla. On sám byl schopen také všemu uvěřit. „Není třeba, abyste ho honili po polích, jak to někteří lidé dělají. Až přijdete k plotu a zavoláte ho, přijde k vám. A bude spokojen, i když nebude mít cukr!“

Z davu se ozval chechot. Nedovedli si představit, že někdo může nosit v kapse cukr pro koně.

„Petra nemusíte pobízet ani bičem ani ostruhami. Poběží pro vás třeba až na konec světa!“

Mluvila tak vážně, až se jí v očích zaleskly slzy. Ve svém nadšení pro Petra úplně zapomněla na svou plachost. Stála

vzpřímeně a zvýšeným hlasem promlouvala k přítomným. Pak laskavě zdvihla Petrovi hlavu. A kůň stál jako skála.

„A je stále stejný. Nikdy se neunaví. Můžete na něm jezdit denně. Nikdy nezchromne. Je jako ryzí zlato! Za to se vám mohu zaručit!“

„Chci ho prodat někomu, kdo s ním bude vlídně zacházet...“

Odmlčela se a oddechla si. Pak smutně dodala:

„Chci ho prodat někomu, kdo s ním bude vlídně zacházet. Ale kdo by s ním mohl zacházet jinak, než vlídně?“

Opět se odmlčela. V davu nastal rozruch. Všichni se marně snažili přiblížit se ke koni.

„Chcete mi někdo nabídnout cenu...“

„Tři sta!“ zvolal jeden muž.

„Tři sta padesát!“

„Čtyři sta!“

„Pět set dolarů!“

„Pět set padesát!“

Na to, že to byli dobytkaři, nabízeli hodně, ale Haines věděl, že to dělají kvůli dívce, nikoli kvůli koni. A ačkoliv v nedalekém vězení byl muž, který mu zachránil život, Haines přece jen věděl, že kdyby ty peníze měl v kapse, připojil by se k ostatním. Kovbojové teď odstoupili, poněvadž nemohli nabízet takové sumy. Nyní už ceny vyvolávali jen rančeři.

Ale Joan je zadržela slovy:

„Nepotřebuji víc, než pět set dolarů. Kdo nabídl tu částku?“

„Já!“ ozvalo se zároveň sedm hlasů.

Dívka v rozpacích potřásla hlavou a zeptala se:

„Kdo to nabídl?“

„Já jsem to nabídl!“ odpověděl hubený Jud Carter a tlačil se davem. „Tak Petr je váš.“ Ostatní začali hlučně protestovat.

„Měla jste ho prodat za nejvyšší nabídku, dámo! Musíte ho k prodat!“

„Ale pět set dolarů je všechno, co potřebuji. Ubohý Petr!“ uvažovala dívka. „Tak dobrý kůň!“

V záchvatu zármutku obrátila pozornost ke koni a zapomněla vyšší nabídky.

„Tady jsou peníze,“ řekl Jud Carter a vystoupil za ní na verandu. „Naštěstí jsem je měl u sebe!“

Smekl klobouk a zamával jím, neboť se domníval, že se stal významnou postavou v tomto ději. Zapomněl však na okolnost, že svým hubeným, prací zkřiveným tělem tvoří směšný kontrast s půvabnou dívkou.

Dívka přijala peníze, odměnila ubohého Juda rozechvělým úsměvem a objala Petra. Zevlující dav byl svědkem toho, jak jí vytryskly slzy z očí a viděl, jak zvedla Petrovu hlavu a přitiskla mu tvář k nosu. Pak odešla. Petr se obrátil a rozběhl se za ní, přičemž se na verandě zvedl oblak prachu.

Jud Carter ho dohonil a zavedl ho zpět před verandu, kde byl obklopen hlučným smějícím se davem, pronášejícím různé poznámky na jeho adresu.

Ale Joan zatím spěchala rychlým pružným krokem ulicí. Došla k rozlehlé nízké budově soudu a obecní správy. Pak se zeptala starého vysloužilce, stojícího u dveří, kde má kancelář soudce Conley. Stařec narovnal záda a s úsměvem ji zavedl až k soudcově svatyni.

„Všichni jsou tak vlídní,“ pomyslela si Joan, vstupujíc do kanceláře. „Všichni ti muži jsou tak jemní, že se divím, proč mi moje matka bránila stýkat se s nimi. Proč to dělala?“

Stanula před soudcem Conleyem. Když se obrátil na otáčecí židli, stařec zavírající právě dveře, na něho významně mrkl. Conley proto potlačil úsměv, zamračil se a zakašlal. Joan ustoupila o krok zpět.

Ale v následujícím okamžiku ji soudce vyzval, aby se posadila. A když mu zmizely všechny vrásky z čela, zdálo se jí, že je právě lakový jako ostatní muži, že je dobromyslný a ochotný. Pak se sklonil nad jejím křeslem a rukou se opřel o postranní opěradlo.

Přiblížil se k dívce tak blízko, že se musela zaklonit, když se na něho chtěla usmát. Usmála se, ačkoliv její srdce bylo plné obav, nadějí a zármutku zároveň. Zjistila, že úsměvem působí na muže přímo zázračně. Dívčí úsměv rozžihl světlo v jejích očích a dodával jim na mladistvosti.

To se stalo teď se soudcem. Usmál se na ni nanejvýš přívětivě a zeptal se:

„Co vás tíží? Ptám se vás tak, protože lidé ke mně přicházejí jen s těžkostmi. Nejprve mi řekněte své jméno a pak to ostatní.“

„Joan Danielsová,“ odpověděla.

Soudce sebou trhl a těžce dopadl na otáčecí židli. Přitom mu brejle spadly až na bradu. Zamračil se, poněvadž měl dojem, že působil směšně a řekl:

„Vy jste tedy ta dívka, o které jsem už slyšel. Žijete o samotě s mlčenlivým mužem, který se vydává za vašeho otce? Dobrá. Už jsem o vás hodně slyšel!“

Joan potřásla hlavou s tím, že neví, jestli o ní někdo mluví, poněvadž nikoho nezná, že však slyšela, že soudce je muž, jemuž se skládají kauce.

„Kauce?“ zvolal soudce, trhnul sebou a sklonil se v křesle tak daleko dozadu, až se jeho krátké nohy zahoupaly ve vzduchu. „Kauce? Za koho k čertu, chci říct, za koho chcete složit kauci?“

Po jeho prudkých slovech Joan poněkud zbledla a vyvalila na něho oči. Soudce se k ní naklonil, popleskal ji po ruce a řekl:

„Tak, tak! Nechtěl jsem vás polekat. Za koho chcete složit kauci?“

Joan polkla naprázdno a odpověděla:

„Včera v noci byl zatčen jistý muž. Myslím, že se jmenuje Sandy Williams...“ Soudce se zachmuřil a zeptal se:

„Má drahá slečno Danielsová, proč se o něho tak zajímáte?“

„To vám nemohu říct,“ odpověděla Joan vyhybavě. „Ale mám tady ty peníze. Celých pět set, vidíte?“

Naklonila se dopředu s očima zářícíma radostí. Soudce si však peněz vůbec nevšiml. Místo toho zvedl z psacího stolu žlutý proužek papíru s telegrafickou zprávou a podal jí jej se slovy:

„Já nevím, co víte o muži, jenž si říká Sandy Williams. Myslím si však, že tohle nevíte zcela určitě a měla byste to vědět!“

Joan pohlédla na proužek papíru a četla na něm zprávu, napsanou na stroji velkými písmeny:

Zadržte Sandyho Williamse až do mého příchodu. Jeho skutečné jméno je Harry Gloster. Je hledán pro vraždu Hala Springera a Rudyho Nicholse. Bude vyplacena odměna dva tisíce dolarů.

Zbytek zprávy zatančil dívce před očima v podobě rozmazané skvrny.

29/ HRA V KOSTKY, HRA SE SMRTÍ

Když dívka odešla, soustředila se pozornost davu na koně a na nešťastného Juda Cartera.

„A co budeš dělat s tím koněm, Jude?“ zeptal se kdosi.

Jud, poněkud smutný z Joanina náhlého odchodu, pohlédl rozzářenýma očima na Petrovy ušlechtilé obrysy a odpovéděl:

„Myslím, že ho budu docela dobře potřebovat. Potřeboval bys ho i ty?“

„Možná bych ho mohl potřebovat, ale nechtěl bych ho!“ řekl druhý muž. „Co tím chceš říct?“

„Kvůli čemu myslíš, že většina mužů nabízela peníze za toho koně?“

„Hm... to nevím...“

„Nemyslíš, že tady není ani jediný muž, který by chtěl zaplatit pět set dolarů za jednoho koně, když by mohl za tu cenu dostat pět koní, hodících se k práci?“

„To je možné.“

„Proč se tedy všichni předháněli při nabízení?“

„No... ve skutečnosti...“

„Ve skutečnosti chtěli jen pomoci dívce, která potřebovala pět set dolarů.“

Jud pocházel ze šetrné rodiny. S úžasem se rozhlédl kolem sebe a zeptal se:

„Chceš snad říct, že by jí těch pět set darovali?“

„Ne, jen si mysleli, že ty peníze stojí za seznámení s takovou dívkou.“

Jud si přejel upracovanou rukou čelo. Ale ještě než se mu to všechno srovnalo v hlavě, byl zbaven svých nesnází neočekávaným zákrokem.

Joan totiž přišla sama. Protlačila se davem a zamířila přímo k Judovi. Dosud držela v ruce tytéž peníze, které jí dal. Podívala se na něho velikýma ustrašenýma očima a zeptala se:

„Myslíte, že bych od vás mohla koupit Petra zpátky za ten obnos, který jste mi vyplatil? Podívejte, tady jsou vaše peníze!“

Pro Juda to byla vítaná příležitost. Před chvílí se dal poněkud unést příkladem ostatních, jimiž byl obklopen, ale ztrátou pěti set dolarů vystřízlivěl jeho vypočítavý mozek úplně. Sevřelo se mu hrdlo. Sáhl jen mlčky jednou rukou po penězích a druhou ukázal na Petra.

Joan radostně vykřikla a vyhoupla se hned do sedla. Trhla otěžemi a Petr proběhl davem mužů. Stačilo slovo, pronesené k Petrovi a už se řítíl v oblaku prachu ulicí.

Muži, kteří před chvílí nabízeli za Petra peníze, dívali se smutně za ní. Ale mezitím, co se za ní mlčky ohlíželi, přikulhal k nim stařec, jenž v soudní budově zastával místo úředního sluhy, vrátného a posla a jenž míval z kanceláří více zpráv, než úředníci sami.

Sdělil jim novinku. Nikdo nechápal, jak se to mohl dozvědět, poněvadž soudce Conley mu to jistě nesdělil. Ale snad byly zdi soudní budovy příliš tenké, nebo klíčové dírky příliš veliké. Na každý pád přinesl zprávu o všem, co se dělo u soudce. Jak přišla s kaucí pěti set dolarů a chtěla osvobodit Sandyho Williamse a jak jí soudce podal telegram, hlásající, že Williams není nikdo jiný, než jistý Harry Gloster, jenž před týdnem zavraždil dva muže a proto nemůže být propuštěn na kauci.

Tato zpráva vzbudila úžas v celém městě. Byla to mast na potlučené brady a pohmožděná žebra mužů, kteří minulou noc zápasili s Harrym a káceli se jako kuželky. Vždyť muž, který byl schopen dvojnásobné vraždy, byl schopen všeho!

Jen Lee Haines neměl radost. Když uslyšel tu zprávu, na jeho ramena jakoby dolehla tíha a v jeho očích se objevil stín.

Pomalu se vrátil do hotelu a najal si pokoj ještě na jeden den. A když byl o samotě, sňal si opatrně obvaz z pravé ruky. Ruka byla strnulá a tržná rána nebyla dosud zahojená.

Ale začal už otvírat a zavírat prsty, ačkoliv se mu přitom křivil obličej bolestí. Z rány vyteklo několik krupějí krve, ale pohyboval prsty dál, až ruka nabyla pružnosti.

Aby uklidnil bolest v ruce, ulehl na lůžko a začal očima sledovat trhliny na stropě. Větvení a odbočky dlouhých trhlin přirovnával k rozcestím a obrátům ve svém životě. Mohl v nich číst jako v poznámkách, které oživují jeho paměť a připomínají mu všechno, co kdy vykonal nebo spatřil.

Vykonal mnoho a viděl také mnoho. Občas zavíral oči, znavený životem. V takových chvílích jeho ústa ochabovala a oči mu poněkud zapadaly, takže se jeho tvář podobala posmrtné masce, nebo smrti samé.

Den se chýlil k večernímu tichu a šeru. Když ztichlo bušení v kovárně, když zmlkly hlasy chodců a když se na ulici ozývaly už jen ojedinělé výkřiky dětí, nebo výbuchy smíchu mužů, jdoucích za zábavou, Haines se pomalu posadil na lůžku a opřel si hlavu do dlaní.

Tak seděl, dokud se nesetmělo úplně. A pak se začal pohybovat. Prováděl to, co obyčejně provádějí mladí lidé. Prohlížel svůj revolver a prohlížel ho v úplné tmě.

Jakoby jeho prsty měly oči. Pracovaly rychle a přece se neukvapily. Vyňal náboje z velkého revolveru, potmě ho úplně rozebral a opět složil, vsunul náboje do komor a otočil bubínkem. Pohyboval se hladce jako po hedvábí.

Kdyby ho někdo pozoroval, neobdivoval by ani tak jeho výkon, jako trpělivost, které bylo zapotřebí, než se obeznámil se všemi součástkami zbraně tak, že je poznal po hmatu. Ale Lee byl obratný a právě tato okolnost vrhla ostré světlo na jeho minulost.

Haines nebyl ještě se svými přípravami hotov, ani když byl revolver nabitý. Rozsvítil lampu, spustil záclonu a strávil hodinu zvláštním cvičením. Vytahoval totiž bleskově revolver z pouzdra a mířil jím na nějaký předmět v pokoji, třeba na kliku nebo na lesklý okraj umyvadla. Pak se začal tiše procházet po pokoji a občas mířil revolverem.

Byly to obratné pohyby, Lee Hainese však, jak se zdálo, neuspokojovaly. Pak přistoupil ke skvrnitému, popraskanému zrcadlu, zvedl lampu nad hlavu a bedlivě zkoumal svou tvář, tak jak to dělávají stárnoucí muži.

Ale pak postavil lampu na stůl, na hlavu si nasadil klobouk, sestoupil ze schodů a odešel do stáje za hotelem. Stál tam veliký černý hřebec, obr svého druhu, vynikající však nejen silou, nýbrž i rychlostí. V dávných dobách by mohl nést rytíře v plném brnění a ještě při tom cválat.

I když nesl tak velikého muže, jako byl Lee Haines, dovedl klusat celý den jako mustang, mající v sedle obyčejného muže. Haines osedlal velikého vraníka, upravil vak za sedlem s bedlivou péčí muže, který ví, že při významných akcích záleží na každé podrobnosti, vyvedl to ohnivé zvíře ze stáje a vyhoupl se do sedla.

Jel přímo ulicí města, kde, jak věděl, bude sledován největším počtem diváků. Jakmile však vyjel z města, odbočil vlevo a rychle se vrátil půlkruhem k žaláři, kde sestoupil z koně.

Za budovou byla houština. Do vzdálenosti deseti kroků byla sice odstraněna, ale pak byla tak vysoká a hustá, že se v ní mohl ukrýt i jezdec. Zde přehodil vraníkovi otěže přes hlavu, přičemž zaslechl dívčí hlas, zpívající nablízku mexickou píseň „*Que viva la rumba...*“

Chvilí naslouchal tomu zpěvu. Zněl tak vesele a bezstarostně, že tím ještě zvýšil jeho chmurnou náladu. Ta dívka snad bude ještě zpívat, až se v žaláři budou rozléhat výstřely z revolverů.

Pak obešel budovu a zastavil se u předního vchodu. Obklopovala ho skupina mužů, kteří si lhostejně povídali o lhostejných věcech. Jistě je sem však přilákala zpráva, že ve vězení je vrah.

Dveře do kanceláře byly otevřené. Uvnitř byl Sim Hargess, jeho příručí a šest dalších mužů. Lee Haines odvedl Hargesse stranou a řekl mu:

„Šerife, musím vám říct něco důležitého. Týká se to uvězněného Harryho Glostera.“

„Tak mi to tedy řekněte!“

„Řekl bych vám to raději o samotě.“

Šerif na něho chvíli pochybovačně hleděl, ale pak vyzval ostatní muže, aby odešli a zavřel za nimi dveře.

„Snad nebudete mít nic proti tomu, zůstane-li tady George?“

„Raději bych s vámi mluvil úplně o samotě, šerife.“

Šerif zaváhal, potom však pokrčil rameny a řekl Georgovi, aby následoval ostatní.

„Ještě bych zamkl dveře,“ řekl napůl tázavě Haines a otočil klíčem v zámku, ještě než se mu dostalo odpovědi.

„Co to má k čertu znamenat?“ zavřel Hargess. „Bojíte se snad, že by sem někdo vnikl násilím, aby slyšel, co mi říkáte?“

„Mohli by všechno pokazit, kdyby to slyšeli,“ odpověděl vážně Haines. „Posaďte se, šerife! Nebude to dlouho trvat. Jakmile jednou začnu...“

Vtom zahlédl záblesk kovu. Když se s tichou kletbou vzpřímil, pohlédl do ústí Hainesova revolveru a roztrpčeně pravil: „To je moc hezké, čert aby vás vzal!“

„Je mi líto, šerife, ale zvedněte rychle ruce! Moc času mi nezbývá, i když jsou dveře zamčené.“

Lee udeřil šerifa dlouhou hlavní do hlavy...

Šerif poslušně zvedl ruce.

„Klíče?“ zeptal se Haines.

„Leží na psacím stole.“

„Díky. Komu patří kůň uvázaný za žalářem? Bude třeba, abych si toho ryzáka vypůjčil. Příležitostně vám ho vrátím.“

„Tohle si co nejdřív odpykáte!“

„To je dost dobře možné. Vstupte dovnitř, ano?“ Mávl rukou směrem ke vchodu do žaláře a Sim Hargess jeho rozkazu vyhověl. Jakmile však prošel dveřmi, uskočil s výkřikem stranou, obrátil se a vytáhl revolver.

Hainese tím překvapil. Jinak by neměl ani čas vykřiknout. Ale za těchto okolností udeřil Lee šerifa dlouhou hlavní revolveru do hlavy. Šerif se skácel na obličej a natáhl se tak, jako by byl přejetý desetitunovým vozem.

Venku před žalářem vykřikl tázavě šerifův příručí a k němu se připojilo asi dvanáct jiných hlasů.

30/ VOLNOST MÁ POUTA

Hainese, který se dosud pohyboval pomalu, podnítily tyto výkřiky k největšímu kvapu. Z šerifových ochablých prstů vyrval revolver, rozběhl se k Harryho cele a volal:

„Harry! Odjedeme spolu! Vezměte si to!“ Hodil mu revolver. „Snad se mi podaří najít klíč, který se hodí k těm prokletým dveřím...“

Začal horečně pracovat. Pokaždé zabručel, když se některý klíč nehodil do zámku. Hany Gloster si jen nasadil klobouk a byl připraven k odchodu. Pak vzal kolt, hodil jej na lůžko a řekl:

„Nechám ho tady, kde nemůže nikomu ublížit. Taková zbraň může pobít hodně lidí, když si nedá člověk pozor.“

Haines pohlédl s úžasem na něho i na odhozený revolver:

„To je hloupý nápad! Ale...“

Vtom se otočil klíč v zámku a Gloster otevřel dveře ramenem.

„Běžte k zadním dveřím!“ volal Haines. „Za nimi je přivázaný šerifův kůň. Vyskočte do sedla! Přeríznou otěže. Proboha, Glostere, pospěšte si!“

Před žalářem se ozývaly hlasy a někdo už bušil na přední dveře. V dálce bylo slyšet výkřiky a blížící se koňský dusot.

Lee a Harry došli k zadním dveřím a zjistili, že jsou zavřené. Znamenalo to další hledání klíče, které mohlo zmařit veškerou naději na útěk.

Haines začal s povzdechem zkoušet klíče, neboť si myslel, že beznadějná práce je lepší než nečinnost. Ale Gloster mu dal posunkem znamení, aby ustoupil, rozběhl se a vší silou narazil na dveře.

Byly to důkladné dveře. Cely byly zabezpečené ocelovými mřížemi, ale přesto všechno byl vchod do budovy pevně zatarasěný. Dveře odhodily Glosterovo těžké tělo, jakoby to byl gumový míč. Ještě jednou se rozběhl a v posledním okamžiku se obrátil. Narazil na dveře mocným ramenním svalstvem.

Pod tímto nárazem praskl zámek, jako kdyby byl z litiny. Dveře se rozlétly a Gloster se vyřítil do tmy, kde ho čekaly výkřiky šesti mužů.

Za ním vyběhl Lee se smrtícím koltem v ruce. Ale Harry se vzpřímil, vyrazil mu zbraň z ruky a zvolal:

„Nestřílejte kvůli mně!“

A rozběhl se k šerifovu koni.

Haines bezmocně zaklel a shýbl se pro svůj revolver. Když se napřímil, zjistil, že k němu přibíhá nějaký muž a při každém kroku střílí. Ale otřesy při běhu způsobily, že pokaždé minul cíl.

Lee neměl kdy nalézt spoušť své zbraně. Uchopil ji za hlaveň a těžkou rukojetí udeřil útočníka do tváře. Ten se s povzdechem skácel. Když se Haines obrátil ke Glosterovi, zjistil, že je beznadějně ztracen.

Tři muži se na něho vrhli právě v okamžiku, kdy chtěl odtrhnout otěže, za které byl ryzák přivázan. Haines se vzdal dalšího boje a rozběhl se k houštině.

Podářilo se mu ukrýt se v ní, poněvadž všeobecná pozornost byla soustředěna na Glostera. Pak se podíval ze svého úkrytu.

Viděl, že Gloster setřásl útočníky jako pes, který se vyprostil ze shluku nemotorných slabých štěňat. Jeden ze tří mužů ležel na zemi, druhý se v následujícím okamžiku skácel, jako kdyby dostal kyjem a třetí odklopýtal dozadu. Potom, povzbuzen výkřiky ostatních mužů, kteří mu spěchali na pomoc, začal útočit znova.

Jeden z mužů ležel na zemi, druhý se skácel v následujícím okamžiku...

Gloster ho zvedl do výše jako děcko a mrštil s ním do hloučku blížících se mužů. Několik z nich se skácelo. V nastalém zmatku se Gloster vyhoupl na koně a tryskem vjel do šedivé houštiny.

Minul Hainese, vzdáleného tři kroky a hlučně se řítíl dál. Muži začali s kletbami vstávat. Rozlehl se rachot koltů a kulky s praskotem prolétaly houštím. Harry zmateně volal:

„Hainesi! Hainesi! Proboha, kde jste?“

Zastavil koně, i když kolem něho hvízdaly kulky. Ale Haines neodpovídal.

Místo něho vyjel z temnoty štíhlejší a menší jezdec. Gloster obrátil koně a rozjel se k jezdcovi, aby ho srazil k zemi.

Ale neznámý přitáhl otěže a v následujícím okamžiku se ozval dívčí hlas:

„Jed'te za mnou! Tudy! Jed'te rychle!“

Harry užasl a co nejrychleji se rozjel na šerifově koni za dívkou. Vedla ho přímo nízkou houštinou. Pak mu náhle zmizela právě v

okamžiku, když se domníval, že narazí na neproniknutelnou stěnu z větví.

Ale právě před tou stěnou spatřil úzký průchod. Zmírnil rychlost, projel průchodem a octl se v údolí, které vedlo do mělké úžlabiny. A v dolině na něho čekala dívka. Radostně zatleskala a zvolala:

„Zvítězil jste nad nimi! Teď musejí objet houštinu, jestli chtějí najít vaši stopu. Jeďte rychle a vyměňte si se mnou koně! V tomto kraji ho žádný jiný nedosáhne...“

Gloster nevěřil svému sluchu. Za houštinou pokřikovali a jezdili muži. Jeho zmizení jim bylo záhadou. Nesměl ztratit ani okamžik. Ale místo aby se řídil její radou, přijel k ní blíž a podíval se jí do obličeje. Hvězdy zářily dost jasně a i v šeru zpozoroval, že je krásná.

„Vy jste ta dívka! Poznal jsem vás o hlase, jako kdybych vás slyšel zpívat tu píseň...“

„Nezdržujte se mluvením!“ vykřikla Joan. „Hned odjeďte! Copak je neslyšíte?“

A opravdu. Dusot koní a křik už se ozýval po obou stranách houštiny. Bylo jasné, že zanedlouho se začnou úžlabinou hemžit jezdci.

„Neodjedu, dokud se nedovím, jak se jmenujete.“

„Joan. Joan Danielsová. Ale teď... rychle...“

„Ještě ne. Co vás sem přivedlo?“

„Nevím, něco mi říkalo, že snad...“ odmlčela se a položila ruku na jeho rameno, „...že ti dva muži, které jste prý zavraždil...“

„Nezkřivil jsem jim ani vlasek. Byli to moji společníci, Joan. Vrátil jsem se z lovu a zjistil jsem, že jsou mrtví. Prchnul jsem, poněvadž jsem věděl, že bych se nemohl hájit...“

„Věděla jsem, že nejste vrah. Věděla jsem to, chtěla jsem to jenom slyšet.“

„Pokusil jsem se nakreslit vás, Joan. Ale moje představy nebyly správné. Jste tisíckrát krásnější. Dal bych rok svého života za to, abych vás mohl vidět v plném slunci...“

„Nemluvte o tom! Neslyšíte, že už se blíží? Že už objíždějí houštinu?“

Ruka na jeho paži se zachvěla. Vzal ji do dlaní a přitáhl si dívku blíž. Zvedla hlavu a pevně mu pohlédla do očí. Gloster zapomněl na hluk, který působili jezdcí za houštinou a zeptal se:

„Jaké máte vlasy, Joan? Ve světle hvězd vypadají jako bledá záře. Jsou zlaté?“

„Plavé!“ odpověděla dívka.

„Vypadají jakoby byly z ryzího zlata. A jakou barvu mají vaše oči, Joan?“

„Modrou. Tak už proboha jeďte, Harry!“

„Nejste se mnou šťastná?“

„Takové štěstí se podobá smutku. Když jsem blízko vás, prožívám divoké štěstí! A když se vás dotknu, mám pocit, že všechna vaše síla mi přechází do ruky.“

„A když se vás dotknu já, Joan, jako bych vzal všechnu modř z oblohy, všechno zlato z hor a všechn smích a zpěv světa.“

„Tiše!“ napomínala ho. „Když budete říkat takové věci, začnu vás prosit, abyste tu zůstal. A oni se už blíží, vidíte je?“

„Mně na tom nezáleží. Každá vteřina, kterou teď prožívám, se rovná jednomu roku. Celý předcházející život jsem strávil tím, že jsem se snažil vám říct, jak moc vás miluji, Joan. Ale to, co cítím, jen těžko vyjádřím slovy.“

„Tak tedy odjeďte kvůli mně!“

„Poproste mě ještě jednou, Joan!“

„Kvůli mně!“

„A máte mě alespoň trochu ráda?“

„Ano!“

„Tak tedy...“ Sevřel ji do náruče, ale když k němu zvedla tvář, spatřil v ní a v jejích očích výraz, který mu nedovolil, aby ji políbil.

Pobídl koně a rozjel se vstříc volnost.

31/ ÚDOLÍ STÍNU

Právě když Gloster vběhl do houštiny poblíž žaláře, zasáhla Hainese kulka. Starý střelec si uvědomil ironii osudu, neboť byl zasažen nahodilým výstřelem. V životě už čelil tisícerým nebezpečstvím a teď měl zemřít náhodou.

Na to všechno myslel, když se zhroutil u stromu a kalícím se zrakem pozoroval šedé postavy jezdců, stíhajících uprchlíka. Když se pak pokusil dojít k černému hřebci, klopýtl, opět se skácel a skrání narazil o pařez.

Ležel na zemi jen chvíli, ale ta se mu zdála být věčností. Když opět otevřel oči, cítil se slabý a mdlý. Hukot hlasů ve městě a kolem žaláře zesílil.

Nahmatal krev, která prýštila z míst, kde mu kulka vnikla do těla a kde z něho zase vylétla a uvědomil si, že už je skoro mrtev. Toužil po tom, aby si mohl lehnout na záda pod volnou oblohou, pozorovat slábnoucí třpyt hvězd a zemřít. Přál si jen, aby mohl najít v písku vodu, poněvadž ho mučila palčivá žízeň a svírala mu vyprahlé hrdlo.

Když takto klopýtal houštím a díval se kolem sebe hasnoucím zrakem, narazil o vyčnívající suchou větev, která se ho dotkla právě v místě, kde byl raněn. Přitiskl ruku na ránu, ucítil tryskající krev a klopýtal dál ke svému koni.

Hřebec zůstal na místě, kam byl zaveden, ale Hainesovi se zdálo, že jeho tlumené zařičení je slabé a vzdálené. Sáhl na hrušku sedla a zjistil, že nemá ani tolik síly, aby se mohl dostat na koně.

„Hainesi!“ volal kdosi.

„Není tady!“ odpověděl Haines a s námahou se obrátil. „Haines tu není, ale je tu Harry Gloster. Pojd'te si pro mě a jděte k čertu...“

A pak, přes hustou záclonu, která stále více halila jeho vidění, spatřil před sebou dívku a uvědomil si, že ho oslovuje dívčí hlas. „Vy jste Lee Haines?“ zvolala dychtivě. „Kde je Gloster?“

„Odjel co nejrychleji.“

„Díky bohu!“

Byli vyrušeni dusotem koní, prodírajících se houštím a pokřikem několika mužů. Obyvatelé města už začali pronásledovat uprchlíka. Dívku a Hainese minuli ve vzdálenosti necelých dvanácti stop. Ale soustředili se na pohybující se postavy a proto si nevšimli nehybných stínů.

„Proč nejedete?“ zeptala se dívka.

„Proč nejedu?“ opakoval Haines. „Chtěl bych dojít až k vodě a zůstat tady. Je tady někde nablízku voda?“

Rozkašlal se a bolestí nemohl dál mluvit. Dívka k němu přistoupila. Když se jeho bolesti trochu zmírnily, zjistil, že je to ta dívka, která dnes prodala Petra a zase ho koupila.

„Jste vážně raněný,“ řekla.

„To nic není, jen škrábnutí. Kdybyste mi řekla, kde je tady voda a...“

Klopýtl a skácel by se, kdyby ho nezachytila. Vzala jeho bezvládnou paži a ovinula si ji kolem krku. Pak ho objala pravou paží a Haines se o ni lehce opřel.

„Zkuste pomalu jít!“ poprosila ho. Klopýtali temnotou.

„Nic to není!“ ujišťoval ji Haines. „Jen si to škrábnutí obvážu, za minutu budu v pořádku a vy si půjdete po svém. Nikdo vás nesmí najít v mé společnosti...“

Mluvil sice statečně, ale Joan zpozorovala, že mu hlava klesla hluboko na prsa, takže vůbec neviděl na cestu. Cítila, jak ji jeho váha každým okamžikem stále víc tíží. Zachvátil ji divný strach. Tušila, že ho za chvíli neutáhne a proto mu zuřivě pomáhala a pobízela ho.

Mezi stromy teď spatřila polorozbořený starý srub a vedla k němu Hainese. Sotva vešel do dveří, zhroutil se na zem a zamumlal:

„Na minutku se tady posadím a trochu si odpočinu. Za chvílku jsem v pořádku. Ted' už můžete odejít...“

Jeho slábnoucí hlas i jeho pád na zem jí pověděly mnohem víc než jeho slova.

„Máte sirku? Rychle!“ zvolala.

„Tady je. Slyšel jsem nablízku tekoucí vodu?“

Vzala mu z ruky krabičku zápalek. Věděla, že těžce raněné vždycky trápí veliká žízeň.

Rozškrtla sirku a úzkostlivě se rozhlédla kolem sebe. Srub byl opravdu jen ruina. Střecha byla z poloviny promáčknutá tíhou veliké větve, která na ni dopadla. Zbytky železných kamen v koutě byly rozežrané rudou rzí.

V protějším koutě u stěny stálo lůžko; srub byl neobydlený už asi dva roky a přece u lůžka stála živá upomínka na muže, který srub kdysi obýval. Byl to svícen s krátkým kouskem zežloutlé svíčky.

Dívce dohořela sirka. Druhou zapálila svíčku.

„Nechci moc světla!“ vypravil ze sebe Haines. „Chci zemřít sám. Nepřeji si, aby se na mě dívali a ptali se mě. Zakryjte něčím tu svíčku! A trochu vody...“

Rozkašlal se. Viděla, jak se stáhl bolestnou křečí. Byl bezpochyby vážně raněný, ale zdálo se, že hlavně potřebuje vodu.

Deset kroků od dveří stála pumpa, podle všeho donedávna užívaná, poněvadž byla v dobrém stavu. Hainesovu polní láhev naplnila čistou chladnou vodou a přinesla mu ji.

Chopil se jí třesoucí se rukou a asi polovinu jejího obsahu si vylil na prsa. Joan mu ji přidržela a přitom se zděsila výrazu jeho očí. Podobaly se zmučeným očím němého zvířete, umírajícího v bolestech. Ale ten němý tvor byl člověk!

Potom se podívala na ránu. Celý pravý bok měl zbrocený krví. Když mu jeho nožem rozřízla košili, uviděla díрку s rudým okrajem.

Začernalo se jí před očima. Kolísavě vstala a řekla: „Za minutu přivedu lékaře...“

Haines potřásl hlavou s tak vážným a prosebným výrazem v tváři, že se zastavila.

„Není potřeba nic jiného, než zastavit krvácení. Pak budu zase úplně v pořádku...“

„Nebud'te si tak jistý. Když se podívám na vaši ránu...“

„Já vím. Vy jste ještě nikdy neviděla postřeleného člověka, že? Ale nic to není. Člověk na chvíli zeslábne, ale když se mu zastaví krvácení, je zase úplně v pořádku. Za hodinu budu chodit!“

Joan úzkostlivě pozorovala jeho tvář a když se na ni usmál, poklekla vedle něho.

„Tak mi tedy řekněte, co mám dělat, jak vám mám pomoci!“

„Kdybych měl kus plátna...“

Odvrátila se od něho, strhla si z těla spodničku a roztrhala ji na kusy. Sledoval ji s jakýmsi matným obdivem.

„Na dívku jste silná! Velmi silná! Podle objemu vašeho zápěstí by to člověk neřekl.“

Joan se divila, jak může v tomto stavu říkat takové věci, ale pak si pomyslela, že se asi dobře vyzná v ošetřování ran a že tato není smrtelná.

Ovinula mu obvaz kolem obou průstřelů a přitáhla ho tak, jak si to žádal.

Potom opět poprosil o vodu. Přinesla ji a láhev mu přitiskla ke rtům.

Z jeho očí teď částečně zmizel bolestný výraz a objevil se v nich stín, podobný ospalosti.

A když se na ni slabě usmál, zaradovala se. Opětovala jeho úsměv a vzala jeho ruku do dlaní.

32/ NEVIDOUCÍ OČI

Měla dojem, že Lee Haines každým okamžikem stále více slábne, že jeho tváře hubnou, oči zapadají a že kolem se objevuje bledý kruh. Rty měl zamodralé.

„Myslíte, že vás správně ošetřuji, že vám nehrozí žádné nebezpečí?“ tázala se starostlivě.

„Vůbec mi nehrozí nebezpečí.“

„Čím vám teď mohu posloužit?“

„Odejděte domů, lehněte si a zapomeňte na to, že jste mě kdy viděla.“

„Opravdu si přejete, abych to udělala?“

„Ovšem. Nikdo vás nesmí přistihnout v mé společnosti.“

„Ale, kdo vás bude ošetřovat?“

„Za půl hodiny odejdu.“

„Odejdete?“

„Lépe řečeno, odjedu na koni.“

„Vždyť s tímhle zraněním nemůžete jezdit na koni!“

„Co vy o tom víte? Byl jsem už několikrát hůř zraněný než teď. To je stará historie!“ Joan zaváhala, pak však potřásla hlavou a ujistila ho:

„Už neřeknu ani slovo, abych vás neobtěžovala. Ale zůstanu tady, abych se starala o vaše pohodlí. Nechcete, abych vám dala něco pod hlavu?“

Svlékla si kabát, svinula ho a vsunula mu ho pod hlavu. Haines přijal její úsluhu bez ohledu na své dřívější námitky. Když mu pohlédla do očí, zračila se v nich bezmezná vděčnost.

„To je příjemné,“ zašeptal. „Ale proč se o mě tak staráte?“

„Vždyť vy sám jste nasadil život, abyste mohl zachránit jiného muže,“ vysvětlovala. „Copak není správné, že vám pomáhám?“

„Harry Gloster je váš bratr?“

„Ne.“

„Už jsem pochopil! Ubohá holčičko, vy jste jeho snoubenka!“

„Nejsem!“

„Cože?“

„On mě nikdy neviděl.“ Nechápavě na ni pohlédl:

„Nechci se vás na nic ptát. Ale Harry je nepochybně pravý muž, bez ohledu na to, co spáchal. To, co jsem pro něho udělal já, není nic. On mi posloužil úplně stejně. Lidé si musí vzájemně pomáhat.“

„On vám pomohl? Vypravujte mi o tom!“

Zasmál se její dychtivosti a Joan si všimla, že stíny v jeho očích houstnou.

„Nedávno jsem se setkal se svým nepřítelem, právě, když jsem měl obvázanou ruku.“

Ukázal jí dlaň se zaschlou krví. Jistě cítil veliké bolesti, když před nedávnem držel v ruce revolver. Zachvěla se, když se podívala na zpola zhojenou ránu.

„Byl by to určitě můj konec, ale Harry se postavil mezi mě a jeho revolver,“ pokračoval Haines.

Odmlčel se a tiše dodal:

„Nikdy předtím se se mnou nesetkal, nikdy o mně neslyšel a mluvili jsme spolu sotva pět minut. Ale skočil přímo mezi mě a muže, jehož kolt mluvil jasnou řečí. Dvakrát ho udeřil a bylo po boji. Šel s holýma rukama proti revolveru. Moc se mi to líbilo.“

„To je mu podobné!“ zvolala Joan.

„Myslel jsem, že ho neznáte?“

„Viděla jsem ho.“

„A poněvadž jste ho viděla, tak si myslíte, že o něm víte všechno?“

Náhle vzal dívku za ruku a pevně si ji přitiskl k hrudi. Zdálo se jí, že jeho prsty jsou chladnější, než tekoucí voda.

„Má drahá, znal jsem kdysi dívku, která byla zamilovaná do takového chlapíka, jako je Gloster. Ne, ve skutečnosti se ten muž nepodobal nikomu na světě. Ale na zákonech mu nezáleželo právě tak, jako Glosterovi. Mohu vám vyprávět, co se s ní stalo?“

Joan přikývla.

„Byla vám velice podobná. Proto mě to napadlo. Měla stejné zlaté vlasy a tytéž vlídné modré oči. Ale přitom se od vás lišila právě tak jako Harry od muže, jehož milovala.

Byla velmi klidná a jemná. Kdybyste ji viděla, asi byste se divila, že ji někdo může trápit. Ale muž, kterého tak milovala, ji nesmírně mučil!“

„To je strašné!“ zašeptala Joan. „Kdyby byl ke mně nějaký muž tak krutý, bez ohledu na to, jak bych ho milovala...“

„Co byste udělala?“

„Opustila bych ho, i kdyby mi třeba pukalo srdce.“

„Ale vy jste úplně jiná, než Kate Cumberlandova,“ podotkl.

„Tak se jmenovala?“

„Ano.“

„Má matka se také jmenovala Kate,“ připomněla si Joan. „Ale proč mi nevyprávíte o tom, co se stalo?“

„Ano. Muž, kterého milovala, byl Dan Barry, ale myslím, že jste o něm nikdy neslyšela?“

„Nikdy.“

„Byly kdysi doby, kdy jsem si myslel, že se o něm dozví snad celý svět. Kdo to byl, nevím. Nikdo to neví. Lišil se od ostatních lidí.

To bylo tak. Starý Joe Cumberland, nejpoctivější rančer, jaký kdy žil, jel jednou při západu slunce pustinou a zaslechl na pahorku podivné hvízdání. Zajel tam a spatřil bosého, otrhaného hošíka. Kráčel se vztyčenou hlavou a pozoroval divoké husy, které letěly k severu. Chlapec si hvízdal.“

„A dál?“ zašeptala Joan, naklonila se dopředu a svíčku přisunula blíž, jakoby očekávala, že lépe porozumí Hainesovu vyprávění, bude-li jeho tvář osvětlena.

„Joe odvezl chlapce domů a vychovával ho. Hošík řekl, že se jmenuje Dan Barry, ale vůbec nevěděl, kdo jsou jeho rodiče. Když se ho ptali, odkud pochází, mávl prostě rukou k severu. A když byl dotázán, kam jde a proč tam jde, odpověděl, že neví. Zpočátku se pokoušel o útěk, ale vzdal se toho, protože byl pokaždé polapen. Posléze se zdálo, že si zvykl a je šťastný.

Ale odlišoval se od jiných lidí. Byl skoro stále klidný jako dívka. Když se však rozzuřil, změnil se v d'ábla. V útočného d'ábla!“ opakoval Haines s jakousi posvátnou hrůzou. „Nebyl sice veliký vzrůstem, ale když zápasil, měl sílu šesti mužů. Představte si jen divokou kočku, vážící stopadesát liber.

Cumberland pozoroval, že Dan je velice vášnivý a umínil si, že mu nedovolí nosit zbraně v přítomnosti jiných mužů, aby si nezpůsobil nějakou nepříjemnost. Dovolil mu lovit podle libosti, nikdy však nepřipustil, aby měl u sebe střelnou zbraň, když jel do města.

A Dan žil většinou v horách, doma se zdržoval jen zřídka kdy. Jednou se vrátil s raněným vlkem. Říkal, že je to pes. Ale ve skutečnosti to byl veliký černý vlk.

Začal mu říkat Černý Bart. Ten vlk byl ztělesněním nebezpečí na čtyřech nohách. Byl ochoten vyrvat komukoliv srdce z těla a zemřít pro Hvízdavého Dana.

Jindy se vrátil s černým hřebcem. Nikdy v životě jsem neviděl tak krásného koně. Mám také krásného vraníka, ale můj Kapitán se nemůže ani zdaleka vyrovnat Satanovi. A přece jsem dosud nenašel koně, který by se mohl vyrovnat Kapitánovi co do vytrvalosti.

U Satana byla jedna zásadní věc a to, že měl sílu divokých volných zvířat. Sloužil Danovi, ale sloužil mu z lásky, dalo by se říci. Chápete ten rozdíl? Je to velký rozdíl.

Trvalo rok, než jsem poučil Kapitána, že se nevyplácí hrbit se a občas mě i shodit. Teď mi dovolí, abych na něm jezdil, čeká však na příležitost, kdy by mě mohl roztrhat na kusy.“

„Proč ho tedy máte?“

„Poněvadž je to nejlepší kůň v horách. Z toho důvodu ho mám. A pak si myslím, že je to jedno ze Satanových hříbat. Polapil jsem ho, když mu byl teprve rok. Byl ve skupině mustangů, kterou dosud vedl starý Satan.

Obíhá v něm trochu Satanovy krve. A kdyby měl na hřbetě nového Dana Barryho, kdoví, mohl by být právě tak dobrý jako jeho otec!

Ale, abych se vrátil k Barrymu. Jezdával krajem na koni bez uzdy, provázený vlkem, který pro něho vykonával stopařskou práci a pochůzky...”

„To bylo obdivuhodné!“ vyhrkla Joan.

„Myslíte? Kdybyste je viděla tak jako já, řekla byste, že to bylo hrozné. Pozoroval jsem je, když si všichni tři hráli. Ale jen ve chvílích, když si mysleli, že nejsou pozorováni.

Satan někdy odklusal kousek dál. Pak se stávalo, že Černý Bart zaútočil na Dana. Byl jako démon. Ježil srst a kousal do vzduchu těsně vedle Danova obličeje, který se mu bránil holýma rukama a poskakoval jako list, unášený větrem.

A Satan mu vždycky v poslední vteřině přiběhl na pomoc. Dan k němu přiskočil, objal ho kolem šíje a vyhoupl se mu na hřbet. Pak se na něm rozjel. Bart vyskakoval a chňapal Danovi po hrdle. Jen si představte, co znamená, chytit vlka vážícího stotřicet liber a pohybujícího se rychlostí šípu! Ale Danovi se to vždycky podařilo. Pak odjeli oba na Satanově hřbetě a tvářili se docela přátelsky!”

„To muselo být krásné!“ vykřikla nadšeně. „Takový člověk nemohl nikomu ublížit!“

„A teď vám povím, co provedl. Oženil se s krásnou Kate Cumberlandovou. Uklidnil se. Zapomněl na svou divokost. Měli spolu dítě. Řekl jsem, že zapomněl na svou divokost, ale spíš bych měl říct, že potlačil své pudy. A posléze propukly znova. Pronásledovalo ho sedm mužů. Těch sedm mužů zabilo koně, na němž jel, ale nebyl to Satan. A Dan začal postupně zabíjet těch sedm mužů. Zapomněl na Kate. Zapomněl na své dítě. Nastoupil krvavou stezku.“

„Proboha!“ zvolala Joan. „Kdyby mi zabili Petra...”

„Říkám vám, že kvůli vypůjčenému koni... zabil šest mužů. Proto ho Kate opustila. Milovala ho stále, uvědomila si však, že s ním kvůli jejich děvčátku nemůže žít.

Dan byl ochoten opustit Kate, ale dítě jí ponechat nechtěl. Jeho divokost se začala projevovat na tom dítěti. Její matka byla šílená strachem, když to pozorovala. Když jednou večer seděla ve srubu, zaslechla venku hvízdání a viděla, jak děvčátko vstalo, přistoupilo k oknu, přitisklo tvář ke sklu a zahledělo se do noci.“

„Chtěla jít ke svému otci?“

„Bůhví, proč to dělala! Když slyšela to hvízdání, klidně by snad vběhla do vlčího chřtánu. A když Kate zahlédla ten výraz v očích dítěte, věděla...“

Hainesovi selhal hlas. Plamen svíce vyšlehl do výše a strávil její poslední zbytek, takže ve svícnu teď prskal jen knot. Srub byl chvílemi matně osvětlen a chvílemi tonul v šeru. Jediným stále osvětleným bodem byl kroužek na stropě.

V jednom okamžiku, kdy se ve srubu zšeřilo, zahlédl Haines na dívčině tváři výraz, který jím otrásl. Nebo si to aspoň myslel. Když ale plamen vyšlehl opět do výše, řekl si, že se mýlil. Avšak v následujícím šeru si toho výrazu všiml opět.

„Co se stalo?“ tázala se zděšeně.

„Zvedněte svíci!“ požádal Haines.

Uposlechla.

Pak pokračoval a pozoroval ji velikýma zářícíma očima: „Řekl jsem, že když děvčátko zaslechlo hvízdání svého otce, podívalo se ven a pak se pokusilo vystoupit na římsu...“ Opět se odmlčel a Joan se zdálo, že ji s hrůzou pozoruje. „Kdo jste?“ otázal se náhle.

„Joan Danielsová!“ odpověděla nedbale. „Ale vypravujte mi dál o Danovi. Mám dojem, nevím čím to je, že cítím blaho i strach, když o něm mluvíte.“

„Jak se jmenuje váš otec druhým jménem?“

„Buck.“

„Cože? Ten přece nebyl před patnácti lety ženatý. Jak by mohl mít dceru ve vašem věku?“

„Vy ho znáte?“

Jakoby přeslechl její otázku, řekl: „Vypravujte mi o své matce!“

„Byla trochu podobná mně. Chci říct, že měla plavé vlasy a modré oči.“

„A jmenovala se...“

„Jak jsem vám už řekla, Kate.“

Haines se v napětí poněkud nadzvedl. Ted klesl zpět na lůžko a zavřel oči. Joan se nad ním sklonila.

„Co se vám stalo? Není vám hůř?“

„Každou minutu je mi hůř,“ odpověděl klidně, aniž otevřel oči.

„Přivolám pomoc... musím...“

„Zůstaňte u mě, Joan. Zbývá mi jen několik minut života. Když jsem se podíval na místo, kde mě zasáhla kulka, věděl jsem hned, že je se mnou konec. Viděl jsem už příliš mnoho ran, takže to musím poznat. Neodcházejte pro pomoc! Nemohu udělat už nic jiného, než vám říct něco, co byste měla vědět.“

Vzala ho za ruce, jakoby mu chtěla dodat sílu.

„Když dohasínala svíčka, spatřil jsem ve vaší tváři stejný divoký výraz, jaký míval váš otec...“

Jeho následující slova byla nesrozumitelná. Joan se nad ním sklonila a slyšela, jak říká:

„Dcera Dana Barryho se jmenovala Joan. Jeho manželka se jmenovala Kate a vy...“

Lee Haines hluboce vdechl a obrátil nevidoucí oči vzhůru, k rozbořenému střeše starého srubu.

33/ ZAJÍC A PSI

Šerifův ryzák byl bystrý kůň. Kdykoliv se pořádně rozběhl, v polovině míle zvítězil nad kterýmkoli soupeřem. V prvních deseti minutách jízdy sledoval Harry svůj postup s velikým potěšením a slyšel, jak za ním postupně umlká hluk, který působili jeho pronásledovatelé.

Ale zanedlouho zjistil, že ryzák jede pomaleji. Jeho krok pozbýval na pružnosti a jeho přední kopyta dopadala na zem bez předchozí razance. Gloster si vzpomněl na šerifa, hubeného, sluncem vysušeného muže, který vážil jistě o padesát liber méně, než on sám. Zřejmě svého ryzáka příliš zatěžoval, nebo ušťval v prvních dvou mílích. Obě tyto okolnosti jistě přispěly k ryzákově únavě.

Zvolnil do kroku a pak seskočil. Jakmile dopadl nohama na zem, zjistil, že kůň je v ještě horším stavu, než si myslel. Musel ho vléct za otěže. Ubohé zvíře mělo kalné oči a zplihlé uši. Kopyta vleklo v prachu a těžce oddychovalo.

Udýchaný kůň se totiž nepodobá udýchanému člověku. Řada dobrých atletů uběhne půl míle a téměř omdlévá. Ale pak ulehne na deset minut na záda, uvede vědomě svalstvo do svahu ochablosti, vstane a zvítězí v závodech na jednu míli. Ale když se koni začnou

dmout boky a klesá mu hlava, několikaminutový odpočinek mu neprospěje.

Harry věděl, že tento závod za pět minut skončí.

Ryzák sice ještě nebyl úplně vyčerpaný, trochu sil mu zbývalo. Ale Harryho trápila myšlenka, že by ho měl uštvat k smrti.

Šel dál pěšky a posléze z tlumeného dusotu uhodl, že ho pronásledovatelé dohánějí. Dal se do klusu a vedl přitom koně za uzdu. Tímto způsobem urazil asi míli. Pak se ozval dusot zezadu zcela zřetelně a Harry se už neodvážil zdržovat se ohlížením.

Ryzák se za tu dobu sice úplně nezotavil, ale přece se už nedal vléct za uzdu. Když na něho Gloster, poněkud udýchaný během, nasedl, dal se do klusu.

V měkké půdě pouště byl klus opravdu to jediné, co mohl ryzák dokázat. Měkká půda tlumila také dusot, blížící se odzadu. Ale Harry, z toho co slyšel usoudil, že jeho pronásledovatelé se rozjeli daleko od sebe a že se blíží přímo po jeho stopě. Slyšeli dusot jeho koně na tvrdší půdě poblíž města. Glostera napadlo, že bude mít štěstí, jestli jim zmizí z očí než se rozední.

Dorazil k úžlabině. S povzdechem úlevy do ní vjel a pobídl ryzáka k cvalu. O chvíli později se úžlabinou rozlehl dusot. Pronásledovatelé ho na tvrdé půdě začali úžasnou rychlostí dohánět.

Harry věděl, že tento závod za pět minut skončí. Ne, možná ještě dřív! Pronásledovatelé objížděli zatáčku právě za ním a bylo jasné,

že ho za deset vteřin uvidí. A že ho při jasném svitu hvězd budou vidět právě tak zřetelně jako ve dne. Bezpochyby na něho začnou střílet a on neměl revolver, o pušce pod kolenem ani nemluvě!

Shoupl se ze sedla, okamžik se vznášel v třmenu a pak seskočil na zem. Zemdlený kůň zmírnil rychlost a chtěl se dokonce vrátit k jezdci, ale Gloster ho zahnal hrstí oblázků na útěk a přitiskl se ke stěně úžlabiny.

Byl dost vidět. Úžlabina nebyla široká a hvězdy jasně svítily. Doufal, že ho pronásledovatelé nespattí, když si tvář zakryje střechou klobouku a přitiskne se ke stěně úžlabiny.

Šerifova družina se blížila. V čele jeli čtyři dychtiví jezdci, kteří se rozjeli ještě rychleji, když zaslechli v nepatrné vzdálenosti před sebou dusot uprchlíkova koně. Neměli udýchané koně zatížené neobyčejně těžkými jezdci. Každý seděl na svém oblíbeném koni. Alespoň Gloster si to myslel, poněvadž jeli jako mstivá vichřice.

Jeli dál a pak vykřikli. Zaslechli totiž, že se cval uprchlíkova koně zmírnil v klus.

„Rozptylte se, hoši!“ ozval se velitelský hlas šerifa Hergesse. Ze svého zranění se záhy zotavil a připojil se k pronásledovatelům, aby pomstil svou potupu. „Ten ďábel jede pomaleji, poněvadž se chce dát do boje. Střílejte přesně, až ho uvidíte...“

Jeho hlas ztlumil dusot kopyt. Gloster si myslel, že v několika vteřinách, zjistí, že nesedí na koni, že po něm budou všude pátrat a pak ho odvedou spoutaného zpět do vězení.

Tlupu pronásledovatelů tvořilo asi čtyřicet mužů. Zezadu přijížděli ještě tři opozdilci. Jeden z nich se opozdil nejvíc, poněvadž měl, jak se zdálo, jakési potíže s popruhy u sedla. Ale teď kvapem doháněl své druhy.

Gloster se závistí pozoroval široké plece jeho koně. Kdyby ho nesl takový kůň...

Náhle vyskočil a vykřikl. Blížící se kůň při tom náhlém zjevu zafrkal a chtěl se uhnout stranou. Tento okamžik zvolil Gloster ke skoku. Rozjetý kůň se nemohl zastavit a nešťastný jezdec podlehl zároveň jeho rychlosti i nárazu Glosterova těla.

Byl shozen ze sedla tak dokonale, jako v dávných dobách rytíř při turnaji.

Skácel se k zemi a na jeho místě v sedle se octl Harry, jemuž zasvitla nová naděje. Ale neměl před sebou lehký úkol. Šerifova družina ho minula a pak zmateně zastavila dál v úžlabině. Vůdcové křičeli, že Harry nesedí na šerifově ryzáku a jiní jezdci jeli dál, neboť nevěděli, co se stalo vzadu.

Ale koně, na nichž seděli Glosterovi pronásledovatelé, prošli velkolepou školou pastvin. Dovedli se otočit na malém místě a počínali si velmi obratně ve skupině koní i jezdců.

Než se šerifova družina rozjela, Harry získal náskok třiceti až čtyřiceti koňských délek. Mohl získat ještě víc. Tuto noc se však dostatečně poučil a nechtěl svého nového koně uštvat příliš rychlým během na začátku dlouhé jízdy.

Spatřil úzkou dobytčí stezku, vinoucí se podél úbočí úžlabiny.

Zabočil na ni. Pronásledovatelé se rozjeli za ním. Byli příliš netrpěliví, než aby jeli jeden za druhým. Proto se řítili vpřed ve skupině, bodali koně ostruhami a hlučně kleli. Tři z nich spadli z koní, přičemž pronesli snad tisíc kleteb, ale v několika vteřinách všichni vyjeli nad okraj úžlabiny a rozjeli se po pláni nad ní.

V těch několika vteřinách uštvali své koně víc, než kdyby tryskem urazili míli. Gloster doufal, že tím se napraví nevýhodná situace, ve které se octl kvůli své větší tělesné váze.

Po zuřivé pŕlmílové jízdě, při které udržoval stále stejnou vzdálenost mezi sebou a svými protivníky, jeho naděje vzrostla. Někteří pronásledovatelé za ním začali střílet z revolverů. Ale Gloster si toho příliš nevšímal, neboť věděl, že je možné jen stěží zasáhnout z revolveru muže, jedoucího tryskem v noci na koni. Nejednou viděl, že i ve dne se vyplývalo tímto způsobem mnoho liber střeliva a úplně zbytečně. Když nepřátelé stříleli, museli zpomalit.

Skácel se k zemi a na jeho místě v sedle se ocitl Harry...

On sám jel nanejvýš opatrně, houpal se v rytmu skoků svého koně a nakláněl se dopředu, aby lépe zdolával odpor vzduchu. Ale to všechno nestačilo.

Protivníci ho začali zase dohánět. Přestali střílet. Po rychlé a tiché jízdě zjistil, že se k němu blíží z obou stran.

Zoufale se rozhlédl. Kdyby měl revolver, mohl by je udržovat v určité vzdálenosti a nějakým způsobem manévrovat. Ale teď mohl jen spoléhat na poslední síly svého mustanga v konečné fázi rozběhu.

Kterým směrem se měl dát? Na východ se půda svažovala, což bylo pro něho pokušení, poněvadž při jízdě z kopce nezatěžoval tolik svým tělem zemdleného koně. A v údolí spatřil dlouhou řadu stromů. Byly to nepochybně většinou vrby, mezi nimiž se mohl ukrýt. Věděl, že pak by ho protivníci stíhali opatrně, poněvadž nevěděli, že nemá revolver.

Sklonil se k šíji svého koně, zaryl mu do boků ostruhy a statný mustang napjal poslední síly. Rozjeli se ze svahu a každým krokem se vzdalovali šerifově družině. Harrymu hvízdla kolem ucha kulka provázená rachotem výstřelu. A právě, když dojel ke stromům, protivníci mu byli téměř v patách. Projeli mezerami mezi prvními stromy.

Harry vytáhl nohy z třmenů, náhle zastavil koně a vyhoupl se na převislou větev. Přitom se dotkl ostruhou koně, který se tryskem rozběhl vpřed. Gloster pak ulehl na větev a sledoval, jak se jeho pronásledovatelé ženou dál.

Počkal, až přejel poslední z nich. Pak seskočil ze stromu a co nejrychleji se rozběhl po své vlastní stopě zpět.

Napadlo ho, že podaří-li se mu vystoupit na vrchol výšiny ještě než pronásledovatelé objeví jeho uskok a vrátí se, aby po něm pátrali, urazí značný kus cesty a zmizí ve tmě. Sotva však vyběhl ze stromoví, zaslechl pokřik, svědčící o tom, že už našli i jeho druhého koně bez jezdce.

Běžel dál. Když sbíhal ze svahu, zdálo se mu, že půda je dost pevná a že se svažuje jen mírně. Ale teď mu nohy klouzaly v písku a ve svitu hvězd měl dojem, že svah se podobá příkré stěně. Musel jít krátkým krokem a našlapovat na celé chodidlo.

Napínal tedy všechny síly a skřípal zubama, kdykoliv mu uklouzla noha. Dosáhl vrcholu výšiny. Věděl, že jeho tělo by se tam zřetelně rýsovalo na obloze. Proto se přitiskl k zemi a ohlédl se v okamžiku, když stíhatelé vyjeli ze skupiny stromů.

Rozptýlili se na všechny strany, rozjeli se k němu, obrátili se a opět se vraceli. Bylo jasné, že nevědí, co mají dělat. Potom uslyšel hlas šerifa:

„Rozjed'te se mezi stromy! Pět z vás – vy tam! Pojedete do vzdálenosti jedné míle dolů, pak projedete stromovým a vrátíte se ke mně. Dalších pět pojede do vzdálenosti jedné míle nahoru a udělá totéž. Dalších šest projede stromovým napříč. My ostatní zůstaneme zde. Připravte si pušky, hoši. Nedělejte s ním žádné okolky. Jestliže ho zastřelíte, až ho uvidíte, nebudete za to oběšeni. Jed'te!“

Odjeli s pokřikem a Gloster, který ležel na písku a tajil dech, si úlevou oddechl. Kdyby se pokusil skrýt se ve vrbovích, určitě by ho polapili.

Déle už nečekal. Plazil se po čtyřech tak dlouho, dokud nezmizel za vrcholem výšiny a dokud hlasy v údolí neztichly. Pak vstal a dal se do klusu. Naučil se klusu od indiánů, kteří v palčivém slunečném žáru uběhnou sto mil za dvacet čtyři hodiny a uštvou koně i člověka. Indiánům se ovšem nevyrovnal, ale vzhledem ke svým tělesným rozměrům běžel úžasně dobře.

Klusal tak plných pět mil. A když mu začal vát do tváře severozápadní vítr, přešel do vytrvalého kroku. V duchu se modlil, aby se vítr změnil ve vichřici a zahladil jeho stopy v písku. Věděl, že jeho stopy by se podobaly šípům, ukazujícím šerifovi směr jeho útěku.

Představil si Sima Hargesse, vysušeného sluncem, vrásčitého a hubeného, přímo stvořeného k životu v poušti jako zvířata, která v ní žijí. Útěk před ním byl právě tak nemožný, jako útěk před osudem.

Na obloze po pravé straně spatřil jakýsi šedivý útvar. Poklekl, aby ho viděl zřetelněji a z jeho ostrých obrysů hádal, že by to mohl být dům. Zamířil přímo k němu a za několik minut se přesvědčil, že se nemýlil.

O chvíli později spatřil celou skupinu budov jakéhosi ranče. S vypětím všech sil se rozběhl, poněvadž když se ohlédl, viděl v poušti mihotající se světla, podobná roji obrovských světlušek. Gloster uhodl, co to znamená. Jeho pronásledovatelé našli za pomoci elektrických lampiček jeho stopu a teď se po ní nepochybně s největší rychlostí rozjeli.

V duchu se sám sebe ptal, jak by unikl moudrému starému šerifovi ve dne, jestliže tohle všechno dokázal v noci? Tato myšlenka ho povzbudila k ještě větší rychlosti.

Když doběhl ke stájím a kůlnám ranče, světla za ním zmizela. Pronásledovatelé uhodli, že zamířil k ranči. A Gloster vskutku spatřil ve svitu hvězd šedivou skupinu jezdců, blížící se po písčině velikou rychlostí.

Po krátkém pátrání ve stáji našel sedlo a uzdu. Přehodil obojí přes ruku a rozběhl se k ohradě. Koně se začali plašit, ale Gloster energicky vnikl do jejich středu. Nedbal nebezpečí rány kopytem, poněvadž dusot koní jeho protivníků se stále víc blížil. Pak zaslechl šerifův hlas:

„Rozjed'te se od sebe! Rozjed'te se od sebe!“

Zatlačil jednoho koně do kouta a v okamžiku jej osedlal a opatřil uzdou. Pak otevřel branku ohrady a vykřikl. Koně se vyřítili na svobodu, frkající a vyhazující zadními kopyty. Tím znemožnil svým pronásledovatelům, aby si mohli opatřit čerstvé koně.

Vzadu se ozvaly výkřiky, když šerifova družina pochopila, co znamená poplach v ohradě. Gloster spatřil roztroušenou řadu jezdců, kteří pobízeli své koně a snažili se obklopit ho. Povolil ponymu otěže.

Ve dvou minutách bylo všechno skončeno. Stíhatelé na vyčerpaných koních zmizeli z dohledu. Začali střílet nazdařbůh, což svědčilo o tom, že jsou alespoň zatím poraženi.

34/ NAPŮL KRÁLOVNA A NAPŮL DÍTĚ

Tu noc jela Joan pomalu, bez ohledu na to, že přijede pozdě domů. Chvillemi zapomínala na svou cestu, když si vzpomněla na to, jak Harry Gloster vylomil dveře žaláře, jak srazil tři muže k zemi a jednoho z nich hodil přímo do útočícího davu. –

Kdykoliv si ty událostí vybavila, vždycky se musela v duchu ptát, jak se stalo, že se Gloster octl v tak vážném nebezpečí a přece z něho vyvázl bez zranění. Vypadalo to skoro tak, jakoby šerif a

ostatní muži stříleli slepými náboji. Ale kdyby tomu tak bylo, Lee Haines by byl dosud naživu.

Dan Barry, Černý Bart, Satan, Joe Cumberland, ty postavy, o nichž jí vypravoval Lee Haines, jí nešly z mysli. Vstoupily jí slzy do očí, když si vzpomněla, jak klidně a beznadějně šel Haines vstříc svému osudu a jak jí vlídně namlouval, že je jen nepatrně zraněn. Až ho teď lidé najdou, pohřbí ho do bezejmenného hrobu.

Když pak spatřila dům, ve kterém bydlela, uvědomila si, že strach před velkým Buckem Danielsem ji navždy opustil. Jela hlučně kolem domu. Buck vyběhl ven. Nedbala jeho volání, vjela do ohrady, kde sňala sedlo z Petra a štědře ho nakrmila. Teprve, když byla se vším hotová, vrátila se do domu.

Buck se procházel přede dveřmi. V záři dýmky bylo chvílemi vidět jeho zamračenou tvář. Zavolala na něho, ale neodpověděl. Vešla do kuchyně. Právě si připravovala večeři, když se náhle prudce přirazily dveře. Stál před ní Buck s bojovným výrazem v tváři.

„No, tak co mi řekneš?“

Joan se na něho usmála a odpověděla:

„Zavolala jsem na tebe, když jsem se vracela z ohrady.“

„K čertu!“ řekl Buck a zaťal zuby, aby zadržel ještě horší slova. Bylo zřejmé, že ho rozčílila svým úsměvem ještě víc, než svými slovy.

„Co jsi dělala?“

„Zjistila jsem, jakou cenu má Petr.“

„Co tím chceš říct?“

„Ze má cenu pěti set dolarů.“

„Tys ho prodala?“

„Ano.“

„Aniž jsi mi to oznámila?“

„Koupila jsem ho zpátky.“

„Joan, jaký ďábel v tobě vězí?“

Pokrčila rameny a pokračovala ve své práci. Věděla, že smaženými brambory, velikým kusem šunky a objemným koflíkem kávy s horkým mlékem hlad příliš neukojí.

„Nelíbí se mi tvoje chování, Joan. Teď ode mně uslyšíš něco, co jsi dosud neslyšela! Především chci vědět...“

„Pst!“ zašeptala Joan.

Zvedla ruku. V nastalém tichu bylo slyšet pronikavé kýhání divokých hus, letících na sever. Pro Joan to byla nádherná hudba, která pronikala přímo do jejího srdce.

Otevřela dokonce dveře a pohlédla k severu, ale Buck ji chytil za rameno a vtáhl zpátky do místnosti. Kvapně zavřel dveře a opřel se o ně rameny. Joan zpozorovala, že má vyvalené oči a že se mu chvěje horní ret, jako kdyby před chvílí utrpěl veliký otřes.

Dnešní večer byla však tak zaujatá událostmi, které prožila v průběhu dne, že Buckovi nevěnovala přílišnou pozornost. Mluvila s ním s povrchní vlídností. Kdyby se totiž pokusila mluvit s ním vážně, propukla by v pláč a nebyla by vůbec schopna řeči.

Chtěla se vrátit ke kamnům, ale Buck ji zadržel a řekl:

„Tvojí vinou jsem prožil dvě pekelné noci. To se už nesmí opakovat. Rozumíš?“

Joan neodpověděla. Jakoby jeho prudká slova neslyšela.

„Joan, kde jsi byla?“

„Ve společnosti jednoho muže.“

„Já to věděl!“ povzdechl Buck. „Věděl jsem to! Kdo to byl?“

„Ty ho znáš.“

„Jeho jméno!“

„Jmenoval se Lee Haines.“

To jméno účinkovalo na Bucka jako rána kyjem. Nahmatal židli a posadil se na ni, aniž odvrátil zrak od její tváře.

„Co ti řekl Lee? Kde je? Kde ses s ním setkala? Co ti řekl, Joan?“

„Vypravoval mi o mém otci.“

To byla druhá rána. Buck sklonil tvář do dlaní. Joan rozechvělým hlasem řekla:

„Tys to přede mnou celá ta léta tajil. Jakým právem? Žila jsem ve lži!“

Její slova zamítl mávnutím ruky, jako kdyby chtěl mluvit o něčem důležitějším.

„Pověděl ti, jak zemřel tvůj otec, Joan?“

„Pověděl mi všechno, jen tohle ne,“ odpověděla. „Díky Bohu!“

„Ale já to vypátrám! Vypátrám o něm všechno, co budu moci.“

„Joan, já ti to nedovolím. Zítra odjedeme na východ. Všechno jsem připravil. Odjedeme do...”

„Ani krok!” zvolala. „Myslíš si snad, že se vzdám pátrání po svém otci? Až doteď jsem byla o něho ošizena, ale teď si to vynahradím!”

Daniels vstal a začal se nestejnoměrnými kroky procházet po pokoji, podle toho, jak ho myšlenky poháněly nebo zdržovaly. Posléze se však zastavil, obrátil se k Joan a řekl:

„Musím ti říct věci, o kterých jsem si myslel, že je nikdy v životě neuslyšíš. Když zemřel tvůj otec, když zemřel Dan Barry, šel jsem ke Kate, k tvé matce. Řekl jsem jí, že jí chci pomoci a ona mi odpověděla, že bych jí prokázal velkou službu, kdybych tě převezl z kraje, kde žil Dan, na jiné místo, kde o něm lidé nikdy neslyšeli.

Chtěla odjet na východ, ale já jsem jí vysvětlil, že nemáme dost peněz, abychom mohli žít ve východním městě, že si však můžeme zařídit malý ranč. Usadili jsme se tedy zde a rozhodli jsme se, že tvá matka přijme mé jméno, aby za sebou zahladila stopy.”

„Takže se za tebe neprovdala, když můj otec zemřel?”

„Když zemřel tvůj otec, zemřela i ona,” odpověděl. „Odumřela totiž pro celý svět a žila jen pro tebe. Ještě několik let se udržela při životě, ale jakoby byla už z poloviny mrtvá. Pamatuješ si, jak byla tichá? Nemluvila celý den, jen ve chvílích, když tě učila.”

„Ano. A když chodila po domě, kolikrát se mi zdálo, že se bála hluku, který působila.”

„Já si však vzpomínám na doby, když byla šťastná, když stále zpívala a smála se. Každý se usmál, když ji viděl. Ale to všechno přešlo, když zemřel Dan. Ty jsi znala jen stín své matky, Joan. A když umírala, prosila mě, abych tě co nejdříve odvezl na východ...”

Na okamžik se odmlčel a pokračoval:

„Prosila mě, abych ti zatajil jméno tvého otce...”

„Ale, jak to mohla od tebe žádat, když jsi nebyl ani mým nevlastním otcem?” přerušila ho Joan.

„Poněvadž věděla, že ji miluji, Joan. Poněvadž věděla, že kvůli ní se o tebe postarám co nejlépe. A já jsem udělal, co jsem mohl, Joan. Myslím si však, že jsi teď nešťastná.”

„Nemluv tak!“ prosila Joan. „Když si vzpomenu, jak jsi byl trpělivý a jemný... když pomyslím na to a...“

Z očí jí vytryskly slzy.

„Neudělal jsem pro ni nic víc, než by udělal kdokoliv jiný,“ řekl klidně Buck. „Byla s ostatními ženami nesrovnatelná. Jsi hezká dívka, Joan. Máš silnější mysl a silnější tělo, než měla ona. Ona byla totiž napůl královna a napůl dítě. Na muže působila tak, že by každý pro ni obětoval třeba i život.“

„A Dan Barry?“ tázala se Joan. „Nechoval jsi vůči němu zášť proto, že jsi také miloval mou matku?“

„Joan, onehdy jsem ti vypravoval o jediném příteli, s kterým jsem se setkal za celý svůj život.“

„Na to nikdy nezapomenu, co jsi řekl. Když jsi mi to pověděl, měla jsem dojem, že jsem tě poznala teprve v té chvíli.“

„Takže, Dan Barry byl tím mužem. Chápeš to?“

Joan opět úžasem strnula. Po celá ta léta považovala Bucka za nejprozaičtějšího muže na světě, ale teď se jí jevil v úplně jiném světle. Už věděla, že patřil k dřívější generaci, která byla smělejší a ušlechtilější než lidé, mezi nimiž žila.

„Ale nikdy jsem nezapomněl na to, že mě Kate před smrtí žádala, abych tě co nejdříve odvezl na východ,“ pokračoval Buck. „Od té doby jsem co nejvíc šetřil. Ačkoliv jsem nesehnal příliš mnoho, postačí nám to. Najdu si nějaké zaměstnání a nepřejí si nic jiného, než abys mi slíbila, že vyhovíš poslednímu přání své matky.“

Joan si osušila oči a chtěla mu kladně odpovědět, když tu dolehlo otevřeným oknem do kuchyně vzdálené volání divokých husí, letících na sever. Dívka nepromluvila.

Buck tlumeně zaklel, přistoupil k oknu a zavřel ho. Ale v domě bylo hodně šěrbin, jimiž zvuk vnikal dovnitř. On sám neslyšel nic, ale z dívčiných chvějících se rtů a očí upřených do dálky uhodl, že naslouchá. Drsně na ni zavolal:

Joan!“

Trhla sebou.

„Ano, tatí!“

„Chci, abys mi odpověděla. Pojedeš se mnou, Joan?“ Váhala.

„Není nic posvátnějšího, než přání umírající matky, Joan!“

Ale dívka místo aby odpověděla, sklonila hlavu dozadu a upřela zrak do dálky. A Daniels věděl, že je myšlenkami na severu, ozářeném měsícem, který právě vyšel.

35/ NEPŘEMOŽITELNÝ KAPITÁN

Charlie Purvis propůjčil na tu podívanou svou velikou ohradu. Za plotem se tísnili muži i ženy. Hoši seděli na nejvyšší příčce plotu a veškeré obyvatelstvo se přišlo podívat na tu soutěž. Neboť kvalita závodníků byla známa.

Diváci občas obraceli oči k zadnímu oknu Purvisova domu. Charlie Purvis ležel na lůžku v bolestech, s třemi přeraženými žebry, velikou ranou na hlavě a s levou paží zlomenou na třech místech. Mohl jen obracet hlavu a oknem pozorovat zápas. Jen z toho důvodu propůjčil svou ohradu k soutěži, což každý věděl. Předcházejícího dne se pokusil o jízdu na Kapitánovi a teď chtěl vidět, kdo svede to, co se jemu nepodařilo, nebo jak bude někdo poražen a odskáče to stejně jako on.

K soutěži se shromáždili vybraní jezdci z celého kraje, kteří se chtěli odvážit pokusu o zvládnutí velkého černého hřebce. Zvláště tři z

nich byli proslulí jezdci. Byl to Lefty Gilmore, Sam Ricks a Champ Hudson. Každý z nich byl opravdový genius v krocení koní.

Na šesti provazech přivázaných na sedelních hruškách šesti táhnoucích poníků přivlekli hřebce. Zuřivě se vzpínal a už byl lak zpocený, že se jeho boky leskly v sluneční záři. Zběsile se bránil, když ho vedli ze stáje za hotelem k ohradě. Bylo jasné, že to je teprve začátek jeho úsilí.

„Je připraven k jízdě!“ volali sborem diváci. A všechny ženy vyrazily rozechvělý výkřik obdivu a strachu, poněvadž se zdálo, že v obrovském zvířeti vězí sám ďábel.

Říkalo se, že když zemřel Lee Haines, hřebec dříve naprosto poslušný, změnil se v pravého démona. Mohlo se to vysvětlit tím, že prostě nesnesl cizince na svém hřbetě a svou nelibost projevoval zvýšenou agresivitou.

Ale takový všední výklad neobyčejného úkazu se nikomu nelíbil. Lidé říkali, že mezi duší koně a duší mrtvého pána byl jakýsi nadpřirozený vztah a že v témže okamžiku, kdy Haines zemřel, zatoužila hřebcova vzpurná duše po svobodě.

A kuň ještě více stoupl v ceně, když se obyvatelé města dověděli, kdo vlastně byl ten Lee Haines. Našli ho mrtvého v malém srubu v lese, s očima zatlačenýma, s klidnou tváří a s rukama složenýma na prsou. Někdo u něho byl, když umíral. Kdo asi? To nikdo nemohl uhodnout. Událost tím nabyla ještě tajemnějšího rázu.

Ale to nebylo vše. Když prohlíželi jeho věci, které měl u sebe, našli náprsní tobolku, označenou zpola setřenými začátečními písmeny jistého farmáře, jenž zahynul při pověstném přepadení vlaku, k němuž došlo před třemi lety. Postavil se lupičům na odpor a byl zastřelen. To přivedlo lidi na různé myšlenky.

Úřady rozeslaly telegramy na všechny strany a zakrátko se začaly dovídat úžasné věci o muži, jménem Lee Haines, jenž byl asi před osmnácti lety členem lupičské bandy Jima Silenta. A pak ještě vypátraly, že patřil k tlupě, která před několika lety řádila v horách. Myslelo se dokonce, že byl jejím vůdcem.

Z jakého důvodu se vydal do takového nebezpečí a objevil se za bílého dne ve městě, bylo záhadou. Buď měl k tomu dobrý důvod, nebo si svého života příliš necenil.

Zbýval ještě jeden závěr. Harry Gloster byl bezpochyby spojencem, nebo dokonce členem Hainesovy tlupy. Proto Haines, při pokusu zachránit Glosteru, zahynul. Bylo možné vysvětlit to jinak? A cožpak nebylo známo, že psanci jsou vázáni vzájemným slibem věrnosti?

...zdálo se, že v obrovském zvířeti vězí sám ďábel.

Proto po Hainesově smrti nabývalo jeho jméno stále většího významu. A když se vrátila šerifova družina po dlouhém a marném pronásledování Harryho Glosteru, zjistila, že mezi obyvatelstvem města panuje veliký rozruch.

Zdálo se, jakoby Hainesův význam přešel částečně i na jeho koně. Hainesovi přičítali řadu úspěšných zločinů, a byl tady i jeho

kůň, král mezi zvířaty, právě tak jako jeho pán býval králem mezi muži. Bylo tedy naprosto přirozené, že přičítali i jemu mimořádné vlastnosti.

A když Kapitán vběhl do ohrady, vypadal tak mohutně a hrozně, že silné provazy, jimiž byl připoután, vypadaly jako pouhé nitky. V té chvíli začala naplno pracovat divácká fantazie. Měli dojem, že před sebou vidí Lee Hainese, psance a střelce, který se právě vrhá do boje.

Jen Joaně hřebec připomínal něco jiného. Přišla až s posledními diváky. Přistoupila k plotu teprve v okamžiku, kdy se na scéně objevil Kapitán a kdy na něho všichni upřeli zraky, takže jí nehrozilo nebezpečí, že bude pozorována. Ale když pohlédla mezerou mezi příčkami plotu, spatřila tvora, který v ní budil hrůzu i obdiv zároveň.

Když se Kapitán objevil, nepovažovala ho za pouhého koně. Pravý kůň byl pro ni mírný, jemný a věrný Petr. Dovedla ho ovládnout pouhým šepem. Obrátila ho nejslabším stiskem kolena. Ale byl konec konců rozený sluha. Poslouchal by každého jiného člověka na světě skoro právě tak ochotně, jako ji. A žil by šťastně ve stáji kohokoliv, kdo by si ho koupil.

Ale teď před sebou viděla zcela jiného koně. Ten, kdo se podíval na Kapitána, žasl nad tím, jak mohl být ovládán jen uzdou a sedlem.

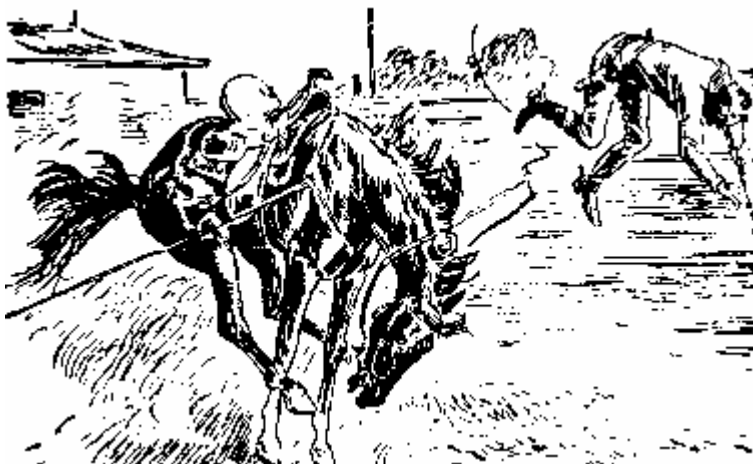
Byl to obr. Zdejší koně bývali zpravidla nanejvýš šestnáct pěstí a dva palce vysokí. Ale on byl o celou pěst vyšší. Ostatní koně se vedle něho zdáli být pouhými trpaslíky, poněvadž jeho duch překonával jeho tělo.

Člověk si ho nemohl představit s tím pozadím, svázaného a obklopeného zevlujícími lidmi za plotem, poněvadž při pouhém pohledu na něho si vybavil mohutné hory, vzdálené výšiny, vlnící se na obloze, nebo nesmírné pouště. Viděl v něm krále koní, divokého, volného vůdce stáda.

Teď na něho zaútočilo dvanáct mužů, kryjících se za své cvičené, ale poděšené koně. Rychle se k němu přiblížili a spoutali ho novými provazy. Muži lpěli na jeho těle jako mravenci.

Jeden z nich se skácel s bolestným výkřikem k zemi, několikrát se převrhl v prachu a pak ho odnesli. Měl roztrášené rameno předním kopytem.

A Joan si vzpomněla na to, co jí vyprávěl Lee o jejím otci a Satanovi. Zdálo se jí, že vidí Dana Barryho, sedícího na hřbetě tohoto obra, zdálo se jí, že pozoruje Kapitána, uklidněného a podmaněného zvláštním dotekem a hlasem jejího otce.

Kapitán se shrbil... a Sam byl vymrštěn ze sedla...

Kéž by měla takovou moc, jako měl on! Aby mohla sedět jako královna na trůnu a ovládat tuto nezkrotnou duši! Aby neměla pod sedlem mírného otroka Petra, nýbrž volného společníka. V tom byl veliký rozdíl. Tomu, kdo si získal Kapitánovu důvěru, narostla křídla a zmenšily se pro něho vzdálenosti.

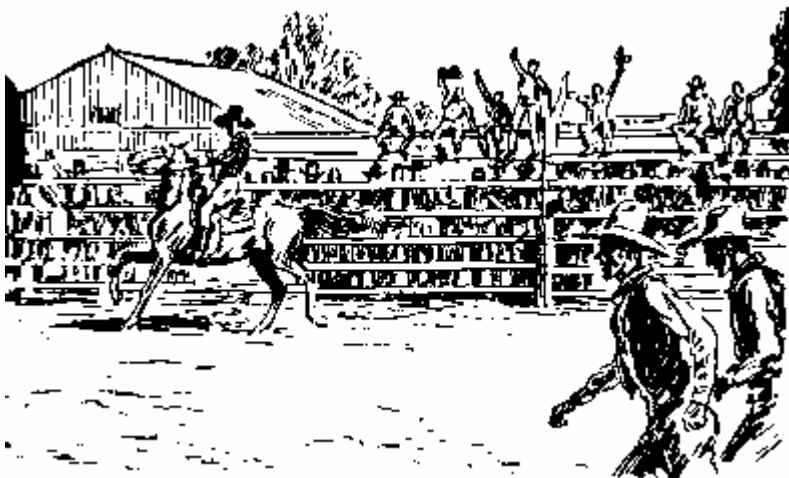
Zmocnila se jí neodolatelná touha. Nikoli přechodná, bolestná tužba, nýbrž mocná vášeň. Podívala se na své útlé dětské ruce a oblá zápěstí. Byla vskutku bezmocná. Ke zdolání kapitána bylo zapotřebí Herkulovy síly.

Hleděla na to divadlo nikoli jako na soutěž, nýbrž jako na nepopsatelně hrozný a krásný obraz. Úsilí mužů bylo beznadějně a ona to věděla. Nejasně slyšela hlasy mužů, sázejících se o to, že Lefty, Champ nebo Sam se udrží v sedle tolik a tolik minut, nebo že některý z nich pojede na hřebci až do konce. Slyšela ty hlasy, ale nevšímalá si jich.

Byli to silní a obratní muži, nikdy by však hřebce nezdolali ani kdyby se všichni tři sloučili v jediného muže. Trvalo čtyřicet minut, než přivázali Kapitánův nos k hrušce sedla a než byl opatřen uzdou a

osedlán, ačkoliv tu práci prováděli odborníci. Posléze se do sedla vyhoupl Sam Ricks. Hřebci byla stržena rouška z očí a ten se vyřítíl vpřed.

Dosud byl ovládán ještě třemi provazy. Trhal jimi a zároveň se hrbil. A dokázal to!

Když Sam Ricks nasedl na Kapitána, měl vzezření slavného muže. Stále více se však krčil, když se hřebec začal bouřit. Rázem se změnil v malé děčko. Klobouk mu slétl z hlavy. Vítr si pohrával s jeho dlouhými vlasy. A Joan zahlédla přes celou ohradu zděšený výraz v jeho tváři.

To nemohlo dlouho trvat. Kapitán nebyl kůň. Bylo to deset černých pardálů v jednom těle. Tak dlouho poskakoval jako gumový míč a kroutil se jako had, až posléze vytřásl jednu Samovu nohu z třmenu. Kovboj marně zaryl ostruhu do tlustého popruhu.

Kapitán se shrbil ještě jednou. Sam vykřikl a byl vymrštěn ze sedla jako pecka, kterou dítě vymáčkne ze dvou prstů. Dopadl daleko do prachu. A za ním se řítíl Kapitán s otevřenou tlamou, vlající hřívou a zplihlýma ušima.

Joan zaslechla hromadný výkřik hrůzy, ale sama žádnou hrůzu necítila. To všecko se jí zdálo zcela přirozené. Odváží-li se někdo do tygřího doupěte, musí být připraven na tygří tesáky a spáry.

Provazy se napjaly a veliký kůň se zastavil. Na okamžik se přestal vzpírat a dovolil mužům, aby odvěkli bezvládné tělo Sama Rickse.

Kapitán vztyčil krásnou hlavu, zastříhal ušima a pohlédl do dálky, kde vzduch, tetelící se horkem, měnil vzdálené hory v mlhavé, zpola živoucí útvary.

36/ DUCH VÝŠIN

Joan sledovala jeho pohled a v jejím srdci se otevřely jakési dveře. Ted' porozuměla tomu, co by ještě o půl hodiny dříve nepochopila. Ted' jí bylo všechno tak jasné, jako kdyby to hřebec vyjádřil slovy.

A tím, že mu porozuměla, vzniklo mezi nimi tajemné pouto. Když hřebce láskyplně i soucitně pozorovala, zjistila, že její strach před ním mizí. Měl pro ni velikou přitažlivost, které se skoro bála, poněvadž měla dojem, že je to působení jakési nezvladatelné síly.

Muži ho ted' zase obklopili. Bránil se zoufale a zároveň hrdinně. Ale trvalo to jen okamžik. Uvědomil si, jak se zdálo, že beznadějně čelí drtivé převaze a úplně se uklidnil.

Pozorovala ho, když ho odváděli zpět k čekajícím koním. Sledovala, jak mu přivázali nos k hrušce jiného sedla. Pak příkulhal proslulý Lefty Gilmore, aby nasedl na hřebce. Měl už nohy přeražené na tolika místech, že byly úplně zkroucené a podobaly se nohám umělým.

Vsunul nohy do třmenů. Když pak Kapitánovi strhli roušku z očí, nezačal se hrbit, nýbrž zachoval klid a zvědavě se rozhlížel, jakoby nevěděl, že na něm sedí muž.

Dav vydechl úžasem. Vedle Joan vykřikl jakýsi muž:

„Lefty, jsi chlapík! Ty jsi lepší než dolar v kapse...“

Tady se odmlčel, poněvadž Kapitán vyskočil z ničeho nic do výše. Vylétl prostě do vzduchu a pak dopadl na napjaté nohy. Tímto otřesem se Lefty svezl na stranu, daleko se vyklonil a než mohl nabýt rovnováhy, hřebec opět vyskočil. Když dopadl k zemi, byl Lefty

vymrštěn ze sedla, ve vzdálenosti dvanácti stop narazil o zem a nehnul se právě tak jako Sam Ricks.

Ale tentokrát nebylo třeba provazů k zadržení Kapitána. Zapomněl na svého jezdce, jakmile opustil sedlo.

A právě tak trpělivě jak předtím dovolil, aby byl odveden zpět a podržen pro nasedajícího Champa Hudsona. Oba jeho předchůdci byli dobří jezdci. Ale Champ Hudson byl jednou z těch poetických duší, jež se při jízdě povznášejí na rytířskou úroveň. Ted' byl zoufale odhodlaný.

Joan viděla jeho sevřená ústa a dovedla si představit jeho ohnivé oči, když vyzval muže, aby hřebce pustili. Sledovala však to, co následovalo s naprostým klidem, neboť věděla, že Kapitán je nezkrotný.

I Lee Haines se toho koně obával do poslední chvíle, ačkoliv byl mohutnější než všichni tito muži. Ale Kapitán nemohl být podmaněn silou. Musel být získán, nikoli zdolán.

Tento zápas poskytoval Joan příležitost vidět Kapitána v činnosti, což stálo za podívanou. Tentokrát trval zápas déle. Zdálo se, že hřebec se poněkud zmírnil. Dlouhý zápas s provazy a proti dvěma předešlým jezcům ho poněkud zeslabil.

Po dvě dlouhé minuty seděl Champ Hudson vzpřímeně v sedle. V následující minutě se držel už křečovitě na Kapitánově hřbetě. Pak byl vyhozen ze sedla. A bylo po zápase. Jezdec byl prozatím poražen. Později chtěl krotit hřebce znova.

Joan dobře věděla, že Kapitán nakonec nezvítězí. Mohli ho vyhladovět a pak na něm jezdit, mohli ho různými způsoby přimět k poslušnosti. Mohli samozřejmě zlomit i jeho ducha. Ale když ho pozorovala, pomyslela si, že by spíš zahynul, než aby se dal podmanit.

V duchu se ptala, jakým způsobem se to asi podařilo Lee Hainesovi? Především ho chytil, když byl teprve roční hříbě. Na jeho výcvik vynaložil nesmírné množství času a trpělivostí. Ale přesto všechno sám přiznal, že si ho nepodmanil úplně a že ho to veliké zvíře dříve či později usmrtí.

Dav se hrnul za Kapitánem, když ho osedlali a zavedli do malé ohrady za hotelovou stájí, kde byl chován jako majetek okresu. Diváci se tam zdrželi asi půl hodiny.

Kapitán zatím stál jako socha a nevšímal si jich. Se vztyčenou hlavou hleděl na vzdálené hroty skal a nevěnoval pozornost ani senu, které mu předložili.

Lidé nesnesou pohrdavé chování ani od němého zvířete. Za půl hodiny se diváci Kapitána nabažili. Náhle všichni odešli, jako kdyby jim to někdo přikázal.

U ohrady zůstala jen Joan, opírající se o sloup branky. Byla spokojená. Když sledovala hřebce, viděla hory jeho očima a tušila neznámé štěstí, které by mohla najít na jejich úbočích.

Za chvíli Kapitán sklonil hlavu k senu. Jakmile však vzal jeho chomáč do zubů, zafrkal a odběhl doprostřed ohrady. Teprve teď si všiml dívky.

Rychle se k ní přiblížil na několik kroků, zastavil se, přišel ještě blíž a znova se zastavil. Z jeho očí sálal oheň. Jeho veliké tělo se chvělo bud hněvem, nebo strachem.

Joan se ulekla. I z dálky se Kapitán zdál být dosti veliký. Když se však přiblížil s chvějícím se chřípím, střihajícima ušima a vztyčenou hlavou, zdálo se jí, že se před ní tyčí jako hora – hora krásy a síly.

Vztáhla k němu ruku. Ihned odběhl na druhou stranu ohrady, obrátil se k ní v oblaku prachu a pohlédl na ni vzdorovitě a ustrašeně. Bylo zřejmé, že má strach. Bylo to zvláštní, že klidně snesl zraky celého davu a pak se splasil jako hříbě, které dosud nevidělo člověka, a to jen proto, poněvadž u branky stála jedna dívka.

Ale Joan tam zůstala stát s nataženou rukou a oslovila Kapitána. Zafrkal, potřásl hlavou, jako kdyby dívku odmítal a ustupoval dále, až posléze narazil na stěnu stáje. Vypadalo to, jakoby srnka donutila lva k ústupu do doupěte.

Joan se slabě usmála, ale v jejím nitru zabouřily v té chvíli city, které nemohla vyjádřit úsměvem, poněvadž její mysl byla jakoby propojena s myslí zvířete.

Teď se k ní Kapitán obrátil úmyslně zády a přiblížil se k senu. Předstíral však jen, že bere, ale nevzal do tlamy jediné stéblo. Potom

se k ní otočil a zafřkal. Nahodilý divák si mohl pomyslet, že hřebec zaslechl svištění kovbojského lasa nad svým hřbetem.

Joan ho zase oslovila a opět se zdálo, jakoby se ho dotkla žhavým železem. Tentokrát se plnou rychlostí rozběhl kolem ohrady, hrbil se, tančil, potřásal hlavou a shazoval z hřbetu pomyslného jezdce.

Když ukázal co umí a když se oblak prachu poněkud rozptýlil, začal se přikrádat k dívce. Postupoval k ní dlouhými, neslyšnými kroky jako veliká kočka, plížící se po břiše trávou. Několikrát se zastavil.

Když se k ní přiblížil ještě víc, položil uši dozadu a vycenil zuby. Při vši své velikosti a kráse jí připomínal vlka. Ale nemohla se odvrátit, i když byl Kapitán tak blízko, že ji mohl jedním skokem srazit k zemi.

Musela si to nebezpečí uvědomit, když si vzpomněla na to, co před nedávnem viděla v Purvisově ohradě. A přece pro ni bylo potěšením pohrávat si s ohněm.

Ale radost z toho, co se odehrávalo v mysli zvířete, vítězila nad jejím strachem. Věděla, co se děje v jeho mysli. Vytušila, jak lstivě si hřebec počínal, když ji chtěl oklamat tím, že se k ní klidně přiblížil. Odhadla jeho divokou zášť vůči člověku a zachvěla se od hlavy k patě sympatiemi k němu.

Kapitán se už nad ní tyčil a přiblížil nos k její ruce. V této pozici setrval několik vteřin a Joan začala mluvit. Neměla ani tušení o tom, co mu má říci. Věděla jen, že musí stále mluvit, a to jistým hlasem, jakým dosud nikdy nemluvila a tak se řídila jen inspirací a svým citem.

Tlumený hlas, jehož použila, rozechvěl nové struny v jejím hrdle. Působil příjemně na její tělo a vzbudil v ní pocit moci.

Měla dojem, že tento hlas působí stejně i na hřebce. Zakrátko zastríhal jedním uchem a druhé sklonil vpřed. Opatrně očíchal její nataženou ruku a pak ho Joan opustila. Bylo to pro ni těžké, věděla však, že udělá nejlépe, když odejde. Vrátila se ke stáji, posadila se tam na bednu a seděla na ní po celou hodinu, rukama si objímala kolena a usmívala se s nevysvětlitelnou radostí.

Chtěla se k hřebci za nějakou dobu vrátit. Zanedlouho zpozorovala zvláštní stín, příkrádající se k ní po zemi. Zdvihla oči a spatřila Kapitána, jenž stál za rohem stále a pozoroval ji. Vstala a zamířila k němu. Ustoupil sice o krok, ale nedal se na útěk. Neprchal ani před její nataženou rukou, dokonce jí dovolil, aby se dotkla jeho nosu, aby ho pohládila a pak mu dala ruku mezi oči.

Nechoval se jako když trpí. Joan z jeho očí vyčetla podezření, zášť, úžas, strach a radost. Chvillemi couval a opět se vracel, toužil po jejím doteku a hlase. Její ruka byla sama o sobě skoro bezmocná, ale spolu s hlasem tvořila mocný magnet, jemuž Kapitán nedovedl odolat.

Byl to nejšťastnější okamžik v Joanině životě. Dotek té hedvábné srsti ji potěšil víc než cokoli jiného.

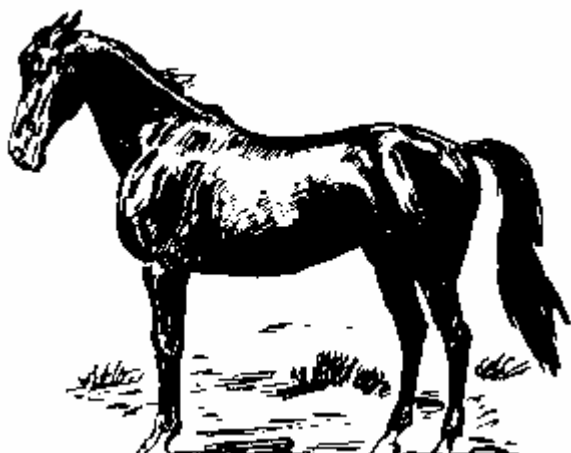
Pohlédla na kupu sena. Bylo jasné, že se jí Kapitán vůbec nedotkl. Odešel k rohu stáje a celou hodinu dívku pozoroval.

Joan si myslela, že bude nejlépe, když nechá Kapitána o samotě. Věděla, že na ni už nikdy nezapomene. Už jí nemusel nikdo říkat, že teď má na něho větší vliv než míval Lee Haines. Teď měla odejít, ale zůstala.

Ten kontrast byl pro ni příliš velké pokušení. Před nedávnem ho viděla, jak zuřil jako lev uprostřed silných mužů. Kdyby se teď odvážila vejít do ohrady, napadl by ji zuby a kopyty?

Kdyby o tom takto uvažovala, nikdy by se toho neodvážila. Podlehla však vlivu prvního mocného popudu a proklouzla mezerou mezi příčkami plotu. Stála sice na opačné straně ohrady, ale proti zuřivému hřebci ji nic nechránilo.

Nehrozilo jí však žádné nebezpečí. Byla o tom přesvědčena, jakmile se obrátila ke Kapitánovi. Zakrátko se k ní přiblížil, zastavil se uprostřed ohrady, zvedl hlavu směrem k vzdáleným horám, modrajícím odpoledními stíny a tiše a smutně zařičel.

37/ PERUTĚ VOLNOSTI

Joan si toho v té chvíli nevšimla, poněvadž pociťovala velkou radost a nebyla schopna myslet. A čekala v ohradě tak dlouho, až se Kapitán pustil do sena. Zdálo se, že se jí už vůbec nebojí. Pozorovala jeho krásu, hrdost a půvab. Jeho síla ho k ní telepaticky vábila.

Jestliže v této chvíli vůbec přemýšlela, myslela na svého otce. Vždyť jeho kůň byl otcem tohoto hřebce! A Satan byl právě takový jako Kapitán. Neměl snad tak obrovské tělo, ale duchem se mu úplně vyrovnal. Dan uměl zacházet s otcem toho koně. Ovládal Satana hlasem a stejně by ovládl i Kapitána. Považovala vraníka za pojítko jejího ducha s duchem jejího otce.

To všechno jí probíhalo hlavou. A když se odpolední stíny začaly ostře klonit a když zavanul chladný večerní vítr z pouště, vrátila se k místu, kde zanechala Petra, nasedla na něho a chystala se k návratu domů.

Petr pro ni pozbyl veškerého půvabu. Dosud nikdy necválal tak hladce a pružně jako teď. Ještě nikdy nebyl v tak výborném rozmaru. Vesele pohazoval hlavou a otáčel ji poněkud na stranu, jakoby chtěl pozorovat dívku i cestu zároveň.

A přece dívku vůbec nezajímal. Probouzel v ní jen jakýsi smutek, podobný tomu, který cítí člověk, jenž se vrátil z města do rodné vesnice.

Petr byl pro ni jen stín koně. Skutečným koněm byl teď ohnivý vraník, pobíhající v Purvisově ohradě a mařící veškeré snahy svých krotitelů.

Přijela domů právě včas, aby mohla Danielsovi uvařit večeři. Od rána, kdy ho viděla naposled, se nezměnil. Od chvíle, kdy mu opakovala to, co jí řekl Lee Haines, zachovával mlčení. Zestárl a zesmutněl. Při jídle se jednou nebo dvakrát pokusil zahájit rozhovor. Vypravoval o staré krávi z duhamské a herefordské krve, matce devíti telat, která se zabořila do bahna u vodní tůně. Líčil, jak ji vytáhl na pevnou zem a jak ona ho potom následovala jednu míli domů, jakoby chtěla vyjádřit svou vděčnost. Vypravoval dívce o dlouhé části ostnatého drátu, která spadla z plotu.

Joan se pokaždé snažila povídat si s ním a být veselá, ale přesto všechno docházelo k častým pomlčkám. A kdykoliv pomyslela na to, co toho dne viděla, musela se usmát. Vzpomínala hlavně na to, jak se sbližovala s Kapitánem.

Chvěla se dychtivostí. Podobala se dítěti, které dostalo o vánocích hračku, kterou pak ve spánku drželo v náručí. A právě tak bylo i Joan. Tušila, že tuto noc nezamhouří oka. V duchu se ptala, jestli ji Kapitán pozná, až k němu zítra přijde.

„Byla jsi ve městě?“ ptal se Buck s jistým váháním.

Joan vytryskly slzy, když si vzpomněla, jak pánovitě si Buck dříve počínal. Vyskočila, rozběhla se k němu, objala ho a zvolala:

„Je už snad mezi námi tak hrozná propast? Copak nevidíš, že tě miluji víc než kdy jindy? Je na světě muž, který by vykonal pro dítě svého přítele to, co jsi udělal ty pro mě? Nikdy na to nezapomenu! A jestliže se nechovám tak, jak si přeješ...“

„Mlč, Joan!“ přerušil ji Buck, spíše polekaný než potěšený projevem její náklonnosti. „Není třeba, abys mi něco vysvětlovala!“

Popleskal ji nedbale po ruce a dívka se pomalu vrátila na své místo. Opravdu se jí nezdálo, že by mezi nimi vzrostla propast. Když se opět posadila a opřela bradu o ruku, pozorovala i sklopenýma očima, že se na ni Daniels dívá téměř zděšeně.

Čím to bylo, že se jí bál? Uvažovala o tom, kousajíc se do dolního rtu. „Nebudeš jíst?“ zeptal se posléze Buck.

Když zvedla oči, zjistila, že si nejistými prsty stáčí cigaretu a že na ni hledí s nesnesitelnou starostlivostí. Po nějakou chvíli ji skoro mrzelo, že vyzvěděla pravdu a že poctivého Bucka Danielse už nemůže považovat za svého otce. Vrátil se ke své předešlé otázce.

„Ptal jsem se tě, jestli jsi byla ve městě?“

Přikývla.

„Byl to pěkný zápas s tím černým hřebcem, s tím Kapitánem; že?“ podotkl.

„Ten kůň je statečný jako lev!“ odpověděla Joan.

„Je to zabiják,“ řekl Buck. „Ani se prý nepokusí ho prodat.“

„Co s ním tedy udělají? Darují ho někomu?“

„Šerif to nemá v úmyslu,“ odpověděl Buck. „On si nepřeje, aby se ještě někdo vydal kvůli němu v nebezpečí. Chce mu prostřelit hlavu.“

Joan strnula. Nevypravila ze sebe už ani slovo. Večeře skončila za trapného mlčení. Ale když o něco později myla nádobí, dospěla k jistému rozhodnutí.

Kapitán musel být za každou cenu zachráněn. Věděla, že nemůže poprosit Sima Hargesse, aby jí ho daroval. Už toho muže viděla a živě si pamatovala na jeho hubené tvrdé rysy. Její žádost by jistě považoval za přání pošetilého dítěte. Jak by jí mohl porozumět? A přece bylo třeba Kapitána zachránit!

Když byla se svou prací hotova, otevřela zadní dveře a vyšla ven. Buck se procházel potmě, zahalen oblakem vonného dýmu. Pohled na jeho osamělou postavu v ní budil lítost. Ty tam byly večery, kdy mu předčítala z knih a kdy se jí občas ptával na význam různých slov. Věděla, že těm hezkých chvílím je konec.

Chtěla za ním zajít a strávit chvíli v jeho společnosti, ale nechtěla, aby se ho to nemile dotklo. Nechtěla slyšet jeho nedůvěřivý hlas a vidět ulekáný výraz v jeho očích.

Když vystupovala po schodech do svého pokoje, pokusila se vysvětlit si to a dospěla k závěru, že před ní cítí stejnou hrůzu, kterou kdysi cítil před jejím otcem. Bál se í, poněvadž už znala svůj původ.

Pak se octla ve svém pokoji, oblečená se vrhla na lůžko a čekala tak dlouho, dokud neuslyšela, že Buck vystoupil po schodech. Nezastavil se u jejích dveří, aby jí popřál dobrou noc. Ráznými kroky zamířil ke svému pokoji. Naslouchala skřípání podlahy a pak uhodla, že Daniels ulehl na lože. Potom vstala a neslyšně sestoupila ze schodů. Nepočínala si tiše ze strachu, že by ji Buck uslyšel, ale z obavy, že by se mohl probudit a mít o ni starost až do jejího návratu.

Na pastvině našla a osedlala Petra a za chvíli se tryskem rozjela k městu. Objela ho zadem, neboť se řídila plánem, který si sestavila již dříve. Kousek dál přivázala Petra a pak s provazem a s ohlávku v ruce zamířila k hotelové stáji a k ohradě za ní. Náhle se však zastavila, když ve tmě zaslechla hlasy. Někdo zrovna říkal:

„Tady byl zasažen Lee Haines. Tady našli jeho krvavou stopu. Kdyby se byl on a Harry Gloster spojili opět se svou bandou v horách, bylo by obtížné je chytit, že ano?“

Joan odbočila stranou a oba muže obešla. Ale byla jim vděčná za poučení, kterého se jí od nich dostalo. Harry Gloster byl tedy členem Hainesovy tlupy. To bylo ovšem docela možné, proč by jinak Haines obětoval za něho život?

Bylo jasné, že Gloster prchl do tábora psanců, nepochybně do téhož místa, kam se tak toužebně díval Kapitán. A kdyby mu povolili uzdu, neletěl by tam jako orel?

Joan spěchala dál, až posléze došla k ohradě. V její blízkosti slyšela mnoho hlasů. Tři muži dělali něco ve stáji za hotelem. A ze zadního dvora se ozývaly pronikavé hlasy dvou mladíků.

Kapitán, ozářený hvězdami se zdál být hroznější než kdy jindy. Jeho černé tělo se v šeru téměř ztrácelo. Jen některé jeho části byly ozářené matným svitem, takže jeho hrdost a krásu bylo možné spíše tušit než vidět.

Šeptem ho zavolala. Veliký kůň strachem i hněvem zafrkal a ve stáji kdosi zahřměl:

„Jimmy, jestli budeš Kapitána obtěžovat, půjdu tam na tebe a zakroutím ti krkem!“

Jimmy neodpověděl. Joan chvíli čekala a pak promluvila.

Nikoli však šepem, ale tlumeným hlasem. Na hřebce to ihned účinkovalo. Až dosud stál ve vzdáleném koutě ohrady, teď se však začal krást pomalu dopředu až stanul uprostřed.

Spatřila velikého, černého koně, který se bez jezdce hnál do nočních temnot.

Nezapomněl! Natáhl dokonce šíji, jako kdyby hledal její ruku. Nehnul se, když mu dala ohlávku!

Ale to nebylo vše. Když otevřela branku, pohnul se, jakmile zatáhla za provaz a pak ji poslušně následoval. Ani Petr nebyl poslušnější, až na to, že vždycky kráčel za ní, kdežto tento veliký kůň se ubíral vedle ní a dokonce ji i předbíhal. Opět se jí zmocnil zvláštní pocit, že Kapitán je spíše společník než sluha a že se dá vést spíše jejím duchem než jejímu pokyny.

Zavedla ho na volný prostor za městem, kde mu sňala ohlávku. Byl to nejtěžší výkon v jejím životě. Jak jednoduché by bylo odvést ho na ranč!

Ale to by znamenalo, že by přišel přísný Sim Hargess, který by si činil nárok na majetek okresu a posléze by Kapitánovi prostřelil hlavu. A jestliže ho nemohla mít ona sama, ať si ho raději vezme příroda!

Odepjala mu tedy ohlávku a zamávala s ní nad hlavou. Kapitán polekaně zafrkal a zmizel v noční temnotě, jako kdyby odlétl na křídlech. Joan za ním chvíli s těžkým srdcem hleděla a pak se zadívala na severozápadní obzor, kde se ke hvězdám tyčily šedé pyramidy hor. Tam byl jeho cíl, tam měl zakrátko dosáhnout svobody!

Pak se vrátila k Petrovi. Před chvílí doufala, že by mohl následovat Kapitána, ale pak dospěla k názoru, že je to nemožné. To by bylo snadnější sledovat padající hvězdu. Musela se tedy vzdát naděje, že ji Kapitán dovede do hor ke Glosterovi.

Nasedla tedy na Petra a smutně se vydala na cestu k domovu. Její život podléhal v poslední době třem mocným vlivům. Jeden z nich, Lee Haines, byl mrtev a Gloster a Kapitán zmizeli navždy. Nezbyvalo jí nic jiného, než jednotvárný život na ranči, ve společnosti smutného, zamlklého Bucka Danielse.

Petr, který až dosud volně klusal, náhle odbočil stranou a zrychlil krok. Z dolíku přímo před nimi vylétl stín. Joan jej sice nemohla rozeznat, ale pocítila náhlý strach o Petra. Pobídla ho k nejvyšší rychlosti a sklonila se k jeho šíji.

Za sebou teď vyslechla koňský dusot, který se blížil a posléze ji minul. V úžasu se rozhlédla, protože nebylo možné, aby nějaký kůň mohl tak lehce předhonit Petra.

A pak před sebou spatřila velikého, černého koně, který se bez jezdce hnal do nočních temnot. Byl to Kapitán!

38/ CIKÁNSKÁ STEZKA

Strach ji sice poněkud opustil, ale zato velice užasla. Pobídla Petra k nejvyšší rychlosti.

Když v trysku přimhouřila oči, spatřila po pravici opět Kapitána. Za okamžik se objevil po její levici. Už porozuměla. Využíval své neporovnatelné rychlosti k tomu, že obíhal Petra v kruzích.

Přitáhla otěže a čekala. Trvalo to jen několik vteřin. Pak se ze tmy vynořil Kapitán s vlající hřívou a ohonem.

Vyřít se na ubohého Petra s otevřenou tlamou a ďábelsky jiskřícíma očima. Petr se uhnul stranou a veliký hřebec ho těsně minul. Joan seskočila na zem právě v okamžiku, když se Petr, šílený strachem, dal na útěk. Nikdo ho nesledoval.

Kapitán se otočil v krátkém kruhu, vítězoslavně zařičel za prchajícím Petrem a stanul před Joan. Svou vysokou postavou zastínil hvězdy a místo nich teď zářily jeho oči, zpola zakryté hřívou.

Když pohlédla na to obrovské zvíře, radostně se zasmála. Zdálo se jí to krásnější než sen. Následoval ji noční tmou jako pes a teď jí dovolil, aby ho uchopila za hřívu a odvedla za ustrašeným Petrem.

Petr stál na písčité výšině a řičel. Strach ho nabádal k útěku a láska k jeho paní ho vábila zpět. Joan tedy zastavila Kapitána a rozběhla se k Petrovi.

Když se chopila jeho otěží a úzkostlivě se ohlédla, zjistila, že Kapitán se nehnul z místa. Pozoroval ji se vztyčenou hlavou a Joan si uvědomila, že ho nikdy neopustí.

Chvějícími se prsty sáhla z Petra sedlo a uzdu. Potom ho mávnutím ruky poslala domů. Věděla, že tomuto pokynu porozumí. Věděla i to, že se zastaví až před brankou ohrady a že u ní počká až do rána, kdy Buck vyjde z domu.

Přistoupila ke Kapitánovi a položila před něho sedlo a uzdu. Radost tedy rozhodně neprojevil.

Nejdříve obojí očichal. Ucítil Petrův pot a začal pohrdavě hrabat přední nohou a převalovat sedlo i uzdu v písku. Pak Joan obešel a přes její rameno pohlédl na výstroj, kterou přinesla.

V duchu se ptala, co by se asi stalo, kdyby se pokusila Kapitána osedlat. Byla příjemně překvapena. Když zvedla sedlo a položila mu ho na hřbet, hřebec se ani nepohnul.

Obrátil sice hlavu a pozoroval ji, ale když mu přitáhla popruhy, nevzpíral se. Musela je ovšem prodloužit, poněvadž Kapitán byl mnohem mohutnější než Petr.

Pak hřebce opatřila sedlem i uzdou, vsunula nohu do třmenu a vyhoupla se do sedla.

Byla to hlavní zkouška, na které nejvíc záleželo. Slýchala o takových koních, na nichž mohlo jet dítě, když měli holý hřbet, ale když na ně položili sedlo, rozzuřili se k nepřičetnosti. Kapitán však neprojevil sebemenší neklid. Jen obrátil hlavu a očichal její nohu v třmenu. Když Joan uvolnila otěže, tryskem se rozběhl.

Petr nebyl obyčejný kůň, ale svým krokem se Kapitánovi nevyrovnal. Zdálo se, jakoby letěl na křídlech. Jeho dlouhé skoky jí připomínaly dmutí oceánu. A přece se pohyboval bez námahy právě tak jako mořské vlny.

Joan mohla odhadnout rychlost, kterou letěli vpřed, jen podle toho, jak pod ní ubíhala půda pod nohama a jak prudce jí vanul vítr do tváře. Vůbec necítila škubání Kapitánova pohybuujícího se svalstva.

Ani se nepokusila ho řídit. Ale když přijeli na pevnou půdu, výkřikem ho vybídla k největší rychlosti.

Nejvyšší rychlost? Joan o ní neměla dosud ani tušení. Když Kapitán prodloužil skoky, jakoby se přikrčil k zemi. Jeho trysk se podobal spádu vody v hladkém skalním korytě. Rychlost se neustále zvyšovala, až Joan začala lapat po dechu a pak přitáhla otěže.

Kapitán ihned zmírnil rychlost. Kolébavě se pohyboval vpřed, aniž supěl, nebo těžce oddychoval. Ale Joan se už této hry nabažila a uvědomila si, že je nejvyšší čas, aby se vrátila domů. Obrátila Kapitána směrem k ranči.

Začal se okamžitě chovat jinak. Vztyčil hlavu a přešel do trhavého klusu. Když se pokusila pobídnout ho k větší rychlosti, potřásl hlavou jako člověk a běžel ještě pomaleji. Zakrátko šel krokem. Udeřila ho dlaní do boku, ale on se zastavil, napolo se obrátil a otočil hlavu k západním horám, jež byly jeho cílem.

Ukázal tak nový rys své povahy. Časem už byl poslušný jako jehně, ale jen tehdy, když se jeho vůle shodovala s její vůlí. Tentokrát se pod jejím úderem zachvěl a složil uši dozadu. Zlobil se. Joan uhodla, že za chvíli se bude hrbít jako v Purvisově ohradě.

Se sevřeným srdcem začala tedy uvažovat o tom, co by měla dělat. Jestliže se chtěla do rána vrátit na ranč, musela Kapitána opustit. Věděla, že ubohý Buck by zešlél starostí, kdyby se nevrátila.

Z oblohy k ní doléhaly zvláštní zvuky. Podívala se nahoru. Nebylo nic vidět, ale kýhání divokých hus, letících k severu, se ozývalo stále zřetelněji.

Vzpomínka na Bucka se jí začala vytrácet z mysli. A zatím co pozorovala hvězdy nad sebou, všimla si, že hřebec se opět pohnul, obrátil se a zamířil zase k severu. Zpočátku klusem a pak divokým tryskem. Neměla sílu, aby mu odporovala.

Její blaho vzrůstalo každým okamžikem. Měla dojem, že je odloučena od nenáviděného všedního života a že konečně jede stezkou, která byla jediné správná, poněvadž po ní jezdíval její otec.

Obyčejně pociťovala veliké výčitky svědomí. Jakmile se však člověk obrátí ke svědomí zády a prchne před ním, trvá dlouho, než ho svědomí dohoní. Věděla sice, že povinnost ji volá k Buckovi, ale podléhala neodolatelné síle, která ji táhla k horám.

Několik minut jeli pouští. Potom začali odbočovat mezi nízké pahorky. Posléze k ní z horských svahů zavanula neurčitá vůně smrků. Když se rozednívalo, přijeli na příjemné místo. Z úbočí pahorku stékal pramen do hluboké tůně, která se dosud černala ve tmě, ačkoliv vrcholky hor se už začínaly rýsovat na obloze.

Kolem jezírka se rozkládala malá louka, obklopená houštinou a zakrslými stromy. Tady se Joan zastavila.

Kapitán se nevzpouzel. Když mu Joan sňala sedlo, odešel k vodě a napil se dřív, než mu v tom mohla zabránit. Spolkl však jen několik doušků a obrátil se k trávě. Joan věděla, že Petr by ponořil hlavu až po oči do vody a napil by se tak, až by z toho onemocněl. Kapitán lidské rady nepotřeboval.

Mezitím si musela připravit snídani, což pro ni nebyl žádný problém.

Buck Daniels ji poučil, že při každé vyjížďce má mít s sebou rybářské náčiní a příkrývku, svinutou za sedlem.

Uřízla tedy rovný prut, připevnila na něj vlas s udicí, posadila se na balvan u tůně a zkoušela své štěstí. Skoro okamžitě se jí do návnady zakousla ryba a pak ještě jedna.

Ve svém rozčilení úplně zapomněla na to, že neloví ryby pro zábavu, ale proto, aby si opatřila potravu. Pak před ni dopadl na vodní hladinu stín. Když zvedla oči, zjistila, že Kapitán se přestal pást a sleduje její počínání.

39/ „VY NEJSTE ŽÁDNÝ ZABIJÁK“

Pronásledovatelé narazili později ještě třikrát na stopu Harryho Glostera. A když ji ztratili úplně, pustili se za uprchlíkem šerifové čtyř okresů se svými družinami.

Každý z nich věděl, že by se neobyčejně vyznamenal, kdyby ho polapil. Gloster se dopustil dvojnásobné vraždy. Říkalo se o něm, že je členem lupičské tlupy starého Hainese a že prchl ze žaláře na útraty proslulého strážce zákona Sima Hargesse. Ale sláva nebyla vše, co bylo možno získat jeho polapením.

Jeho životní dráha upoutala pozornost veřejnosti. Byl tak často blízko smrti, že se lidé začali domnívat, že ho chrání nějaké kouzlo. A tak se stalo, že odměna, vypsaná na jeho zatčení, v několika hodinách neobyčejně vzrostla.

Každý zámožný rančer měl možnost upozornit na sebe tak, že zvýšil odměnu o několik set. Převyšovala už deset tisíc dolarů. Celý kraj šílel stíhací horečkou.

Kousek olova za několik centů mohl z někoho udělat šťastného majitele malého jmění, o slávě ani nemluvě. Ta ho mohla přivést i k úřadu šerifa v některém neklidném kraji. Okolí se přímo hemžilo vynikajícími střelci na nejlepších koních. Žádná stezka jim nebyla příliš odlehlá, aby si jí nebyli všimli. Bedlivě prohledávali všechna zákoutí.

A přece je Harry Gloster setrásł. Podařilo se mu to obratným a zcela bezpečným tahem. Chtěl opět vidět Joan bez ohledu na nebezpečí, ve které se vydával a proto se vrátil přímo do okolí města, z jehož žaláře prchl.

Tušil, že se chová přesně tak, jakoby strkal hlavu do lví tlamy. A zdálo se, že téhož názoru jsou i jeho pronásledovatelé. Pronásledovali ho se stále vzrůstající zuřivostí. Pátrali po něm na kraji kruhu, jehož střed tvořilo město Sima Hargesse a žalář. Tento střed byl klidný. A k němu se přiblížil Hany, když zamířil k ranči Bucka Danielsa.

Obyvatelé města se toho rána chvěli novým rozčilením, o jehož příčině Gloster nic nevěděl. Na úsvitě se totiž ukázalo, že zmizel černý hřebec. Někdo ho vyvedl z ohrady a všeobecně se soudilo, že to provedl některý člen Hainesovy tlupy.

Tento odvážný kousek byl považován za urážku, která platila Simu Hargessovi i všem ozbrojeným mužům ve městě. V hotelu i v krámě s koloniálním zbožím debatovaly kroužky rozhněvaných obyvatel. Všichni skřípali zuby a prohlíželi zbraně.

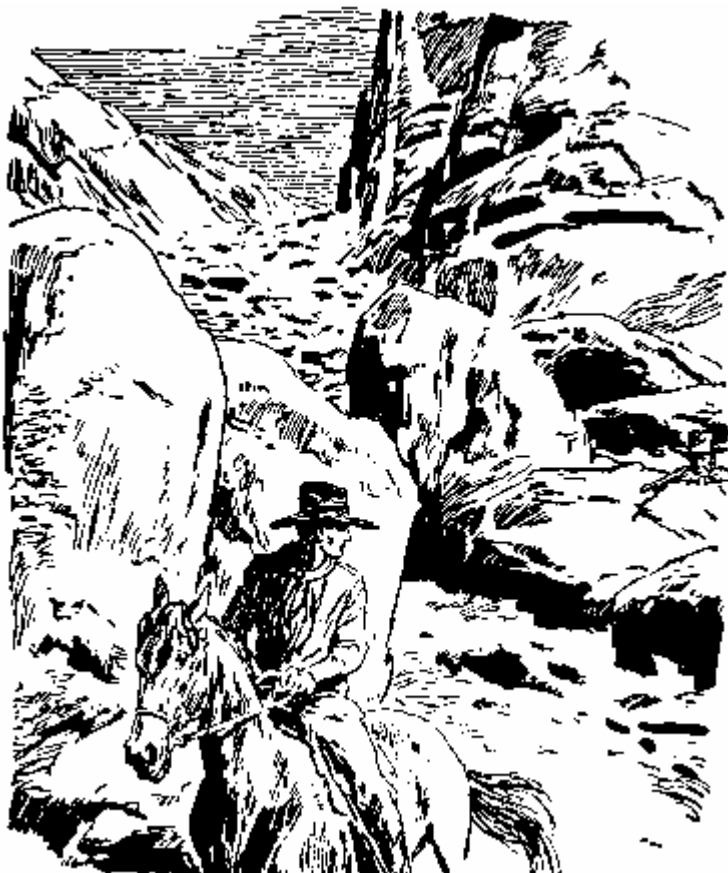
Gloster, který zanechal svého koně poblíž topolového háje a přihradl se k Danielsovu domu, o tom nic nevěděl. Sotva se ukryl v kůlně, objevil se Buck a úžasem vykřikl, když spatřil Petra, stojícího u branky ohrady. Hřebec se nosem dotýkal koní za plotem.

Rančer se pak choval tak, jakoby ho zachvátil šílený strach. V následujícím okamžiku hodil na koně sedlo a uzdu a rozjel se na severovýchod. Nakláněl se dopředu a zkoumal stezku před sebou. Jakmile zmizel v údolí, Gloster vystoupil z úkrytu a začal prohlížet stopy v písku.

Hned mu bylo jasné, že se Daniels vydal po stopě koně a ostatní si domyslel. Opodál stál kůň se stopami sedla na hřbetě a Daniels odjel v takovém kvapu, že zvíře ani nezavedl do ohrady.

Gloster si zapamatoval obrysy koně, na němž jela Joan v tu noc, kdy uprchl ze žaláře. Nemohl ho ovšem poznat, poněvadž ho viděl jen při svitu hvězd, ale podoba byla nápadná. Dívčín kůň se vrátil na ranč bez sedla a bez uzdy a rančer se vydal po jeho stopě, aby vypátral, co se stalo s Joan.

Gloster se tedy vrátil do topolového háje a začal sledovat Bucka Danielse. Nebyla to lehká práce. Při jízdě se celý den zdržoval vzadu a nespouštěl Danielse z očí. Přitom se musel skrývat. Na začátku jízdy sice použil několika úkrytů, ale zjistil, že se mu sotva podaří, aby zůstal nezpozorován.

Když se ohlédl, uviděl za balvanem tvář Bucka Danielse a namířenou hlaveň pušky.

Po dvou hodinách pomalé jízdy zjistil, že Daniels změnil směr a zvýšenou rychlostí pádil na severozápad. On sám brzy dojel na to místo. Nebyl sice zkušený stopař, ale přece uhodl, proč Daniels odbočil stranou. Na tomto místě se křižovaly hřebcovy stopy se stopami mnohem většího koně, což bylo patrné z hlubokých otisků v

písku. Písek tady byl tak rozhrabaný, jakoby někdo přes něj přetáhl sedlo.

Nebylo v Glosterově moci uhodnout, co se tady stalo. Myslel si, že Joan tady možná chytila čerstvého koně, který se sem zatoulal. Ale jaký to mohl být asi kůň, když byla ochotna vyměnit za něho krásného hřebce, kterého viděl na ranči?

Jel dál a přemýšlel o těchto záhadách. Zjišťoval, že jeho stopařský problém je tvrdý oříšek. Daniels mu ukazoval cestu. Teď vjížděli do pahorků a Danielsovi se naskytla příležitost ohlédnout se a spatřit Glostera. Ale malý muž se cítil dost bezpečný, poněvadž se v nerovném zvlněném kraji mohl lehce ukrývat. Odpoledne se chýlilo ke konci. Slunce se sklonilo západu a Glostera čekalo překvapení.

Právě objížděl kupu balvanů, velkou jako srub, když se za ním ozval chladný, pomalý hlas:

„A teď je řada na mně, Glostere. Zvedněte ruce!“

Když se překvapený Gloster ohlédl přes rameno, uviděl za balvanem vážnou vrásčitou tvář Bucka Danielse a namířenou hlaveň pušky. Mladý muž váhal. Kdyby byl zajat, znamenalo by to pro něho smrt. Rovněž mu hrozila smrt z těch pevných rukou, které na něho neúprosně mířily. Ale kdyby se teď vzdal zbyla by mu ještě možnost, že by později mohl Danielse přelstít. Obrátil tedy koně k rančerovi a zvedl ruce nad hlavu.

„Tak se mi zdá, Danielsi, že jste vydělal deset tisíc dolarů.“

Rančer se vynořil za balvanem. Jeho kůň ho následoval.

Vložil pušku do ohbí paže. Glostera napadlo, že teď je na čase vytáhnout náhle revolver a vystřelit na něho. Ale neudělal to. Bylo by krajně nevhodné vyhnout se oběšení novou vraždou. Kromě toho Danielsův klid nasvědčoval tomu, že si je sám sebou neskonale jistý.

„Deset tisíc?“ zeptal se Daniels. „Člověče, snad nevypsali tu cenu na vás?“

„Ráno jsem četl návštějí na plotě,“ odpověděl Gloster. „Deset tisíc. A možná, že až se vrátíte do města, bude ta cena zvýšena na patnáct tisíc.“

„Deset tisíc!“ opakoval Daniels spíš s nechutí, než s nadšením. „Deset tisíc za člověka, který neprovedl nic jiného, než že zavraždil

dva neškodné staré zlatokopy, kterým trvalo pět minut, než vytáhli revolvery z pouzder. Deset tisíc dolarů pro nic za nic? Kam tenhle kraj spěje?“

„Jaksi klesá,“ podotkl Gloster.

„Za mých mladých časů nevypsali takovou odměnu ani na hlavu muže, který se obrátil a výstřelem mi vyrazil pušku z ruky, ještě než jsem mohl stisknout spoušť!“

„Žil vůbec někdy tak rychlý a přesný střelec?“

„Ano, synu. Seskočte z koně, aniž spustíte ruce k bokům!“

Poslední slova pronesl v okamžiku, když vytáhl Glosterovi revolver z pouzdra. Pak ho popleskal po těle, aby se přesvědčil, že nemá jinou zbraň a ustoupil.

„Teď můžete spustit ruce. Myslím, že ten, kdo vás přivede do města, se stane hrdinou.“

„Jistě se přes noc stanete slavný, Danielsi.“

„Nesmysl!“ odpověděl rančer s hlubokým odporem. „Zbabělý skunk, jako jste vy, nemůže nikomu přivodit slávu. Ten se hodí jen za potravu luňákům!“

„Docela mě mrzí, že jsem se nepokusil zmocnit se vaší pušky,“ řekl pomalu Gloster.

„Vražedný pes, jako jste vy, se vůbec nevydává v nebezpečí,“ odpověděl Daniels. „Jde vždycky najisto a zabíjí staré, neobratné zlatokopy. Ale rád bych věděl, proč jste mě celý den stopoval?“

„Celý den?“ opakoval Gloster.

„Ano, hned ráno jsem vás zahlédl. Nečekal jsem však, že se mě budete pořád držet jako klíště. Co máte v úmyslu?“

„Celkem totéž, co vy.“

„Co tím chcete říct? Chci, abyste mluvil stručně a srozumitelně. Mohu vás provrtat olovem právě tak lehce, jako kůl v plotě. Vy nejste člověk! Máte psí srdce, obalené lidskou kůží!“

Bezpochyby to, co řekl, mínil doopravdy, poněvadž mu oči zajiskřily spravedlivým hněvem.

„Chci tím říct, že hledám totéž, co vy, totiž Joan,“ odpověděl Gloster.

Buck sebou prudce trhl. Zdálo se, že chce splnit svoji hrozbu, poněvadž sevřel hlaveň a položil ukazovák na spoušť. Zatřel zuby a zamračil se.

„Vím, že se pokusila složit za vás kauci. Vím, že jste se s ní v noci setkal. Ale proč ji stopujete, místo abyste prchal na sever nebo na jih?“

„Podívejte se!“ řekl Gloster. „Nenapadlo vás, že jsem vůbec nezabil své dva staré společníky, ale že jsem jen tušil, že mi bude přičtena vina?“

„Cože?“ zavrčel Daniels. „Myslíte si snad, že jsem padlý na hlavu, Glostere?“

„Kdybych vraždil, určitě bych neplýtvat časem, abych pomáhal Hainesovi a nezdržoval bych se při útěku z vězení!“

Buck chtěl odpovědět, ale rozhodl se jinak. Pak řekl:

„Ruce dolů! Musím si to všechno srovnat. Nechci přemýšlet o vašem prohlášení, ale o tom, co bych s vámi dělal, kdybych vás vzal s sebou.“

„Možná, že hlavní problém je ta odměna, že nevíte, co byste s ni udělal?“ podotkl s úsměvem Gloster.

Buck se však tvářil nevesele. Díval se na Glosteru s jakýmsi údivem.

„Měl bych vás vlastně nenávidět, ale když se na vás podívám, nejsem toho jaksi schopen. Myslel jsem, že jste lstivý jako had, ale vypadáte poctivě.“

„Jedinými nepoctivými činy v mém životě byly krádeže koní, které jsem potřeboval na útěku,“ odpověděl Gloster. „Když jsem prchal, počínal jsem si jako blázen!“

„Možná, že jste měl pravdu. Všecko svědčilo proti vám.“

„Ne. Kdybych zůstal na místě, každý kdo mě zná, by si uvědomil, že nedokážu zastřelit revolverem ani králíka na dvacet yardů.“

Buck se delší dobu kousal do rtů a měřil si Glosteru od hlavy k patě. Náhle mu podal zbraň, kterou mu předtím odebral: „Tady je váš revolver!“

Pak Glosteru pozoroval, jak si pomalu zasunuje revolver do pouzdra. Znalec koní dovede posoudit jezdce podle způsobu, jakým

se vyhoupne do sedla. Stejně tak dobrý střelec dovede posoudit jiného střelce podle způsobu, jakým zachází s revolverem i při nejbezvýznamnějších příležitostech. Těžká zbraň probíhá jen špičkami prstů odborníka. Buck Daniels býval svého času odborníkem. Bedlivě sledoval Glostera, když zasunoval revolver do pouzdra. Potom k němu přistoupil:

„Vy jste poctivý člověk, Glostere. Vy nejste žádný zabiják. Velice lituji nadávek, které jsem vám před chvílí řekl.“

40/ ZLÉ MOCNOSTI

Když Joe Macarthur vyjel do příkrého svahu, zastavil koně u rokle, rozrývající horské úbočí. Rokle se táhla až k vrcholu hory, který se tyčil do výše asi 500 stop. Bylo zřejmé, že rokle nebyla vymletá vodou, poněvadž její stěny byly složené ze spousty balvanů a obrovských stupňů, příkrých jako skalní stěna.

Zdálo se, že se skalnaté úbočí v pradávných dobách roztrhlo a zůstalo nezměněné až do dnešního dne. Na chudé trávě, pokrývající dno rokle, se páslo šest horských ovcí. Když se objevil Macarthur, začaly rychle a obratně vystupovat na úbočí rokle. Poskakovaly po něm tak, jako kdyby bylo ze železa a jakoby jejich nohy byly silnými magnety. Nejevily žádné únavy. Vyběhly s největší rychlostí do výšky pěti set stop.

Macarthur vytáhl revolver, ale ještě než mohl vystřelit, byly ovce už tak vysoko a pobíhaly takovými oklikami, že nebylo možné je zasáhnout. Spokojil se tedy jen tím, že je pozoroval, dokud mu nezmizely z očí a pak pokračoval v cestě.

Ze skalisek se jakoby kouzlem vynořil jakýsi muž, opřel se o dlouhou pušku a začal si stáčet cigaretu. Zdálo se, že o Macarthurovi vůbec neví.

Byla to zvláštní postava. Měl na sobě křiklavě modrou hedvábnou košili, jejíž rukávy byly od loktů dolů rozervané v cáry. Na rukou měl jezdecké rukavice, které mu však vůbec nevadily při stáčení cigarety, poněvadž jim chyběly konce prstů.

Neměl svrchní kalhoty, nýbrž jezdecké spodky, které kdysi bývaly velmi pěkné. Ted však byly obnošené a roztrhané na mnoha místech. Každá díra byla pokrytá záplatou, která nebyla přišitá nití, ale provázkem.

Na nohou měl přiléhavé jezdecké kalhoty, které mu sahaly do poloviny lýtek. Úbor doplňoval obrovský rudý šátek na krku a mexické sombrero, bohatě zdobené stříbrnými cetkami.

Byl to velmi tučný mužík, vysoký nanejvýš pět stop a tři palce, vážící však určitě dvě stě liber. Tato váha nebyla soustředěna pouze v břiše, ale byla rozdělena ve stejnoměrné vrstvě tuku po celém těle. Tuk se mu tlačil z bot, tvořil mu záhyby na krku a vycpával mu košili tak, že jeho nadloktí bylo tlusté jako mužské stehno.

Když si posunul sombrero dozadu, objevila se jeho okrouhlá dobromyslná tvář se zdviženým nosem, připomínající vepřika právě ověřeného cenou. Velmi obratně hvízdal sentimentální baladu, čímž chtěl dát najevo, buď že mu na ničem nezáleží, nebo chtěl upoutat pozornost svým hvízdáním.

„Panebože!“ zvolal Macarthur. „Vždyť to je starý dobrý Fatty!“

Mužík smekl klobouk, hluboce se uklonil a otázel se:

„Jak se ti daří, Joe? Už jsem tě dlouho neviděl.“

„Kdo je teď vůdcem místo Hainese?“ zeptal se Macarthur.

„Nevím, co tím chceš říct,“ odpověděl Fatty.

„Nedělej hloupého, Fatty, a řekni mi pravdu! Vrátil jsem se, abych se připojil k tlupě!“

„K jaké tlupě?“

„Tak dobře!“ řekl rezignovaně Macarthur. „Nutit tě k řeči samozřejmě nemohu!“

„Proč si myslíš, že je tady nahoře nějaká tlupa?“

„Vím, že jste opustili starý úkryt. A když jsem asi před pěti lety hledal útulek, našel jsem tuhle rokli. Když jsem si vzpomněl na to, jak podivně se ztráceli Hainesovi hoši v těchto skalách, myslel jsem, že je tady nejspíš nový úkryt. Nemám pravdu?“

„Úkryt? Pro koho?“ tázel se nevinně Fatty.

„Tak se o tom přesvědčím sám!“

Pobídl koně vpřed, ale opět ho zastavil, neboť tučný mužík na něho namířil pušku. „Jen pomalu, Joe!“

„Zajisté, Fatty! Nechci se ukvapit, ale hlásím se o své místo v tlupě. Vyhodil mě Haines, nikoliv vy ostatní. A mám plán, Fatty. S jeho pomocí získáme tolik, že se budeme moci vzdát tohoto řemesla. Wicksonská banka, Fatty!“

Fattyho očka zasvítily hrabivostí. Představil si krásně zelené Wicksonské údolí, zavlažované průplavy.

Wicksonská banka! Na tu už pomysleli několikrát, ale vždycky je odradila myšlenka na ústup velice zalidněným okolím města. Nedobytnou pokladnu mohli roztříštit dynamitem, ale když si představili stovky rozzuřených farmářů, kteří jim s puškami v rukou brání v ústupu do hor, nezdálo se jim to tak snadné. Jestliže však plán sestavil Joe Macarthur, to bylo něco docela jiného.

„Bude to poslední práce, kterou v životě provedeš, Fatty,“ zpracovával ho chladně Joe.

Těmi slovy se Fattyho dotkl na zvláště citlivém místě. Fatty totiž tloustl tak rychle, že už si dávno uvědomil, že v tomto potulném životě nemůže dlouho pokračovat. Často se v duchu zabýval oblíbeným snem, že si někde koupí malý ranč, na nějakém místě dál na sever, kam už nesahala jeho sláva a kde bude žít v klidu a hojnosti.

Pomyslel na své choulostivé tělo, když si představil měkké postele a široká pohodlná křesla! Jeho sen se mu dosud odrážel v očích a když se podíval na Macarthura, řekl:

„Pojď dál, Joe! Nemusíš dělat nic jiného, než přesvědčit hochy, že to myslíš poctivě a že je nechceš zradit za odměnu.“

„Zradit? Poslyš, Fatty! Můžu si představit jiný život, než s tlupou složenou z hochů jako jsi ty?“

A když se na něho Fatty podíval, musel s ním souhlasit.

Kráčeli roklí, která se stále zužovala, ale teď se rozšiřovala do podivné kotliny. Měla rozlohu asi osmi akrů a byla obklopena skalisky, vysokými pět set stop a svažujícími se k východu, kde byly mnohem nižší. Místy rostly smrky a pastvinami se vinul potůček, vtékající do tůň západních skalisek.

Pak Macarthur uviděl mezi stromy v kotlině nevzhledný srub z neotesaných klád a balvanů. Přesto, že bylo použito velice smíšeného staviva, zdála se stavba důkladná a trvanlivá.

Vnitřek byl právě tak zvláštní jako zevnějšek. Bylo to jen dočasné sídlo, ale používané tak často, že strop i stěny jediné velké místnosti, kterou srub obsahoval, byly pokryté tlustou vrstvou sazí z ohně, čadícího uprostřed.

Dým unikal dírou ve střeše, kterou, jak se zdálo, stavitel prorazil až jako poslední. Kamna tady nebyla. Místo nich tu byl oheň, ohraničený kruhem zčernalých kamenů. Některé z kamenů byly polité studenou vodou, když byly rozpálené. Potom se stávalo, že praskly a bílý vnitřek jednoho z nich vypadal mezi ostatními začazenými balvany jako pruh světlého nátěru.

Ve srubu chyběl nábytek. Byly tam vidět jen sedla a uzdy, visící na kolících nebo povalující se v koutech. Místo stolu zde bylo dno rozbitého vozíku na čtyřech velikých balvanech, k jejichž zdvižení by síla obyčejného muže nestačila.

Kolem stolu seděli na balvanech čtyři muži. Byli to lidé neobyčejných tváří i povah a ten, kdo by chtěl najít nejhorší darebáky Divokého západu, stěží by našel lepší čtveřici, než byla tato.

Především tu byl Babe Cooney. Snědý muž, vždy hladce oholený, působil v určitém osvětlení velmi mladistvě. Možná ještě nepřekročil třicítku, ale předčasně zestárl divokým životem, který vedl. Rysy kolem očí a úst by byly na místě u muže o dvacet let staršího. V očích měl cynický, lhostejný výraz, jaký se objevuje teprve v pozdějších letech středního věku. Byl to výraz vyjadřující opovržení k světu i k lidem a hlubokou nudu.

Babe byl hřmotný chlapík a z jeho zevnějšku bylo zřejmé, že v dřívějších letech používal častokrát své fyzické síly. Častými údery pozbyl jeho nos tvaru a nabyl houbovitého vzhledu. Úsměv měl přímo odstrašující, poněvadž mu chybělo několik předních zubů. Jeho pravé ucho bylo beztvaré. Takové ucho zdobívá hrdiny ringu a říká se mu „květák“. Další znaky jeho těla nasvědčovaly tomu, že se kdysi pohyboval mezi provazy ringu. Jeho tělo vypadalo jako veliký klín, jehož základnou byla široká ramena a vrcholem nohy. V kyčlích byl neobyčejně útlý a nohy měl tak hubené, že se skoro podobaly kozím. A přece byl od pasu vzhůru jako obr.

Bylo to sice už dávno, kdy stál naposled na plachtovině a rozšlapával kalafunu zápasnickýma botama, ale přece si dosud zachoval určitou obratnost rukou, která se odrážela v jeho gestikulaci. Měl ve zvyku dívat se lidem pátravě do očí, což se naučí všichni boxeři. Dobrý zápasník totiž hledí svému protivníkovi přímo do očí a přitom vidí všechno ostatní kolem částečně na základě intuice a částečně koutky očí.

Takový byl Babe Cooney. Kdyby ho někdo rozřízl na dvě poloviny, byla by každá z nich právě tak veliká jako jeho soused po levé ruce.

Byl to Martin „Tříška“. Jeho přezdívka byla velice přiléhavá, poněvadž byl kost a kůže. Když sklopil oči, podobala se jeho tvář tváři mrtvol. Pod lícními kostmi měl chladné fialové stíny. Jeho oční víčka byla odulá a rudá, ústa vpadlá. Jeho hubenost vynikala tím víc, protože měl obrovské ruce a nohy. I objemná Cooneyova pěst by zmizela v Třískových spárech.

Po Třískově levé straně seděl Lew Cambridge. Vypadal podivně, poněvadž měl neobyčejně malou hlavu a velké tělo. Jeho obrovský nos zasunoval všechny ostatní rysy. Ústa měl dětská a čelo nízké, ubíhající dozadu. V porovnání s jeho širokými rameny byla jeho hlava téměř dětská.

Lew Cambridge se v životě nezajímal o nic jiného, než o své obrovské tělo. Byl to samolibý atlet. Ráno i večer prováděl se zbožnou úctou tělesná cvičení. Studoval růst svého bicepsu, tak jako jiný sleduje růst svého finančního konta.

Byl jedním z těch všemohoucích mužů, kteří dokážou všechno. Uměl házet podkovami, běhat, šplhat, boxovat, zápasit, házet nožem, provádět střelecké triky, zkrátka všechno, co vyžadovalo pevné nervy a silné svalstvo. Občas vstával od stolu, procházel se po srubu a protahoval se, aby zahnal svalovou křeč.

Čtvrtý a poslední muž tlupy se zcela lišil od ostatních tří, z nichž každý byl něčím pozoruhodný a odstrašoval svou povahou i zjevem. Ale Dud Rainey se mezi ně naprosto nehodil. Patřil k mužům, jež vídáme v univerzitních studovnách, kde se připravují ke zkouškám, bezúčelně dosahují akademických hodností a neustále sbírají studijní materiál ke knihám, které nikdy nenapíší.

Měl vysoké ušlechtilé čelo, pod nímž mžouraly krví podlité oči pod tlustými brýlemi. Jeho tvář byla hubená, bledá a vrásčitá. Vpadlá prsa a tenký krk klesaly pod vahou těžké hlavy. Mluvil tlumeným jednotvárným hlasem a užíval správných výrazů.

Tak vypadala skupina kolem stolu. Hráli poker. Ačkoli byli v cárech a seděli v nuzné místnosti, měli před sebou sloupce zlatých pětidolarů, dokonce i širokých dvacetidolarů. Sázky stoupaly až do několika set. Kromě toho zacházeli se zlatými mincemi tak, jakoby byly úplně bezcenné.

Právě se chystali k nové hře, když Cooney náhle vstal a ukázal ke dveřím. Karty mu vypadly z ruky a ostatní se seběhli kolem něho.

Dud Rainey a Lew Cambridge

„Vrátil se k nám Joe Macarthur. Ted’ se rozpoutá peklo,“ zvolal Dud Rainey.

41/ V JESTŘÁBÍM HNÍZDĚ

Když Macarthur prošel dveřmi srubu, jeho první pohled platil hromadě lesklého zlata, roztroušeném po celém stole. Ale druhý pohled mu už nevěnoval.

Zlato, které ukradl Springerovi, Nicholsovi a Glosterovi, prohrál Macarthur v kartách za jedinou noc. Jeho měšec byl teď splasklý jako propíchnutý balón. Zlato na stole k němu promlouvalo vlídnou řečí. Když však pohlédl na muže, sedící u stolu, okamžitě uhodl, že všechno nepůjde tak hladce, jak by si představoval. Potřásl si sice rukou, ale s viditelným chladem.

„On přišel s plánem na vyloupení wicksonské banky!“ zvolal vesele Fatty, vcházející za Macarthurem. „Myslím, že ho rádi vidíte, hoši, že?“

„Wicksonská banka!“ opakoval Lew Cambridge a udeřil Cooneye silně do ramene.

Ale ostatní tři nejevili pražádné nadšení. Odmlčeli se.

„Je to všechno naplánované, hoši,“ ubezpečil je Macarthur. „Získal jsem pro tu práci zaměstnance banky. Je laciný a spolehlivý. A my nepotřebujeme nic jiného, než několik spolehlivých lidí. Mohl bych si je najít samozřejmě kdekoliv. Ale vzpomněl jsem si na staré časy, kdy jsem býval u tlupy. A myslel jsem si, že by stálo za to, kdybych se s vámi rozdělil a dokázal vám, že mám srdce na pravém místě.“

Ted' se i ostatní dva muži zasmušile odmlčeli jako jejich tři společníci. Fatty a Lew čekali, z které strany zavane vítr. Posléze si Dud Rainey upravil brýle tak, aby viděl lépe na Macarthura a zeptal se:

Malými sloupci zlatých mincí naznačoval polohu domů na hlavní ulici.

„Tím nám chceš říct, Joe, že se k nám chceš vrátit?“

„Ovšem. Opustil jsem tlupu jen proto, poněvadž jsem měl četná nedorozumění s Hainesem. My dva jsme se nikdy neshodli. Víte to všichni. On mě vždycky nenáviděl. Nenáviděl mě hned od prvního okamžiku, kdy mě spatřil.“

„Asi měl k tomu důvody,“ odpověděl Rainey.

Macarthur se zarděl a opakoval, jakoby neporozuměl:

„Důvody?“

„Co ti řekl, když tě vyzval, abys opustil tlupu?“

„Ty si pamatuješ i tohle, Dude?“

„Lee Haines byl poctivý muž,“ opáčil Dud. „Byl velkorysý. Pamatuji se, co řekl před námi všemi. Řekl, že jsi nám působil potíže hned od prvního dne, kdy jsi k nám přišel. Řekl, že jsi zabiják, Macarthure. A jmenoval muže, kterého jsi zastřelil. Souhlasil jsem tenkrát s Hainesem a souhlasím s ním dosud. Myslím, že se k nám nehodíš, Joe.“

Macarthur purpurově zrudl hněvem, ale kousl se do rtu a s obrovskou námahou si udržel úsměv na rtech.

„Možná jste měli dříve ty i Haines pravdu. Ale od té doby se všechno změnilo. Kdyby mi dříve řekl někdo to, co jsi mi řekl teď, vytáhl bych revolver a dal bych se do práce. Změnil jsem se však, Dude. Slyšel jsi snad v poslední době, že by mi byla přičtena nějaká vražda?“

„Ty jsi byl vždycky hladký jako úhoř,“ odpověděl Rainey.

Zdálo se však, že na ostatní muže učinila Macarthurova řeč přece jen nějaký dojem. Když ho Dud obvinil, ustoupili poněkud stranou, jakoby se chtěli vyhnout kulkám, které budou za chvíli svištět vzduchem. Ale užasli, když Macarthur odpověděl slovy nikoli zbraní.

„Neukvapil jsi se příliš, Dude?“ podotkl Lew Cambridge. „Každý se může změnit, nemám pravdu?“

Moudře potřásl malou hlavou na obrovských ramenou.

„Ale střelec se nemění, když dosáhne určitého stupně vývoje,“ nedal se Dud, mžouraje za brýlemi. „Z horského lva můžete udělat domácího mazlíčka. Ale jakmile jednou ochutná lidskou krev, už nikdy nezkrotne, i kdyby ho hýčkali sebevíc. Ten ďábel v jeho nitru už zůstane.“

A když muž zjistí, že je zábavné riskovat a pohrávat si s životy jiných, také se už nezmění. A to jen proto, že takové vzrušující zábavě se žádná jiná nevyrovná.

A to ostatní byste měli vědět! Každý z nás je nucen občas použít revolver. Ale my používáme zbraní jen proto, poněvadž jsme k tomu nuceni, nikoli pro zábavu. V tom se od nás Macarthur liší. Když vyčenichá zápas na vzdálenost deseti mil, rozjede se k němu.“

„To co říkáš zní dost moudře,“ řekl Tříska. „Ale uniká mi smysl. Chápu, že je tady jistý rozdíl. Někteří hoši si přejí, aby se Joe vrátil. Jiní si to nepřejí. Rozhodneme o tom házením mince. Je to spravedlivé?“

Jeho kamarádi souhlasili. Tříska vytáhl z kapsy stříbrný dolar a vyhodil jej až ke stropu. Dolar se na vrcholu své dráhy na okamžik zatřpytil a pak začal klesat. Ale nedopadl hned na zem. S obratností starého střelce vytáhl Macarthur revolver z pouzdra a vystřelil. Dolar zmizel, narazil o protější stěnu a spadl na zem. Polovina byla uštělena.

Rozlehl se pokřik, vyjadřující nikoli hněv, ale obdiv. Pak se všichni seběhli k minci, kterou si Babe Cooney, jenž odstrčil ostatní, schoval na památku.

„Joe, jsi dobře vycvičený!“ zvolal Fatty.

„Hoši, tahle záležitost pro mě dost znamená,“ řekl Macarthur a s námahou potlačil hrdý úsměv. „Nemohu to ponechat náhodě. Takže se vás ptám ještě jednou: přijmete mě mezi sebe?“

Ted' už nebylo pochyb o smýšlení členů tlupy. Všem zářily oči. Ze zdvořilosti však ještě mlčeli, dokud Rainey nepronesl poslední slovo.

Možná, že i Duda uchvátila ta včasná ukázka střelecké dovednosti, nebo snad zpozoroval, že se výraz jeho druhů změnil. Na každý pád přistoupil ted' k Macarthurovi, podal mu ruku a řekl:

„Joe, ty víš, že říkám vždycky to, co si myslím. Řekl jsem to hned. Ostatní si nejspíš myslí, že vstoupíš-li do tlupy, udělám já lépe, když ji opustím, abych si zachránil kůži. Ale mýlí se. I já mám svůj názor a mohu jej změnit. Muže s tak přesným okem a hbitou rukou, jakou máš ty, potřebujeme. Ostatně, už v době, kdy byl Lee Haines

naživu jsi zjistil, že nám strach jen tak nenaženeš a myslím, že se o to už nikdy nepokusíš. Co se mě týče, nejsem proti tobě!“

Všichni s ním souhlasili. Když se hluk utišil, Rainey pokračoval:

„Ale Macarthur nemůže hrát v tlupě druhé housle. Já sám jsem se dosud nesetkal s tak důvtipným mužem, jako byl Lee. Joe se mu nemůže vůbec vyrovnat, ale vrátí-li se k nám, měl by stát na prvním místě. Dostane vždycky to, co dostával Haines: dva podíly z každé kořisti a poslušnost, kdykoliv dá nějaký rozkaz. Souhlasíte s tím?“

Ozvalo se několik námitek, které však brzy zmlkly. Všichni museli uznat, že bez vůdce nebudou mít žádný úspěch a že Macarthur, nehledě k jeho chybám, se za vůdce hodí ze všech nejvíce.

Za deset minut byl Macarthur zvolen za vůdce.

Všichni mu potřásli rukou a slavnostně mu slíbili, že budou poslouchat jeho rozkazy, jako kdyby byl generálem a oni prostými vojáky. Hainesova vláda byla tak neomezená, jako by byl kapitánem na lodi. Usnesli se, že Macarthur bude mít tutéž moc.

Joe převzal hned své povinnosti. Zasedl ke stolu a popsal podrobnosti plánu, týkajícího se vyloupení wicksonská banky. Malými sloupci zlatých mincí naznačoval polohu domů na hlavní ulici. Větším sloupcem vyznačil banku.

Pak jim vyprávěl, co provedl. Byla to stará historie. Věděl, že pokladník potřebuje peníze. Při jediné rozmluvě z něho diplomaticky vytáhl všecko, co chtěl vědět. Dozvěděl se kombinaci zámku nedobytné pokladny a bylo mu slíbeno, že v den loupeže bude propuštěn hlídač a na jeho místo přijat nový. Samuelu Carneyovi za tuto službu slíbil, že dostane patnáct procent zisku. V pokladně banky mělo být ten den uloženo plných sto tisíc dolarů.

Členové tlupy byli tou cifrou mile překvapeni. Dívali se na sebe rozzářenýma očima a pak svému novému veliteli blahopřáli. Líčil jim další podrobnosti. Město Wickson bylo od jejich úkrytu vzdáleno třicet mil, ale cesta vedla skoro stále z kopce. Tuto vzdálenost mohli snadno urazit za čtyři a půl hodiny.

Tábor měli opustit o půlnoci a za ranního šera dorazit do malého údolí, v době, kdy lidé spí nejtvrdějším spánkem. Čekala je snadná

práce. Pokladnu nemuseli rozbíjet dynamitem. Mohli ji prostě otevřít pomocí kombinačního zámku.

K celé té práci nebylo zapotřebí více než jednoho muže. Jen kdyby se objevil náhodný chodec, potřebovali by možná několik dobrých střelců, poněvadž farmáři z Wicksonského údolí jsou bojovní.

Když Macarthur domluvil, zaslechli zpěv, který opakovala ozvěna z úzké rokle. Stříbrný vysoký hlas zpíval „*Que viva la rumba...*“

Lew Cambridge přiběhl ke dveřím první a zvolal jednu ze svých staromódních kleteb:

„Při veliké rohové lžíci! Do rokle přijíždí jakási dívka na Kapitánovi!“

42/ MOC NEVINNOSTI

Čtyři obři, obrýlený učenec a tlustý Guinness vyběhli ven. Za potokem spatřili černého hřebce. Řičel na jednoho ze svých bývalých společníků, který se pásł na louce.

Na Kapitánově hřbetě seděla dívka s kloboukem pošinutým daleko do týla. Když pohlédli na její tvář, poskočila jim srdce. Vesele jim pokynula rukou a zeptala se:

„Je tady Hany Gloster?“

Chvíli nikdo neodpovídal. Ve skutečností žádný z mužů nebyl schopen slova. Teprve později zamumlal Macarthur:

„Musím s ní promluvit! Ten Gloster má cenu asi patnácti tisíc dolarů pro toho, kdo ho odevzdá zákonu. A jestliže hledá ona jeho, buďte si jistí, že on hledá také ji!“

Po těchto slovech přistoupil k dívce, smekl klobouk a pravil:

„Harry právě odešel, ale hned se vrátí! Sesedněte, prosím, z koně a zdržte se tady chvíli!“

Dívka seskočila. Když stála vedle mohutného černého hřebce, zdála se být mladší a útlejší než dříve. Kapitán položil uši nazad a hněvivě zafřkal, když se k němu Macarthur přiblížil.

„Dejte si pozor!“ varoval dívku. „Ten černý ďábel se chystá kousat...“

Ale Joan se zasmála, obrátila se a k úžasu všech zatáhla Kapitána vpředu za hřívu a sklonila mu hlavu. A on se tvářil spokojeně jako zuřivý Samson, oklamaný Dalilou. Postoupila k Macarthurovi se slovy:

„Vidíte? On je ve skutečností mírný jako jehně.“

Kapitán se za ní blížil. Macarthur kvapně ustoupil.

„Nepouštějte ke mně toho černého démona. Jednou mi málem utrl hlavu.“

Joan s úžasem pohlédla na Kapitána, sňala mu sedlo a uzdu, popleskala ho po šíji a poslala ho k ostatním koním na pastvu. Třikrát oběhl louku a bylo vidět, jak se těší z toho, že je zase doma. Pak šel k ostatním koním. Choval se sice lstivě a krutě k mužům, kteří na něm chtěli jezdit, ale ke koním se choval velice jemně.

„Co jste to s ním udělala?“ tázal se s úžasem Macarthur.

„Nechala jsem ho dělat co chtěl!“ odpověděla nevinně. „Nic jiného!“

Když se přiblížili ostatní členové tlupy, zdálo se jí, že kromě Hainese ještě nikdy neviděla takové muže, ani o nich neslyšela. Lee Haines, který byl tak moudrý a silný, že vzdoroval Simu Hargessovi a celému městu a úplně sám vysvobodil vězně ze žaláře, byl již mrtev. Ale všichni tito muži, až na dva, jí připadali právě takoví.

Stáli před ní čtyři chlapíci, kteří, podle jejího názoru, byli schopni zdolat tucet obyčejných mužů. I Guinness a Dud Rainey na ni udělali dojem statečných mužů. Guinness měl totiž, přes svou dobromyslnou kulatou tvář, chladný přímý pohled dravého ptáka. A kolem rtů Duda Raineye pohrával slabý, ale krutý úsměv, který neladil s jeho mírnou tváří.

Ano, každý z těchto šesti mužů byl jistě důstojným druhem Lee Hainese. Možná, že Harryho Glosteru přilákala k této tlupě jejich síla. Ptali se jí, jak se dověděla, že Gloster je členem tlupy a jestli jí neřekl, že ji tady bude čekat. Ale Joan odpověděla, že ho považovala za člena tlupy jen proto, poněvadž Lee Haines nasadil život, aby ho mohl zachránit.

Fatty podotkl, že je možná hladová. Všichni ihned zahájili horečné přípravy k jídlu. Starý srub byl najednou plný ruchu.

Mezitím co náčelník hovořil s Joan, ostatní krájeli slaninu, vařili kávu, zametali podlahu a odkopávali do temných koutů špinavé a roztrhané kusy šatstva. Ale všechna tato činnost ustala, když se vrátil muž, poslaný pro vodu. Všiml si totiž náčelníka a dívky a informoval ostatní:

„Macarthur je celý pryč! Sedí tam a hloupě se usmívá. Vypadá jako šestileté dítě, které ještě nemá rozum. Může na té holce oči nechat.“

„Jak dlouho tady budete na Harryho čekat?“ ptal se jí. „Až do odpoledne?“

„Možná, že ještě déle,“ odpověděla bezstarostně. „Nemám naspěch. Tady nahoře je tak krásně, že bych zde vydržela celý měsíc.“

Joe se na ni bláznivě podíval a zaskřehotal:

„Celý měsíc? A nebudou vás doma postrádat?“

„Já už nemám rodiče,“ odpověděla. „Postrádal by mě jen Buck Daniels. Ale vždyť jsem ho jednou opustit musela. Došlo by k tomu tak jako tak. A proč by to nemohlo být teď?“

Tento rozhovor opakoval Lew Cambridge, který měl neobyčejně vycvičený sluch, svým druhům. Po jeho zprávě následoval hukot, který svědčil o nejvyšším zájmu všech ostatních.

„Slyšeli jste to, hoši?“ zeptal se veliký Babe Cooney, jehož zápasnická tvář zbledla vzrušením. „Slyšeli jste to? Ona nemá rodiče, kteří by na ni dohlíželi. Nemá potuchy o tom, co se jí může stát. Hrom do toho! Přišla k nám jako ptáče, hledající útulek před bouří. Ale tady jí nikdo neublíží!“

Opakoval tu vážnou výstrahu a výhrůžným pohledem přelétal tváře svých druhů. Zjistil však, že se všichni mračí, jako kdyby ve svých tvářích pátrali po nějakém zlém úmyslu. Jediný Dud Rainey mžoural jako obvykle za brýlemi a konci prstů si mnul bradu. Zaměřily se na něho čtyři podezíravé pohledy. Ale on jen povzdechl a dál klidně zametl podlahu jako obvykle.

Martin Tříška přinesl další zprávy. Přiklopýtal s náručí dříví, které hodil na podlahu. Obličej měl tak prodloužený, že měl úplně splasklé tváře a zabědoval:

„Hoši, poslouchejte, co jsem slyšel. Macarthur se jí vyptával na všechno možné:

„Vy jste s Glosterem už delší dobu zasnoubená, že ano?“

„Zasnoubená?“ odpověděla. „Ne!“

„Ale vždyť jste přece přijela na návštěvu k Harrymu,“ opáčil Macarthur. „Ano. Proč bych sem nemohla přijet?“

Já vám říkám, že ten darebák ji oklamal. Ostatně, jakým právem se může psanec jako on dvořit takové dívce? Navíc je na něho vypsaná odměna!“

„Člověk, který zavraždí dva staré bezmocné zlatokopy, je schopen všeho,“ podotkl Fatty. „Bídny pes! Ale slyšeli jste náčelníkův plán? Já si myslím, že je velmi dobrý. Tu dívku tady ponecháme jako návnadu pro Glostera. Pak ho omráčíme ránou do hlavy, aniž o tom ona bude vědět, a někdo z nás, koho ve městě neznají, půjde pro odměnu. To je přece dobrý obchod. I pro tu dívku bude lépe, když Gloster prostě zmizí ze světa!“

„Myslíš, že ho miluje?“ zeptal se mírným hlasem Dud.

Fatty vstoupil mezi oba oba muže a zeptal se; „Co znamenají ty hloupé řeči?“

„Poslyšte čtyřokého vědátora!“ posmíval se Lew Cambridge, jenž měl vrozený odpor k Raineyovu klidnému hlasu i proti jeho správnému vyjadřování. „Podívejte se na tu starou sovu, která v noci vidí všechno a na slunci nic! Proč by sem asi přijela, kdyby do něho nebyla zamilovaná až po uši!? Mluvíš naivněji než jindy, Dede!“

„Vidím, že ses naučil spoustu nových slov,“ odpověděl Dud a shovívavě se zasmál, přičemž bylo vidět jeho bílé zuby.

Lew náhle zatajil dech a změnil barvu. Věděl, že před ostatními členy tlupy si nesmí dát tuhle urážku líbit a věděl také, že Rainey je

nebezpečný jako dynamit, jestliže se s někým nepohodne. Ale Fatty odvrátil krizi pohotovým zásahem. Vstoupil mezi oba muže a zeptal se:

„Co znamenají ty hloupé řeči? Chcete té dívce zkazit střelbou náladu? Jestli ji vyplašíte, přijde Macarthur se dvěma revolvéry a dá se do práce.“

„Řekl jsem, že přece každý vidí, že je zamilovaná,“ podotkl Lew s menším důrazem než předtím.

Všichni s ním souhlasili, Rainey však odpověděl:

„Možná je do něho zamilovaná. To nevím. Ale podle mého názoru žádného muže nemiluje. Dívá se stále do dálky...“

„Co tím chceš, k čertu, říct?“ zeptal se Babe Cooney.

„Nic!“ zamumlal Dud Rainey a pokračoval ve své práci.

A přece řekl dost, aby všichni sledovali dívku jako ostříži, když ji zavolali k obědu. Všimli si, že Joe Macarthur nezasedí s dívkou ke stolu, ačkoliv měl jako náčelník právo zaujmout místo hostitele.

Místo toho vyšel ven ze srubu, tvářil se stísněně a zamyšleně, jakoby přemýšlel o nějakém problému. I když to všechno členové tlupy pozorovali a všimli si i Duda, stojícího opodál, jak zkoumá dívku s chladným úsměvem, považovali Joan jen za velmi mladou, nevinnou a neobyčejně okouzlující dívku.

Chovala se tak, jakoby byla doma na ranči a seděla u stolu se starými přáteli. Neustále něco povídala. Lupiči nespouštěli oči z jejích útlých snědých rukou, zlatých vlasů a modrých očí.

Vypravovala jim, jak získala černého hřebce a jak ji přivezl ke srubu horskými průsmyky a ona mu přitom ponechala naprostou volnost. Líčila jim, jak ji pozoroval při lovu ryb a sledoval přípravu jídla, jakoby se sám chtěl něčemu přiučit.

Vypravovala to všechno s takovým nadšením a s tak půvabnými gesty, že se lupiči smáli spolu s ní. Její vyprávění je tak upoutalo, že ji zapomněli obsluhovat. Jen Dud jí klidně naléval kávu a na talíř dával opečenou slaninu.

Nebylo na ní nic zvláštního, až na to, že to byla ta nejrozkošnější dívka o jaké se jim kdy zdálo. Náhle se uprostřed věty odmlčela, poněkud se vzpřímila a zadívala se do dálky. Podívali se kvapně na dveře. Ale na prahu nikdo nestál.

„Co to znamená?“ zašeptal Babe Cooney.

„Copak neslyšíte?“ zeptala se jich.

Teprve teď to zaslechli. Slabé nelibozvučné volání divokých husí, letících oblohou. Podívali se na ni a zjistili, že jí kolem rtů pohrává zvláštní úsměv, který nebyl ani smutný ani blažený.

Všichni sklopili zadumaně oči a v duchu viděli klín divokých hus, letících na sever do země modrých jezer, stinných panenských lesů a hor, na jejichž temenech sníh nikdy neroztával.

43/ NEČEKANÉ MILOSRDENSTVÍ

Oskar Fern, prezident wicksonské banky, patřil k osobám, kterým lidé nezávidějí jejich důvtip, ale jejich štěstí. Řídil banku v centru malého bohatého kraje nikoli proto, že lidé důvěřovali jeho obchodní zdatnosti, nýbrž proto, že byli nezvratně přesvědčeni o jeho velikém štěstí. Domnívali se, že slouží-li štěstí Oskaru Fernovi, musí sloužit i jeho vkladatelům.

Když někdo mluvil o jeho životní dráze, zmínil se vždycky o tom, že „náhodou“ koupil jeden z největších dobytčích rančů těsně předtím, než bylo údolí zavraženo. A že měl „náhodou“ štěstí a ponechal si ranč i v době, kdy selhal přítok vody a všichni prodávali pozemky, protože nemohli platit závratně vysoké poplatky.

Oskar neprodal své pozemky jen proto, poněvadž neměl odvahu rozdělit je a zbavit se jich po menších parcelách. Tak se stalo, že přečkal těžké doby a zbohatl.

Když založil banku, neměl konkurenta. Lidé mívají větší úctu ke štěstí, než k inteligenci. Vážili si nikoli Oskara, nýbrž jeho štěstí, jež mu nebesa darovala.

Kdykoliv kráčel Samuel Carney, hubený šedovlasý bankovní pokladník, ráno po ulici, říkalo se o něm:

„Tady je mozek wicksonské banky! Ten Fern má z pekla štěstí, že získal takového člověka za pouhé služné! Jednou se Carney stane jeho společníkem a zbohatne! Je to geniální člověk!“

V takovém prostředí, plném pochlebníků, žil tedy Samuel Carney. Ale dnes mu to prostředí nic neříkalo. Jitro bylo horké, ačkoliv bylo dosud jaro a časná ranní hodina a ve vzduchu bylo možno tušit žár letního slunce. Prkna na chodníku páčila skrze tenké podešve do nohou.

Spěchal, aby se vyhnul horku. Když však zjistil, že se příliš rychle blíží k bance, zmírnil opět krok. Od určité doby se pro něho banka stala přímo nesnesitelným místem. V té budově položil základy ke své dobré pověsti. V bance proslul jako muž naprosto bezúhonný, rozumný a poctivý.

Jeho dobrá pověst ho v životě těšila ze všeho nejvíc. Dával příklad svým sousedům. Dobrým wicksonským občanům připadalo, že je obklopen ovzduším soudce.

Ted' se tahle modla měla skácet do prachu. Ted' měl Carney oklamat svého zaměstnance a rozdělit se o kořist s tlupou lotrů. Pak měl dále s vážnou tváří zastávat svůj úřad a za rok nebo za dva se stát společníkem firmy, kterou okradl.

Když na to všechno pomyslel, pocítil u srdce chlad, přestože bylo vedro a ubíral se dál s bradou vysunutou bojovně dopředu. A když snad po sté porovnal zisk se ztrátou, začal sebe sama přesvědčovat, že uzavřel výhodný obchod. Měl totiž jisté nezbytné výdaje.

Jeho dcera Klára už od dětství toužila po hudebním vzdělání. Svou manželku musel poslat do New Yorku, aby se jí tam dostalo pokud možno té nejlepší lékařské pomoci, která by ji mohla zachránit. Ano, to všechno mohl zařídit za patnáct tisíc dolarů.

Patnáct tisíc, utracených mimo domácí město, nevzbudí podezření. A kromě toho, kdo by ho uváděl do souvislosti s takovým zločinem? To nebylo možné! Ve Wicksonu měl velmi pevnou pozici. Bylo naprosto vyloučené, že by zrovna on upadl v podezření.

Uvědomil si, že výsledkem jeho účasti na krádeži bude značný peněžitý zisk, který prospěje jeho rodině a který nijak neohrozí jeho postavení. A mohlo být odcizení sta tisíce dolarů z banky považováno vskutku za krádež? To v žádném případě!

Za svého dlouholetého úřadování dal bance stokrát víc, než dala banka jemu. Jen v posledních třech letech získala banka na základě

jeho rad mnohem víc, než těch sto tisíc dolarů, o které ji chtěl teď připravit.

Uklidněn těmito myšlenkami, kráčel již bezstarostněji k bance a otevřel dveře. Hvízdal si skrze zuby, jak bylo jeho zvykem. Když vstoupil dovnitř, málem se srazil s prezidentem a ustrašeně vydechl. Zatvářil se tak, jakoby obtloustlá postava a úsměvná růžová tvář Oskara Ferna byla noční příšera. Prezident přišel o celou hodinu dříve než obvykle.

Proč dnes přišel tak brzy? Pokladník pocítil stud i strach.

„Co se vám stalo, Sammy?“ zeptal se Fern. „Vypadáte nějak ztrápeně. Špatně jste se vyspal?“

„Vůbec jsem nespál,“ zamumlal Carney a klopil oči k zemi. Chtěl se podívat na prezidenta, ale nemohl.

„To je tím prokletým horkým počasím, vidíte!“ usoudil Fern. „Ani já jsem nemohl spát!“

A zasmál se jako na omluvu, jakoby to bylo směšné, že nemohl spát. Carney na něho zvědavě pohlédl. Ne, Oskar Fern neměl žádné problémy. Aspoň nepociťuje výčitky svědomí, které by ho budily ze spánku a nutily ho k tomu, aby s rozechvělým srdcem zíral do noční tmy.

Pokusil se probudit v sobě hněv. Tento muž mu měl již před třemi lety zvýšit služné a od té doby je měl zvýšit opět.

„Vy potřebujete dovolenou,“ podotkl Fern. „Ať se propadnu, jestli nevypadáte nemocně!“

„Dovolenou?“ odpověděl Carney a chopil se příležitosti, která by ho mohla podnítit k hněvu. „Dovolenou? Jak by to tady proboha dopadlo?“

Prezident se zamračil, pohlédl přes pokladníkovu hlavu do dálky a zamumlal:

„Máte pravdu, Sammy. Vy si nikdy neberete dovolenou, že?“

„Kdybych dostal dovolenou, nevěděl bych, co s ní dělat,“ odpověděl Carney.

„Opravdu? Mluvil jsem telefonicky s Greenem. Řekl mi, že F.L. a M. zřídí v údolí odbočku.“

Carney roztržitě naslouchal. Namlouval si, že prezident se uvedl do neštěstí sám. A se zuřivou energií se dal do práce.

Ale přesto všechno každou chvíli ustal v práci a představil si svou manželku Anežku, jak mu přichází vstříc ke dveřím a říká:

„Vím všechno! Vím všechno! Drahý Sammy, nebudeme o tom mluvit. Já tě neobviňuji. Vím, že jsi to spáchal kvůli mně a Kláře. Ale, můj bože, Sammy, ztratili jsme čest a už ji nikdy nezískáme zpět! Ztratili jsme čest a nikdo na světě už nám ji nevrátí!“

A pokaždé byl z toho snu vyrušen, když jeho příručí tlumeným hlasem pronesl:

„Pane Carney, odpusťte, že vás vyrušuji, ale rád bych vás upozornil na tuto malou záležitost...“

Carney v poledne neobědval. Místo toho si vyšel na procházku do palčivého slunečního žáru. Naplnil si plíce vzduchem a vrátil se zase ke své práci.

Za půldruhé hodiny vešel do banky těžkopádným krokem obtloustlý prezident. Pan Fern obědval dlouho jako Pařížan.

Carney zaskřípal zubama a pro sebe si zavrčel:

„Ty tlustý hlupáku! Stojíš v čele. Ale kdo vykonává práci? Kdo je mozem toho všeho? Kdo tě drží na tvém místě? Já!“

V jeho pokoji se tlumeně ozval zvonek. Volal ho prezident. Pomalu se k němu ubíral se dvěma dopisy, o nichž se s ním chtěl poradit. Jak směšné byly ty porady! Celých pět let prezident nikdy nic nenamítal proti jeho návrhům.

Fern seděl v křesle, skloněn dozadu, s palci v průramcích vesty, s gumovými podpatky na desce psacího stolu a s tlustým doutníkem v ústech. Zamračeně se díval ke stropu, nervózně přežvykoval doutník a převaloval jej v ústech. Když Carney vstoupil do pokoje, nevšiml si ho.

„Tady je nový dopis od Dundeea, týkající se platebních podmínek,“ začal Carney.

„Dundeea ať vezme čert!“ pravil Fern. „Chci mluvit s vámi, Sammy!“

„Slyšel jste snad nějakou legrační historku?“ zeptal se pokladník s náznakem ironie. „Kolik jste si uspořil peněz?“

Bylo to jako blesk z čistého nebe. Na Carneyově horním rtu vystoupil pot. Setřel jej konci prstů. „No... několik tisíc...“

„Jak se daří Anežce?“ tázal se prezident. Carney sebou trhl a téměř vyskočil ze židle. „Stále stejně.“

„Měl byste ji poslat pryč z města.“ Pokladník mlčel.

„Carneyi, měla by odjet z města! Viděl jsem ji, když jsem šel domů na přesnídávku. Stála ve dveřích a usmála se na mě. Vypadala velice bídně. Ještě teď se děším, když si vzpomenu na její tvář!“

„Já také!“ povzdechl Carney.

„Chlapče!“ zašeptal Fern a položil svoji tučnou ruku na pokladníkovu rameno. „Nikdy jste se mi o ní nezmínil. To vás tedy trápí?“

Sammy, budou se dít změny, veliké změny! Za prvé dostanete prémii pět tisíc dolarů, které vám budou během deseti minut vyplaceny. Za druhé vám zvyšují služné o patnáct set dolarů ročně.

Moje dcera mi řekla, že vaše Kára chtěla vždycky odtud odejít a studovat hudbu. Nevím proč, neboť se mi zdá, že hraje moc pěkně na klavír. Jestliže se však chce hudebně vzdělat, ať se vzdělá, Sammy!

A ještě něco. Když jsem vás dnes ráno viděl tak vyhublého a zamyšleného, zabolelo mě srdce, Sammy. Panebože, copak jsem otrokář? Ne, to bych raději hodil ty proklaté peníze do řeky! Vráťím je tam, odkud jsem je vzal. Vzal jsem je také od vás, Sammy.

Sammy, dnes večer si připravíte zavazadla a zítra odjedete vlakem. Odvezete Anežku do New Yorku. Dáte ji na léčení a necháte se vyšetřit i vy sám...“

„Počkejte...“ vypravil ze sebe s námahou Carney.

„Ano?“

„Oskare... Oskare...“

V tváři mu křečovitě škubalo. Roztrásl se. Skryl tvář ve vyhublých rukou a potlačil vzlyk.

„Dobrý bože!“ zašeptal Oskar Fern. Přikradl se po špičkách ke dveřím a zamkl je. A jako kdyby to bylo málo, opřel se o ně tučnými rameny a úzkostlivě pohlédl na svého pokladníka. Byl to ten železný Carney?

Vrátil se, objal úzká shrbená ramena nešťastného muže a zašeptal:

„Přestaňte s tím, Sammy! Tohle prostě nesnesu! Přestaňte!“

Po tučné růžové tváři mu začaly stékat slzy. Pak řekl:

„Ještě jsem nedomluvil, příteli! Ještě nikdy mě to nenapadlo. Nikdy jsem nepomyslel na to, co byste asi potřeboval. Ale byl bych rád, kdybyste mi řekl, co potřebujete, co pro vás mohu udělat. Nezáleží na tom, co to je. Já vám to dám. Vždyť celá ta zatracená banka nestojí za to...“

Samuel Carney mu přidušeným hlasem vpadl do řeči:

„Jsem pes, Oskare! Jsem horší než had...“

„Vy?“

„Tak poslyšte. Já vám to musím říct, Oskare. Řeknu vám pravdu a pak odejdu!“

Vyprávěl mu celý ten hrozný příběh o tom, jak ho Macarthur přemluvil, aby se stal jeho spoluviníkem. Řekl mu, že udal lupiči kombinaci zámku a že má dostat patnáct tisíc dolarů.

To všechno mu vyprávěl se skloněnou hlavou v dlaních. Když to Oskar Fern všechno vyslechl, po nějakou chvíli rychle oddychoval, pak tučnou rukou odkryl Carneyovu tvář a řekl:

„Drahý příteli!“

Pokladník zvedl hlavu, i když se velice styděl za své slzy. Uklidnil se však, když spatřil Fernovu zbledlou tvář a chvějící se rty.

„Človče!“ vypravil ze sebe udýchaným hlasem. „Divím se, že jste nepodlehł takovému pokušení. Díky bohu, že jste byl tak silný a dobrovolně jste mi to řekl...“

„To neříkejte!“ zabědoval Carney. „Vy jste to ze mě dostal svou neskonalou dobrotou a...“

„Tak už mlčte, Sammy! Ten skunk, ten padouch Macarthur... budeme na něho připraveni, až přijde...“

„To ne, Oskare. Kdybych ho vlákal do pastí, byl bych vrah.“

„Kdy se to má stát?“

„Dnes v noci.“

„Tak ho tedy varujte. Můžete k němu někoho poslat?“

„Ano.“

„Udělejte to! Ale pro případ, že by posel nedošel včas, budeme připraveni, Sammy! Mám tolik revolverů, že bych ty chlapy mohl rozstřílet na kusy!“

44/ DIVOKÉ SRDCE

„Je jasné, že je na jednom z nejkrásnějších koní světa a že na něm jede jako divoženka!“ řekl Buck Daniels.

Večer přijeli k říčce a objevili na břehu hluboké otisky kopyt, na velikém balvanu uprostřed proudu lesklý pruh, kde sklouzlo kované kopyto a na protějším břehu místo, kam kůň při skoku dopadl.

„Přeskočila říčku na koni,“ řekl Gloster se zatajeným dechem. Na mělkém místě pak mlčky přebrodili proud a jeli dál po stopě.

„A nevíte náhodou, kam se Joan vydala?“ zeptal se Harry Gloster.

„Nemám tušení! Vím jen, že tady nahoře nikdy nebyla. Ona se jen tak potuluje a vím určitě, že se už nikdy nevrátí.“

„Ale my ji najdeme a přivedeme zpátky,“ trval na svém Harry. „Přivedeme ji třeba násilím, bude-li třeba. Nemůžeme ji přece nechat...“

„Násilím?“ zvolal Buck Daniels. „Copak nevíte, že je to dcera Dana Barryho?“

„Kdo to byl ten Dan Barry? A co to má všechno znamenat?“

„O Danovi vám povím později. Ale znamená to asi to, že je snazší zadržet blesk, než Joan k něčemu přinutit.“

Jeli mlčky dál. Za soumraku se zastavili a uvařili si večeři. Při dnešním stopování se z nich po několika hodinách stali přátelé. Gloster byl zcela upřímný. Bez obalu líčil dobrodružství od okamžiku, kdy se vrátil z lovecké výpravy a zjistil, že oba jeho společníci jsou mrtví, až do chvíle, kdy mluvil s dívkou u školy.

„Od té doby jsem několikrát prožil pravé peklo, ale nikdy jsem na ni nezapomněl,“ pokračoval.

„Tak vám budu vypravovat o jejím otci, to vás vyléčí!“ řekl Buck.

Když dopili kávu a seděli u ohně, Buck vyprávěl Harrymu o Danovi. O tom, jak Dan bloudil krajem od jihu na sever, jak ho Joe Cumberland odvedl domů, kde ho museli držet násilím, jak se Dan zamiloval do Kate Cumberlandové a jak se s ní posléze oženil. Vyprávěl o tom, jak žili šťastně v horském srubu, když Dan, jak se

zdálo zkrotl, jak se ujal uprchlíka stíhaného spravedlností a jak se potom Dan dopustil celé řady krvavých a nezákonných činů.

„Po nějaké době Kate poznala, že Danovu divokou povahu není možné změnit,“ řekl Buck. „Viděla, že Joan po něm zdělila různé vlastností. Kate se pak rozhodla, že kvůli dcerušce Dana opustí.

A když byla Joan maličká, odvezl ji Dan do jeskyně, kde bydlel. Kate své dítě vystopovala. Zjistila, že Joan za krátkou dobu zdivočela jak malý králík. Dopravila Joan domů na ranč.

Zůstal jsem na ranči s několika jinými muži. Věděli jsme, že dříve nebo později Dan pro svou dcerušku přijde a odvede si ji a tušili jsme, že mu v tom nezabráníme, poněvadž zápasil jako tygr.

Když jsme jednou večer seděli všichni u krbu s ospalou Joan, upozorovali jsme, že dívka zvedla náhle hlavu a na tváři se jí objevil podivný výraz. Přistoupila k oknu, odhrnula záclonu a zadívala se do noční tmy. U tak malého dítěte to bylo až mystické.

A zakrátko jsme zaslechli blížící se Danovo hvízdání a bylo nám jasné, že Joan ho slyšela první z nás. Zděsil jsem se. Z pohledu Kate, který upřela na své dítě, jsem vyčetl, že musí být obětován buď Dan nebo Joan.

Kate vyběhla z domu a na stezce se setkala s přicházejícím Danem. Vyzvala ho, aby se vrátil a řekla mu, že ho stále ještě miluje, ale že by zničil jejich život, kdyby neodešel. Hleděl jsem na ně s revolverem v ruce a ruka se mi třásla jako list.

Dan stál na stezce s kloboukem posunutým dozadu a usmíval se na ni. Blížil se k ní. Varovala ho, ale šel dál. Pak vystřelila.

Jeho vlk stanul nad jeho tělem a vrčel na nás, dokud Dan nezemřel. Potom se spolu s Danovým hřebcem dali na útěk. Vzal jsem Dana do náruče a zvedl jsem ho. Dokud byl naživu, byl jako lev. Ale po smrti nevážil o moc víc než chlapec.

Tak to byl konec Dana Barryho, Glostere. Čekal jsem celá dlouhá léta, že se ta divoká povaha projeví i u Joan. A moje obavy se splnily! Zdivočela tu noc, kdy s vámi mluvila při té taneční zábavě.

Ted' utekla a už se nevrátí. Sleduje divoké husy!“

Veliký muž naslouchal jako dítě. Povzdechl si a podíval se na své ruce, jako kdyby nalézal útěchu v pozorování jejich síly. Pak pravil:

„Najdu způsob, jak ji přimět k návratu!“ Buck potřásl hlavou.

„Protože žena se liší od muže,“ pokračoval Gloster. „Ženská povaha je odlišná.“

Potom už nepromluvíli. Sbalili náklad, osedlali zemdlené koně a jeli dál. A když na západě dohasl poslední žár, dojeli k průrvě v úbočí hory, tyčící se do výše pěti set stop.

Byla už dost veliká tma, než aby mohli jet dál. Buck proto navrhl, aby se na noc utábořili na místě, kde právě byli. Zahalili se tedy do příkrývek a Buck už v pěti minutách hlučně chrápal.

Ale Glosterovi nedaly myšlenky spát. V jasném svitu hvězd se mu promítal divoký příběh, který mu vypravoval Buck Daniels. Ted'

teprve ho pochopil v celé té hrůze. Nemohl však říct, co je strašnější, jestli zavraždění Dana Barryho Joaninou matkou, nebo divoké instinkty probouzející se v její dceři.

Posléze zjistil, že dnešní noc zřejmě probdíl. Obul si tedy boty, zapálil si dýmku a vyšel na procházku. Zamířil do úzkého průsmyku a doufal, že v místě, kde se stěny sbližují, bude úplně odloučen od světa.

Ale stěny rokle se úplně nesblížily. Rokle se stáčela na stranu a Gloster se náhle octl ve veliké kotlině, v jakési přírodní tvrzi, obklopené skalisky místo hradeb. Rostly v ní stromy. Viděl pasoucí se koně a zachytil okem záblesk světla.

Prekvapilo ho, když zjistil, že v srdci hor sídlí lidé. Zakrátko rozeznal obrysy velikého srubu. Opatrně se k němu přiblížil. Myslel si, že muž, který tu osaměle bydlí, má k tomu možné pádné důvody. Byli zde také koně, kteří ho nesměli zpozorovat, poněvadž by ho říčením prozradili.

Dveře srubu byly otevřené. Uvnitř bylo ticho a téměř úplná tma, poněvadž svítlna s přitaženým knotem vydávala jen slabé světlo. Když se přiblížil ke dveřím a podíval se do srubu, rozeznal u protější stěny tři lůžka. Na každém z nich ležel muž. Přitom se přesvědčil, že místnost je zařízena nanejvýš primitivně.

Z toho, co viděl, usoudil, že by nebylo příliš moudré tyto muže budit. Mírumilovní lidé nespí s puškami po boku.

Ustoupil do hlubšího šera a začal zvažovat svou situaci. Napadlo ho, že snad někteří z těch mužů viděli možná Joan, jestliže jela tímto směrem, ale trvalo dlouho, než se rozhodl, co udělá.

V nepatrné vzdálenosti od srubu uviděl malou kůlnu, jejíž dveře byly rovněž otevřené. Jakmile se k nim přiblížil, ucítil vůni zimostrázu.

Podíval se dovnitř. Na podlaze spatřil lůžko ze zimostrázu a smrkové větve, opřené v koutech na ozdobu. Když jeho oči přivykly šeru, zjistil, že na příkrývkách, jimiž bylo lože pokryto, nikdo neleží.

Zdálo se, že ten, kdo tady spal, vstal a odešel. V tom případě byl Gloster v nebezpečí, že bude objeven, až se obyvatel kůlny vrátí. Věděl, že v tom případě by bez jakékoliv výstrahy dostal kulku do těla.

Ale zmýlil se. Když o krok ustoupil, zaslechl za sebou tlumený hlas:

„Kdo je? Zvedněte ruce a neobracejte se! Kdo je to?“ Slova zněla dosti hrozivě, ale byla pronesena hlasem, který Gloster poznal. Se zatajeným dechem řekl: „Joan!“

Obrátil se k ní. Uhnula jeho vztaženým pažím. Postoupil o krok k ní a zjistil, že je zbytečné stíhat přízrak. Pak prosebným hlasem řekl:

„Jsem Harry Gloster, Joan! Copak mě nepoznáváte?“

Mlčela a opírala se o kmen stromku, v jehož stínu ji bylo vidět ještě méně. Gloster cítil, jak se na něho upřeně dívá. Když se nehýbala ani nemluvila, vzrušeně opakoval:

„Joan! Co se stalo?“

Vstoupil do stínu stromku, ale dívka ho zadržela slovy: „Nepřibližujte se ke mně, Hany! Zůstaňte tam, kde jste!“

Dusím se, když se ke mně blížíte!“ A Gloster si s bolestí v srdci uvědomil, že ji z nevysvětlitelné příčiny ztratil.

45/ NEZKROTNÁ DUŠE

Harry vystoupil ze stínu stromku, počkal chvíli, jestli dívka promluví a pak se zeptal:

„Půjdete sem, abych vás mohl vidět, Joan? Chtěl bych na vás vidět, alespoň při svitu hvězd.“

Chvíli váhala a pak pomalu kráčela ke Glosterovi. Když se před ním zastavila, pohlédl jí do tváře, ale nic z ní nevyčetl.

„Už vím! Vy jste uvěřila lžím, které o mně lidé šíří. Vy jste přesvědčena o tom, že jsem vrah Nicholse a Springera. Je to tak?“

Potrásla hlavou.

„Je to něco jiného, Harry.“

„Co jsem tedy udělal?“

„Nic. Ale u mě není všechno v pořádku. Něco uvnitř.“ Mluvila napůl smutným, napůl užaslým hlasem a dodala: „Neptejte se mě už!“

„Tak mi alespoň řekněte, proč jste tady?“

„Do těchto míst jsem dorazila, když jsem vás hledala.“

„Joan!“

Chtěl k ní přistoupit, ale ona ho odmítavým gestem zadržela.

„Ale teď vím, že jsem ve skutečnosti hledala něco jiného. Když vám Lee Haines pomohl na svobodu, každý si myslel, že patříte k jeho tlupě. A já jsem se domnívala, že by mě jeho kůň mohl zavést na místo, kde bych vás našla. Přivezl mě sem...“

„V tom velikém srubu bydlí Hainesova tlupa?“

„Ano.“

„Panebože, snad nejste v jejich rukou?“

„Nikdo z nich mi neublížil. Od Joe Macarthura až po...“

„O kom to mluvíte?“

„O Macarthurovi.“

„On je tady?“

„On je nový vůdce tlupy. Vy o tom nevíte?“

„Nikdy jsem k nim nepatřil. Oni vám řekli, že ano?“

„Ano.“

„To byla past, Joan. Macarthur mě nenávidí. Nikdy jsem nebyl členem Hainesovy tlupy. Poznal jsem Leea teprve den předtím, než mě vysvobodil z vězení. Ale o tom si promluvíme později. Teď musíme hned odejít, Joan, než nás někdo z nich uslyší!“

Pokývala hlavou.

„Nemohu odejít, Hany.“

Gloster opakoval její slova a pak mu blesklo hlavou možné vysvětlení:

„Vy jste tady našla muže, do něhož jste se zamilovala!“

„Mám je všechny ráda...“

„Jsou to vrazi!“

„Jsou to svobodní lidé!“ ubezpečila ho.

„Jaké lži vám o sobě napovídali?“

„Vyčetla jsem to z jejich tváří, Harry. Neřekli mi nic.“

„Joan, vy máte ale nápady. Pojd'te se mnou! Promluvíme si o tom, až se vrátíte do domu svého otce. A já se postarám o to, abyste mě měla zase ráda. Důvěřujte mi, Joan!“

„Teď vás mám raději než kdy jindy, Harry.“

„Myslíte to doopravdy?“

„Ano, tisíckrát! Ale nepřibližujte se ke mně! Ani na krok!“

„Joan, vy mě doháníte k šílenství! Proč se k vám nesmím přiblížit? Co je to za hloupé řeči?“

„Poněvadž by ve mně něco puklo, kdybyste se mě dotkl. Smála bych se, plakala bych, nevím, co bych dělala. Ale puklo by mi srdce, Harry. To vím určitě!“

Gloster si však nemohl pomoci. Přistoupil k ní. Nepokusila se uniknout mu a tak se stalo, že se náhle octla v jeho náručí. Ale když se k ní Gloster naklonil, zjistil, že ji nemůže políbit. Měl pocit, jakoby ho nějaká mocná paže zadržovala.

„Pust'te mě, Hany! Pust'te mě!“ šeptala Joan.

„Nepustím vás, jestli mi Bůh pomůže, abych vás udržel!“

„Bůh by pro vás nedopustil takové neštěstí.“

„Zbláznila jste se, Joan?“

„Poznala jsem pravdu, která se týká mě samé.“

„Tak mi dovolte, abych vám tu pravdu řekl! Vidím tady jen stín toho, čím ve skutečnosti jste. Ale i ten stín je krásný, jako je krásné jitro. Když mi řeknete, že mě milujete, nevyrovná se mi žádný král na světě.“

„Miluji vás, Harry!“

„Tak tedy pojd'te se mnou!“

„Zničila bych vám život. Vy mě neznáte, Hany. Strašně toužím po tom, abyste mě vzal s sebou. Ráda bych vložila břímě svého života na vaše bedra...“

„Jsou tak silná, že by ho udržela. Poslyšte, Joan! Nikdy jsem se nerval o věci, které měly nějakou cenu. Jen jsem si pohrával se životem. Ale teď jsem ochoten tvrdě pracovat a kvůli vám, Joan, bych třeba trhal skály ze základů!“

„Prožili bychom jeden blažený měsíc, Harry, a pak by nás čekal jen žal!“

„Když mi budete důvěřovat, založím štěstí pro nás oba na pevné skále!“

„Právě toho se bojím. Co byste dělal, Harry?“

„Zařídil bych domov pro naši rodinu.“

„To je ono! Toho se bojím! Chci být volná, chci v zimě jezdit na sever a v létě na jih. Nechci být usazená na jednom místě jako strom.“

„Tak budeme žít v táborovém voze, nebo v sedle.“ Vyprostila se z jeho rukou. A Hany cítil, že jeho boj byl opět beznadějný. „Dovolíte mi, abych vám všechno vyprávěla?“

„Ano, vyprávějte!“

„Když jsem vyjela na Kapitánovi, myslela jsem, že se pokouším vás najít. Ale mýlila jsem se. Ve skutečnosti jsem hledala to, co jsem vytušila, když jsem vás viděla poprvé. Hledala jsem sílu, svobodu a samostatnost. A cítila jsem, že se za vámi něco skrývá. Jakási divoká volnost, do které byste mě mohl uvést. Ale dnes večer jste si na mě činil nároky, sahal jste na mě...“

„Točí se mi hlava, Joan, rád bych vám porozuměl. Ale nikdy jsem neřekl, že bych si vás chtěl přivlastnit.“

„Vy to nazýváte jinak. Vy se se mnou chcete oženit.“

„S boží pomocí bych rád, aby se tak stalo. A pak pro vás budu pracovat, seč mi budou síly stačit.“

„To je právě to! Každá práce, kterou byste pro mě udělal, by mě k vám poutala ještě víc. Byla bych vám zavázána vděčností a lítostí.“

„Zjednal bych vám služby, Joan, a nemusela byste se dít.“

„Myslíte, že se bojím tělesné práce? Ne, ne! Té bych se nebála, ale musela bych mít volnost, Harry. Každé jaro a každý podzim, kdy vítr vane určitým směrem a kdy volají divoké husy, bych chtěla odejít.“

„Tak byste mohla odejít a zase se vrátit.“

„Opustila bych vás a vy byste ani nevěděl, kam jsem odešla? Harry, já bych to tak mohla udělat, ale vás by to trápilo! Víím, že by vás to bolelo. Nejsem předurčena k tomu, abych nějakého muže učinila šťastným. Není mi to souzeno. Nemohu někoho milovat víc, než sebe samu a kvůli němu se vzdát svých snů.“

„Proč jste taková, Joan?“

„Kdybych věděla proč, přemohla bych se. Víím jen to, že vidím-li letět divoké husy, mám pocit, že zemřu, když je nebudu následovat na nějaké nádherné místo. A teď, když jsem je začala sledovat, Harry, už se nikdy nevrátím!“

Kdyby byl Gloster slabší nátura, byl by na ni naléhal. Ale za těchto okolností se rozhodl, že prozatím ustoupí, ale že se boje nevzdá. Po chvíli klidně řekl:

„Tak tedy prozatím sbohem, Joan.“

„Harry, v zájmu nás obou je třeba, aby to bylo navždy.“

Místo odpovědi k ní přistoupil, vzal její tvář do obou rukou, zaklonil jí hlavu a políbil ji na rty. Byly právě tak chladné, jako její tváře a její oči mu připadaly jako vzdálené hvězdy na obloze.

46/ ČTVRTÝ BÍLÝ OBLÁZEK

Vrátil se ke vchodu do kotliny a když se ohlédl, zjistil, že ho Joan stále pozoruje. Odešel tedy k Buckovi, který spal na kraji průsmyku. Zatřásl s ním a když se Buck posadil na příkrývce, jasně a stručně mu pověděl všechno, co se přihodilo. Když domluvil, čekal na odpověď.

Ale Buck našel především dýmku, velmi pomalu si ji nacpal a zapálil. Nějakou chvíli kouřil a pak řekl:

„Hned, jak jsem se vydal po její stopě, věděl jsem, že nedělám dobře. Když jsem stopoval Dana Barryho, bylo to stejné. Jednou jsem se pokusil přivést ho zpět ke Kate. Dosáhl jsem toho jen tak, že jsem Dana urazil. Dal jsem mu políček před mnoha jinými muži.“

Pak jsem se obrátil a dal se na útěk. Stíhal mě rychle, ale já jsem měl po ruce čerstvé koně a zakrátko jsem se octl zpět na ranči. A s Joan je to právě tak jako s Danem. Pro ni už nemůžeme udělat vůbec nic. Naše dílo je u konce, Harry.“

„To ji máme nechat u té bandy hrdlořezů?“

„U nich je v naprostém bezpečí. Není muže, který by pro ni neudělal cokoli, kdyby o to požádala.“

„Vrátíte se na ranč?“

„Nevím. Tahle záležitost mi bere chuť k životu. Celá léta jsem se snažil zabránit tomu, co se stalo. Ted' je to tady! Viděla jak letí divoké husy, naslouchala jim a zaslechla přitom věci, kterým nemůže

porozumět nikdo na světě. Nechte ji na pokoji, Harry. Ničil byste jí život, kdybyste ji neustále pronásledoval.“

Harry potřásl hlavou.

„Nemohu se jí vzdát. Čím víc se mi vzdaluje, tím víc po ní toužím. Bucku, mám plán, který je šílený, ale já ho uskutečním.“

„Tak mi ho vysvětlete!“

„Chci se připojit k Macarthurově tlupě.“

„Chcete snad říct, že toužíte po kulce z Macarthurova revolveru?“

„Myslím, že mě nemůže odmítnout. A ostatní mě přijmou už jen proto, že jsem psanec. Budou mě považovat za významnějšího, než ve skutečnosti jsem. Přehlasují Macathura a přijmou mě mezi sebe.

Tak dosáhnu toho, že budu nablízku Joaně, pokud bude zrovna s nimi. A až je opustí, opustím je i já! Myslím, že vy, Bucku, byste se měl zdržovat v okolí tábora a čekat na příležitost. Nevím sice, co se může stát, ale je pravděpodobné, že se něco stane. Dva muži dokáží hodně. Mohli bychom Joan unést. Co tomu říkáte?“

„To je hloupost,“ zamumlal Buck. A dodal: „Ale já jsem byl vždycky z devíti desetin blázen. Vyhovím vám, ale upozorňuji předem, že nám z toho nevzejde nic dobrého! Pamatujte na má slova!“

Ale Harry se nedal jen tak odstrašit. Oba muži osedlali koně. Buck sjel z horského úbočí, aby našel dole nějaký úkryt, kdežto Gloster zamířil do kotliny. Joan už nestála u dveří kůlny. Myšlenky na Glosteru už nejspíš hodila za hlavu a potlačila výčitky svědomí, které se ozvaly v jejím chladném srdci.

Když si Gloster vzpomněl na chlad, který z ní vyzařoval, zaskřípal zuby a zapřísáhl se, že už nepojede dál. Ale jel přece. Čím vzdálenější byla, tím pevnější bylo rozhodnutí, že ji musí získat. A když uvážil, jak je půvabná a štíhlá a jakou on má obrovskou sílu a vůli, připadalo mu nemožné, že by se setkal s nezdarem.

Zamířil přímo ke dveřím srubu, seskočil z koně, vešel dovnitř a dupl silně na podlahu. Šest mužů rázem vyskočilo. Zalesklo se však jen pět revolverů, poněvadž Gloster vkročil do vzdáleného kouta, uchopil vstávajícího Macathura za zápěstí a stočil mu je za záda.

Náčelník byl jen v okamžité nevýhodě, protože revolvery jeho společníků byly namířeny na útočníka. Ale přesto měl vztek, že ho zvládl jediný muž. Vší silou se Glosterovi vzpíral, ale ten ho svíral o to pevněji.

„Nehýbejte se, Macarthure, nebo vám zlomím ruce!“ upozornil ho Gloster. „Hoši, skloňte zbraně, dokud si s vámi nepromluví. Macarthur mě nenávidí. Ale já jsem přišel proto, abych se k vám připojil, přijmete-li mě mezi sebe. Jmenuji se Harry Gloster a půda tohoto kraje je pro mě příliš horká. Co vy na to?“

... uchoпил Macarthura za zápěstí a stočil mu je za záda.

„Palte!“ zvolal Macarthur. „Sraz mu hlavu, Babe! Ten padouch mě přepadl...“

„Minutku strpení!“ zívnuł Babe, ospale se protáhl a pomalu zasunul revolver do pouzdra. „Jestliže je sám, není třeba, abychom se ukvapili. Tak co si přejete, Glostere?“

„Abych mohl mluvit, aniž mi Macarthur prostřelí hlavu.“ Jednou rukou sevřel obě Macarthurova zápěstí a druhou mu vytáhl revolvery z pouzder. A když od oběti ustoupil, prohlásil: „Teď je to mnohem lepší!“

Macarthur zuřivě zaklel a vrhl se na Glostera. Ten na něho namířil jeho vlastní revolvery a ostatní členové tlupy lhotejně přihlíželi a dokonce se dobře bavili. Vážili si Macarthurovy bojovností, ale rádi viděli, když ho jednou někdo pokořil.

„Hrom do vás všech!“ zvolal Macarthur. „Co to má znamenat? Dude, půjč mi revolver, já...“

„Přišel sám,“ prohlásil Martin Tříška, vracející se ode dveří. „Máme ho v hrstí. Co máte v úmyslu, Glostere? Chcete se k nám připojit?“

„Co jiného mi zbývá?“ zeptal se Gloster a pokrčil rameny. „Raději bych vyhledal tlupu, jejíž náčelník ke mně nechová zášť, ale chci pracovat s opravdovými muži, kteří jsou, jak jsem slyšel, v Hainesově tlupě. Žádám jen o jedno: dejte mi příležitost, hoši! Zjistíte, že jsem právě tak odvážný, jako kdokoli z vás!“

„Pakliže je tomu tak, nejdřív si trochu pohovoříme, Glostere a pak si odbudeme malou zábavu,“ pravil Macarthur. „Vy tedy říkáte, že jste sem přišel jen proto, abyste se k nám připojil?“

„Ne. Přišel jsem k vám po stopě jisté dívky.“

Náčelník byl překvapen jeho přímostí.

„Mluvte upřímně, Glostere! Vy jste sem přišel za dívkou, kterou jste nenašel a teď se k nám chcete připojit?“

„Našel jsem ji. A zjistil jsem, že po mně netouží.“ Vyloudil úsměv na tváři. „Zjistil jsem to a zjistil jsem také, kdo jste vy, hoši. Zkusíte to se mnou?“

Macarthur pomalu řekl:

„Ten chlapík si sem přijde, promluví s Joan, zjistí, že ona s ním nechce nic mít a pak nás prosí, abychom ho přijali do party. Chce nám jako pomáhat, ale ve skutečnosti chce být nablízku té dívky. Je

to tak? A potřebujeme my, hoši, padoucha v tlupě, který zavraždil dva staré neškodné zlatokopy?“

„Máš pravdu!“ zvolal Babe Cooney.

„Ano!“ připojili se k němu ostatní, vyjma Duda Raineye, který si konci prstů mnul bradu, jak bylo jeho zvykem, když přemýšlel. Pak klidně řekl:

„Jestliže zabil ty dva starouše, nemůžeme ho samozřejmě potřebovat.“

„Jestliže je zabil?“ zařval Macarthur. „Jestliže je nezabil on, kdo jiný to k čertu udělal? Copak není vypsaná odměna na jeho hlavu? Copak neprchl před spravedlností?“

„Působí na vás dojmem vraha, hoši?“ zeptal se s klidem Dud, lak jako vždycky.

Byla to jen malá námitka, ale ozvala se v pravý čas a padla na úrodnou půdu. Všichni pohlédli na Harryho, jeho přímá otevřená tvář svědčila v jeho prospěch.

„Ostatně, co proti němu máš, Joe?“ pokračoval Dud.

Byl to nový trumf proti Joeovi. Podíval se na Duda s nesmírnou záští, pak vysunul bradu a otočil se ke Glosterovi:

„Tak to řekněte!“

„Trochu jsme se nepohodli,“ řekl Gloster. „To je to celé. Ale Macarthur si to vzal k srdci.“

Náčelník poněkud zbledl. Očekával, že Gloster využije této příležitosti a bude vyprávět o tom, jak ho srazil pěští k zemi. Pak řekl:

„Budeme o tom hlasovat. Ale nechci, abychom byli moc hluční. Seberte několik oblázků, hoši! Bílé budou znamenat přijetí a černé odmítnutí.“

Oblázky byly ihned po ruce, poněvadž podlaha srubu byla z velké části kamenitá. Srub stál na tomto místě proto, poněvadž nablízku byla voda a les. Na západním konci vyčnívaly z podlahy dosud tři veliké balvany.

Myšlenka, že o Glosterově osudu se má rozhodnout hlasováním, se členům bandy zalíbila. Každý z nich zvedl oblázek a hodil ho do klobouku. Pak Macarthur vysypal kamínky na dlaň.

„Tři z nás jsou pro přijetí a tři pro jeho odmítnutí. Jako náčelník mám právo na dva hlasy a proto budu hlasovat ještě jednou...“

„Počkejte, minutu!“ přerušil ho Gloster, když viděl, že se štěstí obrací proti němu. „Musím něco dodat.“

Odešel na konec místnosti a sklonil se nad vápencovým balvanem, vyčnívajícím ze země a do šedivá začazeným od ohně. Oběma rukama jej uchopil a začal ho zvedat.

Ale balvan vězel pevně v zemi a půda kolem něho byla ušlapaná.

Balvan náhle povylezl o šest palců ze země.

Gloster zdvojnásobil své úsilí, aniž prohlásil, proč chce balvan zvednout. Členové tlupy ho s úžasem sledovali.

Viděli, že Gloster chce pohnout nesmírně těžkým břemenem. Případlo jim, že není možné hnout ani tou částí balvanu, která vyčnívala z podlahy. Zbývala totiž ještě jeho spodní část, která vězela v zemi a o jejíž velikostí neměl nikdo ani tušení!

„Nepokoušejte se vytrhnout horu z kořenů!“ upozorňoval ho Dud, ale smích, který vzbudila jeho slova, zmlkl velmi brzy.

Lupiče vzrušilo Glosterovo úsilí tak, že jim cukalo ve tvářích a zatínali pěsti. Ted' se Gloster skrčil a jeho záda se ohnula obrovským tlakem. Paže se mu chvěly napětím, tak jako se chvějí lana, když za ně zatahnou koně, ale Gloster nepovolil.

Jakoby měl v těle nádrž síly, která je ted' odčerpávána do poslední krůpěje. Začal zvedat ramena. Hlava se klonila dopředu a krk mu zrudl návaem krve.

Ozvalo se slabé praskání.

„Už se hnul!“ komentoval to Babe, jenž byl také velice silný, ale ted' vyvaloval oči jako dítě, poslouchající pohádku.

Balvan se však zatím nehýbal. Ten hluk způsobil Glosterův kabát, který praskl na rameně. Kabát nevydržel napětí mohutného svalstva a silná látka se roztrhla jako hedvábný papír.

Gloster se snížil ještě víc k zemi. Nohy se mu bořily do půdy, ačkoliv nebyla nijak zvlášť vlhká. Pak mu praskly kalhoty ve švu. Náhle trhl celým tělem... a balvan se pohnul.

„Můj Bože!“ zašeptal kdosi. „On to dokáže!“

Všichni muži se ze sympatie přikrčili k zemi až na Duda, který si stále mnul bradu.

„Ted'!“ zamumlali sborem lupiči.

Balvan náhle povylezl o šest palců ze země. Lupiči teprve ted' začali tušit, jak je ten kámen obrovský. Mocným rozmachem paží jej pak Gloster vyrval ze země. Jeho dolní část byla zářivě bílá a zanechala po sobě hlubokou jámu. Gloster přenesl balvan jako náruč dříví přes srub a hodil jej k Macarthurovým nohám.

Pod jeho nárazem se otrásla země. Gloster ustoupil se zrudlou tváří a řekl:

„Mýlil jste se, Joe. Zde jsou čtyři bílé oblázky, místo tří! A já zůstanu v tlupě, že ano?“

Macarthurova zášť ke Glosterovi byla na okamžik potlačena obdivem k jeho síle. Popleskal Glostera po rameni a řekl:

„Patříte k nám, Hany, a máte stejnou cenu jako kdokoliv z nás!“

47/ POKREVŇÍ BRATŘI

A tak se Harry Gloster stal členem lupičské bandy, vázané přísahou. Ta přísaha byl zvláštní obřad. Macarthur nařídil, aby byla složena do rukou Duda Raineye, protože se nesměla odříkávat v hantýrce a poněvadž jenom Dud mluvil čistou angličtinou.

Ostatní nesměli při tomto obřadu mluvit a tvořili jenom účinné pozadí. Postavili se do půlkruhu proti Glosterovi, smekli sombrera a upřeli na něho vážné pohledy. Věděli, že na jeho věrnost bude možná záviset jejich život.

Ti, kdož brali křivou přísahu před soudem na lehkou váhu, byli by si raději utřali ruku, než aby nedodrželi slovo dané druhým v zločinu. Jestliže totiž v takovém případě nedodrželi přísahu a nestáli při sobě, byli stíháni zákonem.

Vložili své životy do rukou nováčka a nebylo tedy divu, že se na něho dívali tak, jakoby mu chtěli proniknout až do hloubi duše.

„Glostere, v této přísaze není ani jediná věta z bible,“ řekl Dud. „Není v ní ani jedno slovo o Bohu. Přísaha se zakládá na ctí, poněvadž víme, že každý z nás, bez ohledu na to, co spáchal, má svoji čest. Zapamatujte si to. Teď mě poslouvejte a opakujte po mně.“

Začal mluvit a občas dělal pomlky, aby Gloster mohl opakovat to, co řekl:

„Já Harry Gloster, zavazuji se čestným slovem, že budu poctivě a věrně žít se všemi muži, kteří jsou teď se mnou. Jestliže chovám vůči některému z nich zášť, zapomenu na ni a nedám ji už nikdy najevo.“

Bezpečí toho muže, jehož mám nejméně rád, bude mít pro mě větší význam, než bezpečí vlastní. V nebezpečí jej nikdy neopustím, budu jej podporovat veškerou svou silou a veškerou svou schopností.

Udělám to, co mi rozkáže náčelník, bez ohledu na to, co soudím o jeho rozkazu, až na to, že on nemá právo mě donutit k zabití někoho. A vykonám to s vědomím, že náčelníkův rozkaz může být hlasováním mužstva zrušen.

Zavazuji se čestným slovem, že při práci, v boji i na útěku budu každého z těchto mužů považovat za svého nejdražšího bratra.“

Dud domluvil a Harry se domníval, že obřad je u konce, poněvadž přísahu zopakoval do posledního slova. Ale Rainey se nyní obrátil k mlčenlivým svědkům a vyzval je k těžce přísaze. A každý muž pomalu a slavnostně odpovídal, nespouštěje ani na okamžik oči z Glosteru, jakoby mu chtěl každé slovo vštípit do paměti. Gloster pozoroval zvláště Macarthura, když po Raineyovi opakoval:

„Jestliže chovám vůči některému z nich zášť, zapomenu na ni a nedám ji už nikdy najevo.“

Zde udělal Macarthur tak dlouhou pomlku, že tuto větu začínal teprve tehdy, když ji ostatní již končili. Strašlivě se mračil a jiskřil očima, ale pronesl ji nuceným a vážnoucím hlasem, který se však při každém slově stával plynější. Zakončil ji s důrazným příkývnutím.

Pro Glosteru to byla slavnostní událost. Sám opakoval přísahu a skoro ani nevěděl, co říká. Přemýšlel o jiných věcech, o své zvláštní situaci a o Joan. Ale teprve teď si uvědomil, co provedl.

I zlomyslný Joe Macarthur zapomněl na svou zášť a Gloster nepochyboval o jeho upřímném smýšlení. A stejně to bylo i s ostatními. Z jejich tváří vyčetl čestné úmysly.

A teď i Dud opakoval sobě samému přísahu, kterou předříkával ostatním. Slabý úsměv, který nikdy neopouštěl jeho rty, teď zmizel. Svrástil čelo a sňal brýle, jakoby nic nesmělo bránit přímému pohledu mezi jeho očima a Glosterovým zrakem. Když domluvil, potřásl Glosterovi rukou. Pak k němu po řadě přistupovali i ostatní a následovali Raineova příkladu.

Macarthur byl poslední. Dlouho tiskl Glosterovi ruku. Posléze ji pustil a Fatty Guinness přerušil posvátné ticho slovy:

„Nejhorší přitom je, že kdykoliv skládám tuhle přísahu, vždycky mám dojem, že musím co nejdříve zemřít za nového člena. Dva dny mám pak náladu jako před pohřbem.“

„Ale zdá se, že pod svým tukem máš ještě dost života,“ podotkl Tříška.

„Za tebe bych nikdy nezemřel, ty zatracenej chlape!“ odpověděl Fatty. Ozval se smích, který však ihned zmlkl, když Macarthur zvedl ruku a řekl:

„Musíme vyjet z kotliny a nesmíme vzbudit Joan, hoši. Vrátime se ráno, ještě než vstane a dostane snídani.“

Glosterovi vyrazil ze všech pórů těla pot. Takže tuto noc se chtěli vydat na loupežnou výpravu! Podíval se na zem, aby si žádný z lupičů nevšiml jeho ulekaného výrazu, zaťal zuby a rozhodl se, že se pokusí vzdálit, ještě než dojde ke skutečnému zločinu.

„Hoši, teď jděte jeden po druhém ven a osedlávejte koně tak, aby vás Joan neslyšela,“ rozkázal Macarthur. „Zaveďte koně dolů do průsmyku a čekejte tam. Až budeme všichni pohromadě, vydáme se na cestu.“

Zatímco začali plnit jeho rozkazy, Macarthur odvedl Glostera stranou a podrobně mu vysvětlil plán, týkající se vyloupení wicksonské banky. K vniknutí do banky bylo zapotřebí jen dvou mužů. Ostatní čtyři muži měli být rozestaveni v určitých vzdálenostech od sebe a varovat je před možným nebezpečím. Glosterova přítomnost znamenala, že těchto mužů mělo být pět.

„Tentokrát budete mít lehkou práci, Glostere,“ pravil Macarthur. „A dostanete plný podíl kořisti. Ještě před rozedněním byste měl mít víc než deset tisíc dolarů!“

Gloster přikývl a myslel si, že se konec konců plán zdaří. Jak Macarthur naznačil, byla to práce v budově, při které nehrozilo skoro žádné nebezpečí.

Vždyť si nemusel ponechat příslušnou částku, která mu bude přidělena. Mohl ji prostě nechat v táboře a prchnout. Nebo ještě lépe, mohl ji poslat wicksonské bance. Nechtěl se podílet na zločinu.

Umínil si, že se vrátí s čistým štítem do řad poctivých lidí, hned jakmile bude vypátrán vrah Nicholse a Springera. Doufal také, že se mu pak podaří přesvědčit Joan, že nemůže žít divokým životem, který si zvolila.

Macarthur ho vyrušil z myšlenek. Bedlivě pozoroval jeho zamyšlenou tvář a pak řekl:

„Je to pokaždé stejné! Těžko se odhodláte ke skoku do proudu. Ale jakmile jste už ve vodě, krásně plavete. Mám mnohem raději muže, který se chystá k práci pomalu a s výčitkami svědomí, než člověka, který si z práce hned od počátku tropí žerty.“

Sňal ze stěny uzdu a dodal:

„Glostere, to co zjistíte v této bandě, nesmíte nikomu prozradit. Víte o tom?“

„Ano, vím to.“

„Nesmíte to proti nikomu použít. Přísahal jste, že s nejhorším z nás budete zacházet jako s vlastním bratrem.“

„Odpřísáhl jsem to,“ odpověděl zamyšleně Gloster. „Tak se podívejte na tohle!“ Hodil Glosterovi uzdu a ten se zeptal: „Co to má být?“

„Prohlédněte si ji!“

Gloster ji bedlivě prohlížel, ale zjistil, že zvenčí měla vzhled zcela obyčejné uzdy. Když se podíval na její vnitřní stranu, našel začáteční písmena „H. S.“, vyřezaná do kůže a napolo vyhlazená koňským potem.

„H. S.! Kdo by to mohl být? Hal Springer!“

Zvedl hlavu a vydechl:

„Pane bože!“

Macarthur založil ruce, pohlédl Glosterovi do očí, ačkoli musel zatnout zuby, aby to dokázal a pak řekl:

„Ano, udělal jsem to já.“

„A pokusil jste se dostat mě na šibenici?“

„Jsem tvrdý,“ odpověděl Macarthur a na tváři se mu objevil slabý ruměnc studu. „Udělalo by mi to radost, kdybych vás dostal na šibenici. Když už se někdo houpá pro vraždu, nikdo nepátrá po pravém vrahovi. Ale teď patříte k nám. Slavnostně jsem přísahal, že s vámi budu zacházet jako s vlastním bratrem. A říkám vám pravdu.“

Harry povzdechl. Zaplavil ho takový úžas a hněv, že začal těžce oddychovat.

„Nepřišel jsem tam s úmyslem ublížit starému Nicholsovi,“ pokračoval Macarthur. „Chtěl jsem z něho vylákat peníze, ale on mě prokoukl a to mě dopálilo. Bylo by došlo nanejvýš k hádce. Ale když jsem se rozzuřil, Nichols se tak polekal, že sáhl po revolveru.“

Pak se rozpoutalo peklo. V několika vteřinách jsem zase přišel k rozumu. Ale to už oba leželi na zemi mrtví. Poněvadž jsem byl bez peněz, shrábl jsem to, co stálo za shrábnutí a utekl jsem.

Tak to je ta celá historie, Glostere. Je to nejhorší věc, kterou jsem kdy udělal. A ještě horší bylo, že jsem připustil, abyste byl pro tu vraždu stíhaný. Ale, pokud jste nepatřil k nám, nechal bych vás oběsit. Jestliže nechcete být po tomto sdělení v mých službách, můžete jít, kam chcete. Zůstanete-li přesto všechno u nás, tady je má ruka!“

Harry se chvíli rozmýšlel, ale nemohl se rozhodnout. Mohl samozřejmě opustit tlupu, ale v tom případě by opustil i Joan.

A tak v následujícím okamžiku potřásl rukou vrahovi svých dvou starých společníků.

48/ NOČNÍ JEZDCI

Harry se mylně domníval, že po jeho odchodu se Joan vrátila do kůlny a usnula tam. Měla sice zvláštní povahu, ale přece byla velmi rozrušená, když pozorovala, s jakým klidem a s jakou důstojností ji Gloster opouštěl. A její rozhodnutí, týkající se nového způsobu života, se jí nikdy nezdálo tak těžké, jako když se dívala za Glosterem, odcházejícím do průsmyku.

Kdyby se zastavil a obrátil se k ní s konečnou prosbou, neodolala by mu. Vrhla by se mu do náruče a odešla s ním, bez ohledu na jeho názory na život.

Ale on odcházel pevným a rozhodným krokem. Když zmizel, zaplavil ji zoufalý pocit osamělosti. Nejhuř jí bylo, když si

uvědomila, že společnost mužů, spících teď ve velikém srubu, jí nemůže nikdy nahradit to, co ztratila v Harrym.

Zamířila ke Kapitánovi. Zvěřil ji na padesát kroků a rozběhl se k ni jako šťastný pes, když spatří svého pána. Oběhl ji v kruhu a pak se před ní zastavil. Pohazoval hlavou a jiskřil očima.

Začali si spolu svým způsobem povídat. Ona mu cosi šeptala a hladila mu nos, kdežto on potichoučku řičel. Ptala se ho, kam jdou, co uvidí a co budou dělat na dlouhé cestě, na kterou se vydají? A když zavanul vítr, hřebec zvedl hlavu a obrátil ji k severu. A k jejich sluchu se donesl neurčitý, smutný výkřik sovy.

Tu odpověď Joan tušila, ještě dříve než se zeptala. Teď věděla, že půjdou na sever.

Vrátila se do chatrče a posadila se u jejího vchodu se zkříženými nohama jako indián před stanem. Tak se stalo, že zahlédla Harryho Glosteru, když se vrátil do kotliny, seskočil z koně a vešel do srubu.

Plížila se za ním a zvenčí viděla všechno, co následovalo. Viděla, jak držel Macarthura a s úžasem pozorovala, jak bezmocný byl náčelník v jeho ruce. Slyšela obvinění. Viděla, jak Hany vyrval ze země svůj „oblázek“ a jak rozhodl volbu ve svůj prospěch. Viděla, jak lupiči užasli.

A pak uhodla, proč to všechno Gloster dělal. Žádal o přijetí do tlupy jen proto, aby mohl být v její blízkosti. Jiný důvod byl vyloučen. Lupiči byli hloupí, jestliže nevyčetli z jeho poctivé tváře, že se jim nepodobá a nikdy podobat nebude.

Uvědomila si to se stejnou jistotou, s jakou věděla, že se nedopustil vraždy dvou starých zlatokopů. A poněvadž o tom byla hluboce přesvědčena, ani netoužila po vysvětlení.

Gloster se připojil k lupičům jen proto, aby jí byl nablízku. Proto se tvářil tak klidně, když se s ní loučil. Ve skutečnosti se neloučil s ní, ale se svým dosavadním životem.

Dojalo ji to. Chtěla vyběhnout do srubu a varovat Harryho před krokem, který chtěl podniknout. Ale ovládla se, neboť si uvědomila, že teď nesmí zasahovat do jeho záležitostí. Teď musela opustit kotlinu a odjet tak rychle a tak daleko na sever, aby ji Harry nemohl vystopovat. Byla si jista, že jakmile odjede, Hany opustí tlupu.

Když se tak rozhodla, čekala před srubem až do slavnostní přísahy. Pak spěchala ke Kapitánovi, odvedla ho za hřívu ke své kůlně a osedlala ho za ní. Tam ji nikdo ze srubu nemohl pozorovat. Nemusela Kapitána varovat, aby si počínal tiše a opatrně. Veliký kůň všecko pochopil. Jakmile se k němu tiše přiblížila a šepem ho oslovila, pohyboval se neslyšně jako kočka.

Když se chtěla vyhoupnout do sedla, v měsíčním svitu zahlédla na pastvině muže, nesoucího sedlo. Zavedla Kapitána do houštiny a čekala. Neznámý byl Fatty Guinness. Osedlal koně, nasedl a vyjel z kotliny. Jakmile zmizel, vyšel ze srubu druhý a pak třetí muž.

Nasedali po řadě na koně a vyjížděli z kotliny. Náhle vše pochopila. Šli dnes tak brzy spát jen proto, poněvadž měli před sebou noční jízdu. A pojede s nimi i Harry?

Doufala, že ne, ale vzápětí vyšli ze srubu dva muži, v nichž poznala Glostera a Macarthura. Za chvíli vyjeli z údolí. Joan přemýšlela, co má dělat?

Musela čekat, až se lupiči dostatečně vzdálí. Pak chtěla odjet tak daleko na sever, aby ji Harry se svými společníky nemohl najít. Věděla, že žádný z jejich koní Kapitánovi nestačí.

Vešla do průsmyku a podívala se na sever, neboť tím směrem chtěla odjet. Ale mnohem víc ji teď zajímalo sedm jezdců, sjíždějících z horského úbočí. V duchu se ptala, co asi té noci postihne Harryho.

Kdysi jí Buck popisoval přepadení vlaku, které provedla tlupa Jima Silenta. Nikdy nezapomněla na jeho vyprávění o tom, jak v zatáčce zastavili velikou lokomotivu, jak vyběhli lupiči z úkrytu a jak jeden z nich pomohl jednomu členovi tlupy, který se vplížil na poslední stanici do vlaku, přešel po střechách vagonů na lokomotivu a namířeným revolverem donutil strojvůdce, aby zastavil vlak na určeném místě.

Když vlak zastavil, někteří lupiči namířili revolvry na cestující a donutili je k tomu, aby vystoupili z vlaku a postavili se podél kolejí do řady, poněvadž pak je mohli velmi pohodlně obrát. Jiní přiměli strojvůdce k tomu, aby uhasil oheň, aby vlak nemohl po loupeži dojet do nejbližší stanice, kde by byly na všechny strany rozeslány telegramy, které by vzbouřily celé okolí.

Banda se pak přiblížila k poštovnímu vozu, v jehož dveřích se objevili dva muži, kteří zahájili prudkou palbu z dvouhlavňových brokovnic. Když ve svých vzpomínkách dospěla až sem, představila si Harryho, zasaženého několika kulkami do prsou a klesajícího k zemi, kde ležel tak dlouho, dokud jeho tělo nebylo odkopnuto stranou!

Hluboce se nadechla. Severka zářila jako vždy, ale dívka se zdálo, že částečně pozbyla svého jasu. Pomyslela si, že i když nemůže zabránit loupeži, bude aspoň jejím svědkem. A budou-li opět prchat, pomůže jim na útěku.

Obrátila Kapitána a chtěla se za nimi rozjet, ale vtom spatřila osmého jezdce, který vyjel z lesa právě pod ní a začal sjíždět z horského úbočí. Byl to snad muž zákona, který sledoval tlupu?

Dívala se za ním, až jí bolely oči, ale nemohla rozeznat nic víc, než jeho šedý obrys. Zmizel mezi stromy a ona ho následovala. Teď se nemohla vzdálit!

Z vrcholu pahorku pohlédla za jezdci. Přejeli právě výšinu a sjížděli z jejího vzdáleného úbočí. Mířili skoro přesně na západ. Dala se oklikou, aby je předjela.

Bylo to obdivuhodné, jak Kapitán běžel v noci po horských úbočích. Zdálo se, že vůbec nepotřebuje sluneční zář. Pohyboval se tak, jakoby jel známou stezkou k domovu. Proplétal se mezi stromy a balvany a vrhal se z příkrých svahů a Joaně se srdce svíralo úzkostí.

Přijela k rokli, kterou lupiči museli projet. A za deset minut je spatřila.

Jeli s Macarthurem v čele v řadě za sebou, protože terén byl velice nesjídný. Vzadu se rýsovala mohutná postava Harryho Glostera. Z místa, kde byla ukrytá, se ho mohla dotknout téměř rukou.

Jeli dál, ale Joan se nehýbala. Musela ještě pozorovat muže, jehož zahlédla před odjezdem na horském úbočí. Za deset minut se přiblížil na svém koni. Klobouk měl pošinutý povědomým způsobem na stranu. Když míjel dívku, jeho kůň klopýtl a on ho napomenul slovy:

„Pomalů, hochu!“

A Joan užasla, protože poznala hlas Bucka Danielse.

49/ OSUDNÁ NEHODA

Pokladník Samuel Carney byl takovým křesťanem, že věřil v odpuštění hříchů. Jestliže však měl v tomto ohledu nějaké pochybnosti, dnes ho opustily úplně. Nepociťoval již ani stud. Měl dojem, že je očištěn a v duši se mu rozhostil blažený klid.

Ale místo neviditelné tváře Všemohoucího, viděl v duchu před sebou tučný růžový obličej Oskara Ferna. K dobromyslnému bankéři a milionáři choval oddanost vojáka k vůdci a zároveň oddanost syna k otci.

Hlavou mu probíhaly nezvyklé myšlenky. Když uvažoval o pracích, které dělal pro banku, napadlo ho, že možná nejsou pro blaho tohoto peněžního ústavu tak nezbytné. Přemýšlel také o častých poznámkách, týkajících se hlouposti a štěstí Oskara Ferna.

A byl tu opět jeden příklad Oskarova úžasného štěstí. Zachránil banku i sebe před ztrátou sta tisíce dolarů, zajistil si služby pokladníka, který se právě octl na šikmé ploše a začal se uchýlovat od úzké stezky ctnosti a vyhnul se skandálu, který by obcí otřásl až do základů.

Mohlo se tomu říkat štěstí, ale Samovi se zdálo, že to bylo jinak. Řekl by, že to byl instinkt. Nebylo pochyb o tom, že Fernovo vlídné bezvýrazné oko vidělo někdy velmi hluboko pod povrch. Carneyovy myšlenky sice neuhodl, ale všiml si jeho trápení.

Když se tedy Samuel Carney chystal k úkolu, který ho dnešní noc čekal, cítil se neobyčejně pokořený. Nebyl to příjemný úkol. Musel odjet za soumraku do hor k opuštěnému srubu Thompsonova ranče.

A Sam Carney nerad jezdil. Trávil dny u psacího stolu, večery četbou novin a knih a noci přemítáním o obchodních problémech a marnou snahou usnout. Jízda na čerstvém vzduchu byla pro něho něco zcela nového a neznámého. Ale dnešní večer byla nutná.

Lupiči přijížděli z hor do smrtící pasti, o které je ujistil, že neexistuje. Musel jim dát výstrahu. Osedlal tedy koně a za soumraku vyjel.

Když se blížil večer, přicházeli vybraní muži postupně do města.

Cestou přemýšlel o tom, co by měl říct Joe Macarthurovi. Tušil, že to nebude příjemný rozhovor. Měl pocit, že už slyší kletby a vidí Macarthurovu zamračenou tvář. Ale musel se odvážit a udělat to.

V kapse měl pět set dolarů ve zlatě, jimiž chtěl ukonejšit podrážděného lupiče a odškodnit ho za zbytečnou jízdu.

Myslel si, že se po krátké, hněvivé rozmluvě zbaví navždy této záležitosti a že ho pak bude očekávat klidný blahý život. Jeho dceři se dostane hudebního vzdělání, jeho manželce lékařského ošetření a jemu samému nehynoucí náklonnosti a důvěry zaměstnavatele. Když si vzpomněl na Oskara Ferna, vstoupily mu slzy do očí a nahlas přísahal, že bankéři bude věrně až do smrti sloužit.

Dostal lepší náladu. Jízda nebyla tak nepohodlná, jak očekával. Seděl na oblíbeném koni své dcery a ten běžel hladce jako tekoucí voda. Velmi obratně vybíral cestu.

Jízda k Thompsonovu srubu trvala dvě hodiny. Věděl, že k němu dojede mnohem dříve než psanci. Ale bylo potřeba, aby tam byl dříve než oni, jinak by se mohlo stát, že se s tlupou nesetká a ta vjede přímo do pastí. Dohodl se totiž s Macarthurem, že když on sám

nebude u srubu, až tam tlupa dorazí, bude to znamenat, že je všechno v pořádku a že jedou podle plánu dál.

Že je všechno v pořádku! Zachvěl se, když pomyslel na předběžná opatření Oskara Ferna. Nikdy předtím netušil, že bankéř má tak bojovného ducha. Ale Fern se do této hry pustil s chlapeckým nadšením.

Do svých služeb přijal dvanáct mužů, kteří nebyli jen tak náhodně vybráni jen z města, nýbrž z celého údolí. Fern rozeslal posly ke starým rančerům, kteří žili ve Wicksonském údolí už v dobách, kdy tam nevzkvétala jiná živnost než dobytkářská a kteří byli přímo srostlí se sedlem a revolverem.

Poslové navštívili také mladé a náruživé lovce, pověstné svým obratným zacházením se zbraněmi. A když se blížil večer, přicházeli vybraní muži postupně do města. Všem polichotilo pozvání k bohatému muži, kterému někteří z nich dlužili úroky z hypoték. Byli uvedeni do bankéřovy soukromé kanceláře, kde se jim za Carneyovy přítomnosti dostalo poučení.

Oskar každému z nich zdůraznil, že Carney je hlavní osobou v bance. Carney to sice ocenil, ale raději by to slyšel za jiných okolností.

Fern jim pak řekl, že má z jistého zdroje zprávu, že dnešní noci má být banka vyloupena. Že je ovšem ale možné, že lupiči pojali

podezření a z loupeže sejde. Že je však velice pravděpodobné, že se o to pokusí.

Dále řekl, že by se jim v tom případě mohlo dostat řádného uvítání. Proto vybral nejlepší muže z údolí, kterým bude velice zavázán a kterým se štědře odmění.

Oni však ani netoužili po penězích. Carney si všiml, jak jim zazářily oči, když uslyšeli, že mají vyhlídku na zápas s tak obávaným rváčem, jako byl Macarthur. Tušili, že jim Joe podlehne.

Bylo jasné, že celá tlupa bude postřílena, jestli ji nebude předem varovat. A rovněž bylo jasné, že ranění lupiči prozradí před smrtí jméno pokladníka, který jim nejdříve slíbil, že zradí banku a pak zradil je samotné.

Sam Carney tušil, že by tím byla zničena jeho dobrá pověst právě tak dokonale, jako kdyby byl on sám přistižen při krádeži. Takové myšlenky ho trápily, když jel k Thompsonovu srubu. Pak se tak rozčílil, že začal koně nelítostně popohánět vpřed. Ale když dojel ke srubu, v jeho okolí nikdo nebyl.

Rozškrtával sirky a při jejich světle zkoumal půdu kolem srubu. Na stezce, která bývala kdysi pohodlnou vozovou cestou, objevil jen staré otisky podkov. Tu noc tudy nejeli žádní jezdcí.

Posadil se u dveří starého srubu a čekal. Okolí bylo pusté a to ho skličovalo. Vítr, který pronikal štěrbinami chatrné budovy se podobal tajemnému šepotu.

Potom ho napadlo, že by ho neměl spatřit náhodný poutník přede dveřmi opuštěného srubu, poněvadž druhý den by se o něm po městě šířily podivné zvěsti. A Carney si nepřál, aby se o něm vyprávělo, že se s někým tajně schází.

Asi padesát yardů od srubu byla houština z mladých stromků. Rozkládala se na pahorku, z něhož bylo možno na svědě hvězd spatřit každého, kdo se blížil srubu. Carney se ukryl v této houštině, přivázal koně ke stromku a čekal dál.

Podíval se na hodinky. Času měl dost, poněvadž lupiči měli ke srubu přijet až ke druhé hodině ranní. Půda byla tvrdá.

Ulomil si tedy několik větví, posadil se na ně a opřel se zády o strom.

Bylo to příjemné místo a příjemná noc. Na východě a na jihu se vlnily nízké pahorky, za nimiž se na obloze tyčily drsné hory. Carney neměl rád hory. Vždycky je slučoval s potem a slunečním žářem, nebo s chladnými nocemi a hladem. Když jejich vrcholy pokrýval v zimě sníh, rád se na ně díval z údolí, mnul si ruce a blahopřál si, že žije v pohodlném městě.

Ale dnes večer byl vzduch vlažný, hvězdy jasně svítily a vytí vzdáleného kojota dodávalo celé scénérii rozechvělého romantického rázu. Z té blízkosti se mu hory zdály impozantnější než kdy jindy, ale i krásnější a vznešenější. Zjistil, že se musí zbavit svých četných předsudků a změnit názor na mnoho věcí.

A ukolébán těmito myšlenkami, tvrdě usnul! Probudil se s tlukoucím srdcem a s divokým neklidem v hlavě. Rozhlédl se kolem sebe. Nic se nezměnilo. Až na to, že hvězdy byly jasnější, hory zřetelnější a že na východě plul po obloze měsíc.

Vytáhl hodinky. První sirka se mu zlomila v třesoucích se prstech. Ale při svědění druhé zápalky zjistil, že jsou tři hodiny! S tlumeným výkřikem se vzpřímil. Došlo mu, že usnul na stráži a psanci ho minuli.

„Pane Bože, pomoz mi a jim taky!“ zabědoval Carney a rozběhl se po stezce.

Poklekl nad ní a rozškrtával další sirky. Ihned spatřil otisky podkov. Jeho nezkušeným očím se zdálo, že po stezce přejelo dvacet koní. Rozhlédl se po stezce, ale nic neviděl.

Kvapně se vrátil ke svému koni, odvázal ho, vyhoupl se do sedla a rozjel se největší rychlostí k městu. Zbývala mu ještě hodina, v případě, že by lupiči začali pracovat až ve čtyři. Celá hodina. A vydrží-li to kůň, dojede za hodinu do města!

Sklonil se nad šíjí koně, jak to vídal na obrazech, představujících koňské dostihy a starý dobrý hnědák napjal všechny síly.

50/ MSTIVÉ KULKY

Lupiči sjeli z hor snad o půl hodiny dřív, než bylo určeno, poněvadž koně dobře běželi a jezdci chtěli být ve městě co nejdříve. Když jeli údolím, měsíční svit jim nebyl moc po chuti, ale když dojeli do Wicksonu, přehnal se mraky a zahalily měsíc, takže vypadal jako zakalený cínový srpek. Za těchto příznivých okolností dojeli do města.

Město obtékala v půlkruhu řeka, která byla pramenem bohatství celého kraje. Ale teď se podobala bahnitému potoku, protože skoro veškeré její vody bylo použito k zavlažování polí. Kopyta koní dutě zadusala na mostě a pak vjeli do hlavní ulice města.

Wickson tvrdě spal. Aspoň se to zdálo, poněvadž ani jediné okno nesvítilo.

U prvního nároží se rozdělili podle dohody. Gloster a Macarthur se dali hlavní ulicí, kdežto ostatní odbočili na obě strany. Měli objet blok domů a pro případ náhlého poplachu se pak zastavit poblíž banky.

Všecko bylo pečlivě připravené a zdálo se, že nehrozí žádné nebezpečí. Glosterovi však přece jen bušilo srdce, když jel po náčelníkově boku. Nepromluvil ani slovo. Koně zanechali za bankou a zamířili k předním dveřím. Klíč, který dal pokladník Macarthurovi se do nich hodil. Otevřeli je a vstoupili do temného nitra banky.

Všude bylo hrobové ticho. Kdesi jen zašustil papír v průvanu, vzniklém otevřením dveří. Ale když za sebou zavřeli dveře, nastal úplný klid.

Macarthur se v záři elektrické kapesní svítilny rozhlédl kolem sebe. Provedl to tak rychle, že Gloster zahlédl jen neurčité obrysy různých předmětů. Ale náčelníkovi se teď všecko zdálo tak jasné, jako za denního světla. S naprostou jistotou postupoval vpřed. Gloster klopýtl o židli a pak krácel Macarthurovi v patách.

Přišli přímo k pokladně, na kterou si Macarthur posvítíl a světlo zakryl částečně rukou, takže dopadlo jen na kombinační zámek.

Vytáhl z kapsy proužek papíru a četl čísla, kdežto Gloster pracoval se sevřeným srdcem na kombinaci.

V určité chvíli nechtěly jeho strnulé prsty pohybovat kotoučem. Chtěl se vzpřímit a přiznat, že se vzdává další práce. Uvědomil si, že by v tom případě už nikdy neviděl Joan. Pracoval tedy dál, až se těžké dveře posléze se slabým klapnutím otevřely.

Pak už mu nezbýval ani čas na to, aby se mohl zabývat nějakými výčitkami svědomí. Macarthur okamžitě otevřel zásuvku, kterou mu předtím Carney označil. Vytáhl z ní několik balíčků, obalených tlustým papírem. Polovinu jich dal Glosterovi a druhou polovinu si nacpal do kapes a s úšklebkem řekl:

„Tahle práce nám zaručuje, abych tak řekl, přepychové zboží, že ano?“

„Ne tak hlasitě!“ řekl Gloster se zatajeným dechem. Macarthur na něho s úžasem pohlédl a podotkl: „Jste bledý jako nemocné dítě. Není vám špatně od žaludku, Harry?“ Gloster pokrčil rameny.

„To vás nemusí mrzet,“ pokračoval Macarthur. „Poprvé se to stává i těm nejlepším z nás. Na člověka to silně zapůsobí. Ale podruhé to jde už lehce. Tak je to vždycky. Podívejme se na ty peníze!“

„Proboha!“ vydechl Gloster. „Snad teď nechcete mařit čas?“

Macarthur se rozesmál hlubokým smíchem, který se rozlehl po místnosti a odpověděl:

„Žádné nebezpečí nám nehrozí. Staré město tvrdě spí. Skoro slyším, jak lidé chrápou. Neslyšíte to také?“

Gloster zaťal zuby, aby to překousl. Byl nucen se uklidnit.

Náčelník mezitím strhl obal z jednoho balíčku. Objevil se tlustý svazček zelených bankovek. Byly úplně nové. Když přejížděl prstem jejich okraj, chřestily jako hrací karty.

„V tom balíčku jsou jen dvacetidolarové bankovky,“ zamumlal Macarthur. A náhle dodal:

„Co to k čertu je?“

Vytrhl bankovky z papírového obalu, dlouho na ně zíral a pak je hodil na podlahu. Rozlétly se jako zelený oblak. „Co se stalo?“ zeptal se Gloster.

„Panebože, to by mě ani ve snu nenapadlo, že ten malý scvrklý darebák bude mít tu odvalu a takhle mě podvede!“ zablekotal si pro sebe Macarthur.

„Jak vás podvedl?“

„Nechte si ty hloupé otázky!“ odsekl Macarthur se zaťatými zuby a dodal: „Je to všechno divné...“

Vytáhl z kapsy nový balíček, strhl z něho obal a kvapně se podíval na obsah. Zaklel a hodil ho na zem.

„Padělané divadelní peníze! Za to Carneye prostřím jak cedník! To si ten hlupák mohl uvědomit, než provedl takovou pitomost!“

„Dobrý bože!“ zamumlal Gloster. „Takže vás podvedli?“

„On mě podvedl!“

„To znamená, že na nás dnes v noci číhají.“

„Ano!“

„Tak si, proboha, pospěšte, Joe! Musíme co nejrychleji odtud, abychom si zachránili život!“

„Hrom do toho!“ zvolal Macarthur. „Dnes jsme přišli o celé jmění!“

Pěstí pohrozil k pokladně, jakoby ta neživá ocelová věc za to mohla.

V následujícím okamžiku však vytáhl svůj revolver, pevně ho sevřel a vyzval Harryho, aby udělal totéž. Když Gloster sáhl po revolveru, zaslechl slabý neklamný zvuk, svědčící o tom, že se kdesi nablízku zavřely dveře.

Gloster opustila veškerá síla. Celý se roztřásl. Zdálo se mu, že se zavřely dveře vězení a v uších mu zněl hlas kata. Macarthur sebou trhl. Rozsvítil kapesní svítilnu a radil: „Vystřelte na všechno, co se hne!“

Vracel se ke dveřím, proplétaje se s podivuhodnou obratností mezi psacími stoly a židlemi.

Ale Gloster revolver nevytáhl. Myslel si, že dojde-li k boji, použije rukou, vrátí-li se jim oběh krve. Doufal, že ho nikdo nezabije.

Když vyšli na chodbu, objevilo se před nimi šest stínů, které se neurčitě rýsovaly na světlé zdi. Macarthur vystřelil.

V záblesku výstřelů spatřil Gloster šest rozhodných tváří a šest lesklých revolverů. V odpověď se ozvala prudká salva, která by oba muže rozerval na kusy, kdyby je zasáhla, avšak oni po Macarthurově výstřelu klesli k zemi. Macarthur proto, že provedl jen

obratný trik a Gloster se skácel proto, poněvadž pod ním klesly třesoucí se nohy. Šest mužů na ně zaútočilo. Glosteru někdo zasáhl kolenem do žeber a pak dostal jiným kolenem do hlavy. Sápaly se po něm několikeré paže, aby ho uchvátily. „Chceme je živé!“ zvolal jakýsi hlas.

„Chceme je živé!“ zvolal jakýsi hlas.

V Glosterovi se konečně rozehřála krev. Vzpřímil se a začal odrážet útoky. Chtěli ho sevřít, ale nepodařilo se jim to.

Spatřil blízko sebe Macarthura, zápasícího s muži, kteří se na něho vrhli. Vytrvale klel, ale tlumeně, jakoby se ještě teď bál, že vzbouří město, ačkoliv nedávná hromová salva, která dosud zněla Glosterovi v uších, musela být slyšet do vzdálenosti jedné míle.

Mezitím si však Gloster vyprostil ruku, aby ji zaťal v pěst, pádnou jako hlavici kyje. Jeden muž ho svíral pažemi kolem pasu a tlačil ho zpět k ocelové mříži.

Zasadil mu takovou ránu nad ucho, že se skácel v bezvědomí. Druhého srazil k zemi úderem do brady. Třetí muž zděšeně uskočil a sáhl po revolveru.

Nebyl mu však nic platný. Ve tmě ho postihla neviditelná zkáza. Před očima se mu mihla pěst a okamžitě dopadla. Skácel se k zemi a jeho kulka se přitom zaryla do stropu.

Pak se Gloster obrátil k Macarthurovi. Ten byl tak silný, že se dokázal ubránit dvěma mužům. Ale teď se na něho vrhli tři, vesměs svalnatí chlapíci. Skácel se k zemi a jeho kletby byly ztlumeny, neboť měl obličej přitisknutý k betonové podlaze.

Harry uchvátil jednoho muže tak, jako kdyby zdvihl ze země jablko. Mrštil jím o podlahu. Oběť se už nehnula.

Naklonil se a pádnou pěstí udeřil druhého útočníka do krku. Třetímu zkroutil ruce a odhodil ho stranou. Joea pak trhnutím ruky postavil na nohy.

„Zatracení mizerové!“ zaláteleřil Macarthur udýchaným hlasem. „Ale teď si pospěšme, Harry!“

Přiskočil ke dveřím s Glosterem v patách. Vrazili do nich. Byly zamčené a klíč byl vytažený ze zámku. Teď však kulka roztržila skleněnou tabuli ve dveřích a ukázala jim cestu ven. Z ulice bylo slyšet vytrvalou střelbu a stále se zesilující pokřik. Rukojetmi revolverů vyrazili zbytky skleněné tabule a prolezli otvorem.

Kolem sebe viděli jen zkázu. Před dveřmi ležel na zádech s roztaženými pažemi veliký Lew Cambridge. Výraz jeho tváře napovídal vše. V kritickém okamžiku přispěchal na pomoc svému náčelníkovi. Rovněž Tříška, schoulený u betonového sloupu k přivazování koní, za nímž marně hledal ochranu, zřejmě střílel z revolveru do oken blízkých domů až do poslední chvíle.

A zdálo se, že v každém z těch oken se hemží spousty střelců, kteří až dosud čekali na signál ke střelbě. Na temném pozadí pokojů se míhaly záblesky z revolverů a pušek jako světlušky. Dveře banky byly roztržštěné soustředěnou palbou. Tříška teď klesl na bok, povzdechl a už se nehnul.

K bance přijeli Fatty, Guinness a Dud Rainey a vedli celou skupinu koní.

„Joe, Joe!“ volal Fatty. „Proboha, Joe a Harry, kde jste?“

Bylo to opravdové hrdinství. Žádný statečný voják, který vyběhl ze zákopů, aby odnesl raněného druha, by nezasloužil takové vyznamenání jako Fatty a Rainey. Ale odměna, které se dostalo Fattymu, byla kulka, která mu prolétla hlavou a srazila ho k zemi. Jeden kůň zařičel bolestí, když mu kulka rozryla hřbet a pak odběhli všichni koně. Na místě zůstal jen Rainey, sedící v sedle.

Ted' seskočil z koně a z druhé strany přibíhal Babe Cooney. Chtěl přispět ostatním na pomoc, ale byl zezadu zasažen kulí a skácel se obličejem do prachu.

A to vše se odehrálo ve třech vteřinách, zatímco Macarthur a Gloster prolézali rozbitými dveřmi.

51/ STATEČNÍ MUŽI WICKSONŠTÍ

Bylo nad slunce jasné, že Oskar Fern si zvolil své obránce dobře! Nikdy snad nebylo přesnější střelby. Ten přival olova, který se řítíl k bance, by snad zničil všechno, co mu stálo v cestě.

„Za roh!“ zvolal Macarthur a dali se na útěk. Bylo jasné, že se tím vyhnuli soustředěné palbě. Lidé už na ně nemohli střílet ze tří stran. Ale na druhé straně ulice klečelo pět mužů, každý z nich měl v ruce opakovačku, ze které chrlil spousty olova. Okna banky, obrácená v tu stranu, se rázem roztříštila a Macarthur klesl s povzdechem na kolena.

Zbývali jen dva nezranění lupiči, z nichž jen Rainey měl zbraň v ruce. Vypálil na klečící řadu střelců. Prostřední z nich se skácel k zemi. Čtyři zbývající prchli do úkrytu a raněný muž se plazil za nimi.

Ale kam se měli uchýlit lupiči? Pro dva nezraněné a jednoho raněného tady zbyl jen jeden kůň, Raineyův statečný pony, který přiklusal ke svému pánovi. Byl tady jen jeden kůň pro tři muže, zatímco se bouřilo celé město, což bylo zřejmé ze vzdálené střelby.

A pak spatřili dva koně, ženoucí se hlavní ulicí. Odhodlali se snad Fernovi muži k útoku? Ne, poněvadž jeden jezdec volal: „Glostere! Harry Glostere!“

A Gloster poznal s radostným výkřikem Bucka Danielse. A přece k nim Daniels nedojel první. Předběhl ho veliký černý hřebec se štíhlou postavou v sedle. Obrovský kůň se před nimi zastavil v oblaku prachu.

„Harry!“ zvolala Joan. „Harry, jste tady?“

Gloster měl tak nakvap, že se ani nestrachoval o dívku, která se octla v tak nebezpečné situaci.

„Posad'te se rychle za mě, rychle! On unese dva...“ zvolala Joan.

Ale v prachu vedle Glosteru těžce oddychoval Joe Macarthur, jemůž Harry přísahal věrnost. Zvedl jeho těžké tělo a přehodil ho přes hrušku sedla. Macarthur mu však slabým hlasem řekl:

„Zachraňte se, Harry! Se mnou je konec!“

„Joan, jeďte co nejrychleji ulicí dolů!“ zvolal Gloster. „Nemohu vás opustit!“

„Proboha, Joan!“

Buck přitáhl otěže vedle nich a Dud Rainey nasedl rychle za něho. Rozjeli se ulicí. Gloster běžel mezi oběma koňmi. Za nimi se opět rozlehla střelba a zuřivé výkřiky.

Unikli sice z jedné pasti, ale vzápětí se octli v druhé. Přímo před nimi vyběhlo na ulici dvanáct mužů a zalehli k zemi. V následujícím okamžiku začaly hvízdát kulky.

Takové střelbě nemohli čelit. V matném svitu hvězd se protivníci zpočátku míjeli cílem, ale rychle se zastřelovali. Bylo jasné, že za chvíli nejedna kulka zasáhne cíl.

Dole na ulici se ozývaly zmatené výkřiky. Muži nasedali na koně, které předtím pečlivě ukrývali na zadních dvorech. Teď začali pronásledovat uprchlíky, kteří tak byli zaskočeni zepředu i zezadu.

Buck Daniels, jedoucí v čele, odbočil stranou. Po pravé straně totiž spatřil otevřená vrata půjčovny koní. Uvnitř matně hořela svítilna. Napadlo ho, že by mohli projet konírnou a prchnout do volného kraje vzadu. Ale ani to jim nadlouho nepomohlo, poněvadž měli jen dva koně pro pět osob. Nebylo však vyloučeno, že by si mohli v konírně opatřit čerstvé koně.

Vjeli tedy za silného dusotu do staré budovy. Jakýsi muž spěchal k úkrytu a odhodil přitom pušku, ale Dud Rainey se vyklonil z Danielsová koně a zachytil ho. Oba se skáceli na zem.

Když opět vstali, ostatní uprchlíci zastavili koně a položili Macarthura na podlahu. Joan poklekla po jeho boku.

Mezitím se přivalil dav lidí na ulici s jásavými výkřiky ke stáji. Obklopili ji z obou stran a radostně stříleli do vzduchu. Bylo jasné, že si myslí, že lupiči jsou v pasti. Šest mužů přiběhlo k vratům, ale Buck je několika výstřely zahnal na útěk.

Bylo třeba hájit konírnu i před útokem zezadu. Harry Gloster přiskočil k zadnímu vchodu a vypálil na útočníky nazdařbůh několik ran.

Následoval déšť kulek a několik zděšených výkřiků, ale útočníci zmizeli.

Gloster se tedy vrátil do kouta, v němž se shromáždili ostatní a kde držel malý Dud Rainey svého zajatce za límec.

Na druhé straně ulice klečelo pět mužů, každý z nich měl v ruce opakovacíku...

Byl mnohem větší než jeho uchvatitel, chvěl se však strachem. V jeho vytřeštěných očích se zračila hrůza před smrtí.

Především pečovali o raněného muže. Měl prostřelené tělo a silně krvácel. Buck Daniels ho zběžně prohlédl a prohlásil, že by mu mohl pomoci jen dobrý lékař. Ale jak k němu přivolat lékaře?

Harry Gloster stál v šeru za vraty a teď se obrátil k davu: „Je venku šerif?“ zeptal se.

„Na takové psy, jako jste vy, není třeba šerifa!“ zahřměl kdosi. „Důkladně se s vámi vypořádáme!“

Ozval se pochvalný pokřik, který opakovali muži vzadu, rychle se sbíhající ze všech částí města.

„Má někdo z vás velení?“ zeptal se opět hromovým hlasem Gloster.

„Už mají dost! Teď by raději viseli, než aby nám padli do rukou!“ zněla odpověď. „Pošlete pro prezidenta Ferna. On si s nimi pěkně popovídá.“

Na druhé straně ulice se ozval Fernův hlas. Nebyl zvýšený a přece pronikl hlukem a ihned umlčel dav.

„Jestliže se chcete vzdát, postarám se o to, abyste byli bezpečně dopraveni do vězení,“ řekl Fern. „Je to snad to, co jste chtěli vědět?“

„Máme tady vážně raněného muže,“ odpověděl Harry. „Dopravíte ho k lékaři, jestliže ho odneseme ke dveřím?“

„A dáme si dobrovolně ustřelit hlavy, až pro něho půjdeme, že ano?“ řekl kdosi posměšně. „Nejsme včerejší!“

„Jakou mi poskytnete záruku, že budete jednat poctivě?“ tázal se Fern.

„Vynesu ho ven a postavím se vedle něho,“ odpověděl Harry. „Stačí vám tato záruka? Bude-li někdo zastřelen, budu to já.“

„To je poctivé a rozumné!“ pravil Fern. „Budeme s vámi jednat spravedlivě. Jste statečný. Vyneste ho ven!“

Gloster se vrátil ke svým druhům a zjistil, že se různí v názorech. Všecko, co řekl, slyšeli.

Gloster ho vzal do náruče a odnesl jej doprostřed ulice.

Joan, která co nejrychleji obvažovala Macarthura, neřekla nic, vrhla však na Glosteru pohled, na který nikdy nezapomněl. Měl dojem, že v jejích očích je nevýslovná radost. Ale Buck a Dud s jeho návrhem naprosto nesouhlasili.

„Někdo na vás vystřelil,“ upozorňoval ho Rainey. „A stejně není žádná naděje, že by se z toho Macarthur vylízal. Když je někdo postřelený, jako on, je s ním konec.“

Buck přikývl na souhlas a Macarthur slabým hlasem řekl:

„Zachoval jste se ke mně šlechetně, Harry. Bůh ví, že jste neměl nejmenší důvod k tak poctivému jednání. Nechte mě tady klidně zemřít. Bude to pro mě mnohem lepší, než kdyby mě oběsili, až bych se uzdravil.“

Bylo to však stejné, jako kdyby mluvil do větru. Gloster se nad ním sklonil, vzal ho do náruče, odstrčil ostatní a odnesl jej doprostřed ulice. Tam se zastavil a řekl:

„Tento muž možná umírá. Je-li někdo z vás jen trochu milosrdný, dopraví ho k lékaři.“

Nikdo neodpověděl. Otevřená vrata za Glosterem se podobala zejícímu ústí děla. Za chvíli zvolal Oskar Fern:

„Už jdu, příteli! Hoši, pomůže mi někdo z vás odnést ho?“

Rozběhl se přes ulici. Asi dvanáct mužů ho následovalo. Obklopili Glostera.

„Máme ho!“ řekl jeden z nich. „Proč bychom ho neměli odvést spolu s tím raněným?“

„Nic takového!“ ozval se Fernův velitelský hlas. „V žádném případě! Nikdy v životě jsem neviděl statečnějšího muže. Nikdo mu nesmí ublížit!“

Tri muži zvedli Macarthura, který zasténal bolestí, když se ho dotkli.

„Opatrně!“ varoval Fern. „Doktor Sand se o něho postará... a to co nejlépe! A vy, příteli, jak se jmenujete?“

„Harry Gloster“ odpověděl mladý muž.

Když tohle jméno zaslechli muži stojící nablízku, zabručeli.

To už bylo i na ně trochu moc, když měli, třeba jen na okamžik, ušetřit toho pověstného vraha. Ale Fern se mu nepřestal obdivovat a řekl.

„Zachoval jste se skvěle, bez ohledu na to, co jste spáchal. A přeji vám štěstí, hochu, a lepší způsob života. Vyjdete-li z té budovy živ, naleznete ve mně přítele!“

Gloster mu krátce poděkoval. Pak přistoupil k Macarthurovi, jehož právě odnášeli a řekl:

„Joe, přeji vám štěstí – uzdravte se!“

„Bůh vám žehnej, Harry!“ vydechl raněný muž. „Ale já půjdu k čertu dřív, než vy. Se mnou je konec.“

Harry se odvrátil a vracel se pomalu přes ulici ke dveřím stáje. Nevypálili za ním ani jediný výstřel. Statečným mužům wicksonsským to sloužilo jen ke cti.

52/ ZOUFALÝ ÚSKOK

Když Harry vešel do konírny, Buck a Dud byli zabráněni do hovoru. Joan ustoupila do pozadí, kde uklidňovala Kapitána a hladila mu šíji. Neustále obracel hlavu ze strany na stranu a jiskřil očima, jakoby všechno úplně chápal. Ale nehýbal se z místa.

Rainey se snažil přesvědčit Danielse, že by bylo pošetilé, kdyby spojoval svůj osud s jejich osudem, když se nezúčastnil vyloupení banky. Ale Buck dokazoval Dudovi, že se mylí a že každého nezraněného muže v konírně bude soudit dav.

Vysvětloval mu, že lidé se nebudou ptát, aby zjistili pravdu, ale že zatouží po zabíjení, jako smečka psů, která nedávno okusila krve. Rainey se odmlčel, poněvadž na takové argumenty neměl odpověď.

Vrátili se k zajatci, jehož strach se trochu zmírnil. Chtěli, aby jim ukázal dva nejlepší koně ve stáji. Ihned je zavedl k přehradám. Zámožnost města Wicksonu se projevila výborným stavem jeho přední zápujční konírny. V přehradách stálo třicet, většinou výborných koní.

Nebylo třeba ukazovat jim nejlepší zvířata. Vysoký ryzák se širokými plecemi, který mohl, jak se zdálo, unést i mohutné Glosterovo tělo a štíhlá hnědá klisna, vynikali mezi ostatními. Osedlali oba koně a mlčky je vyvedli. Bylo jisté, že mají jen jednu zoufalou naději. Museli se pokusit o útěk předními, nebo zadními dveřmi konírny.

Ten pokus byl téměř beznadějný, poněvadž na ulici před stájí stála řada vybraných střelců, připravených k palbě. Rainey odešel na výzvědy k zadním dveřím a vrátil se se zprávou, že na střeších všech budov kolem konírny se to jen hemží ozbrojenými muži. Museli být připraveni na to, že budou zasypáni deštěm olova bez ohledu na to, zda vyjedou předním či zadním vchodem.

Shodli se na tom, že bude lépe, když Joan zanechají ve stáji. Řekli si, že ji lidé po pokusu o útěk najdou a pustí ji na svobodu, poněvadž západané nikdy neubližují ženám.

Jediný pohled na ni přece postačí, aby se přesvědčili, že to není žádná lupička.

Duda posléze napadla myšlenka na úskok, který jim poskytl jiskru naděje. Zeptal se:

„Jaký terč na světě zasáhneme nejnesnadněji?“ Nikdo mu nedokázal odpovědět. „Stádo splašených koní!“

Přikývli. Každý, kdo viděl stádo splašených koní, plných strachu, jak se šíleně ženou do plotu nebo přes skalisko, musel uznat, že je to téměř nemožné zasáhnout něco ve víru rychle se pohybujících těl.

„Ale co to má společného s námi?“ tázal se Gloster.

„Pojedeme na dvou koních,“ odpověděl Rainey. „Ale tady jich zbývá ještě dvacet osm. Tohle množství koní může velmi dobře napodobit splašené stádo. Což kdybychom si je trochu připravili, zajeli na koních do jejich středu, poplašili je křikem a pustili je. Pak by se vyřítli vpřed. Slyšíte je?“

Ve stáji zavládl rozruch, který stále vzrůstal. V každé ohradě byl rozčilený kůň. Ucítili dým střelného prachu. Škvírami ve stěnách zahlédli záblesky výstřelů. A především zaslechli bojovné výkřiky mužů, které ve všech zvířatech vzbuzují šílený strach a rozčilují je.

Ihned provedli svůj plán. Z ohrad vyvedli dusající, vzpínající se a frkající koně a postavili je ve čtyřstupu do uličky uprostřed stáje. Svázali je k sobě provazy, aby se nerozprchli. Stáli v sedmi řadách za sebou. Jezdci zajeli doprostřed, ačkoli se tím octli ve velikém nebezpečí, že budou shozeni ze sedel.

Zbývalo jim jen, rozloučit se s Joan. Od té chvíle, kdy stanula po boku velikého hřebce, se už ani nehnula, ani nepromluvila. Nejdřív k ní přistoupil Buck se slovy:

„Joan, dnes v noci poznáváš, co znamená volný život a k jakým koncům vede. Když se někdo pokusí osvobodit se a žít si po svém, jde velmi brzy k čertu. Jen ten, kdo se drží stáda, prochází hladce životem. Vím, že tím tě nepředělám, ale uvažuj o tom. Je na tom přece jen trochu pravdy!“

Naslouchala lhostejně a upírala široce rozevřené oči na jeho tvář. Pak řekla:

„To je všechno kvůli mně. Nebylo by k tomu došlo, kdybych neodjela z domova. Tatí...“ Odmlčela se a Buck jemně odpověděl:

„To neříkej, drahoušku! Nezáleží mi na tom, jak skončí tenhle pokus o útěk. Už jsem se nabažil života. První rána mě postihla, když

zemřel Dan Barry. A ještě hůř jsem nesl úmrtí tvé matky. Pak jsem žil pod rouškou lži. To člověku neprospívá. Když jsem byl dřív pro tebe táta, přece jen mě život trochu těšil. Ale věděl jsem, že ti jednou musím říct pravdu. A to mi bralo radost ze života. Teď jsem dospěl ke konci a jsem rád!“

Sklonil hlavu.

„Rozluč se se mnou, Joan. A rozluč se s úsměvem. Rád bych viděl tvůj úsměv, drahoušku!“

„Kéž bych svůj dosavadní život mohla prožít ještě jednou!“ řekla prudce Joan. „Kdybych dostala ještě jednou příležitost, udělala bych všechno, abys byl šťastný, otče, i kdybych za to měla obětovat poslední krupěj krve!“

„Na tom, co se stalo, už nemůžeme vůbec nic změnit,“ odpověděl tvrdě Daniels. „Je to osud. Čím jsem starší, tím víc to chápu. Miloval jsem kdysi Kate Cumberlandovou a stále jsem doufal, že v ní jednoho dne vzbudím lásku. Ten den však nikdy nenadešel. Byly kdysi doby, kdy jsem se pokoušel zabít Dana Barryho. Ale čím jsem vlastně byl? Pouhým nástrojem, Joan. Osud tomu chtěl, abych pracoval pro Dana a pro Kate a posléze i pro tebe. Nelituji toho. Ale takový byl můj život. A tobě se povede právě tak. Nebudeš žít podle své vůle, ale tak jak ti osud předem určil. Sbohem, drahoušku!“

Jakýmsi zázrakem se jí podařilo vztyčit hlavu a usmát se na něho. Dud Rainey k ní přistoupil a vesele řekl:

„Popřejte mi šťastnou cestu!“

„Přeji vám štěstí!“ zašeptala a stiskla mu ruku. „Vám se nemůže nic stát. Víím to!“

Zasmál se a odešel. Pak uviděla mohutnou postavu Harryho. Tvář se ztrácela v šeru, ale Joan věděla, že se křečovitě škubá a že se v jeho hrdle tvoří nesouvislé zvuky, nepodobné slovům. Nakonec neřekl nic a mlčky odcházel za ostatními.

Joan ho chtěla zadržet výkřikem, ale nemohla promluvit.

Čtěla se za ním rozběhnout, ale měla dojem, že její nohy jsou z olova. Strnule pozorovala jejich konečné přípravy.

Pracovali klidně a soustavně jako praví muži. Nebylo tu váhání, chvění ani litování. Osedlaní koně byli zavedeni do středu ostatních

koní. Potom Dud s revolvery v obou rukou přistoupil k zadním dveřím konírny, kopnutím je otevřel a začal střílet do noční tmy.

Ze stáje se vyřítlo stádo koní.

Rozlehla se ohlušující střelba, ve které jeho výstřely úplně zanikly. Pak se ozval pokřik alespoň stovky mužů, přibíhajících k zadním dveřím. Byl to okamžik, na který čekali.

Rainey přiběhl zpět a vyhoupl se do sedla. A všichni tři zařvali jako indiáni a pustili koně na svobodu. S hromovým dusotem se vyřítli předním vchodem ze stáje. Do jejich dusotu se mísil rachot revolverů a pušek.

Ale střelci neměli určitý cíl. Ze stáje se vyřítilo stádo koní, natahujících hlavy dopředu. Bylo však obtížné rozeznat, na kterých koních sedí jezdci, poněvadž uprchlíci se přitiskli k hruškám sedel, takže je nebylo téměř vidět.

Muži, stojící v úrovni ulice, nemohli podniknout skoro nic. Jen ti, kdo byli v oknech na stráži, měli jistou vyhlídku na úspěch, ale míjeli cíle, i když stříleli co nejrychleji. Očekávali, že se objeví nanejvýš čtyři koně a teď spatřili celé stádo, ženoucí se divoce do ulice. V rozrušení se jim zdálo, že na hřbetě každého koně sedí jezdec a že se čtyři osoby jakýmsi zázrakem změnily v dav ozbrojenců.

Neměli kdy na dlouhé úvahy. Stádo koní se vyřítilo ze dveří konírny, odbočilo vlevo a zmizelo v dálce jako vržený oštěp. Zbyl po něm jen oblak prachu, který štípal v očích i v nose a znemožňoval střelbu.

Ze všech koutů města přibíhali muži, kteří vyrazili zuřivé výkřiky. Zasypali ulici deštěm olova, ale bezvýsledně. Správně se totiž říká, že jeden dobrý střelec nadělá více škody, než dvacet hysterických bojovníků.

Ani jeden muž nebyl schopen vystřelit, když se ve dveřích konírny objevil obrovský černý hřebec s útlou dívčí postavou na hřbetě, projel středem davu a zmizel.

53/ SOUCITNÉ STÍNY

V místnosti, kde ležel Joe Macarthur, vládlo hrobové ticho a pohybovaly se v ní jen velké stíny. Nedaleko obléhali občané tohoto města jeho druhy a vrhli by se i na něho, kdyby byl schopen boje.

Joe Macarthur umíral. Prohlásil to lékař, když se vzpřímil po vyšetření nemocného. Za jeho zády se na stěně tyčil obrovský, černý, beztvárný stín.

Místnost byla osvětlena jen lampou, stojící na stole. Když lékař prohlížel raněného, svítili mu jí tak dlouho, dokud nenaznačil, že viděl všechno, co chtěl vidět. Pak ji postavil na stůl. A v jejím matném

světle se na stěnách za zády diváků rýsovaly černé stíny podobné ošklivým karikaturám.

V místnosti stálo asi dvanáct mužů. nebyli tady proto, aby se vyhnuli boji u konírny. Naopak, byli to většinou zkušené bojovníci, kteří se zúčastnili již mnohých bojů, znali škusnutí revolveru v ruce a hvizd kulek kolem hlavy. Takových výjevů už viděli tolik, že pro ně nebyly žádnou novinkou.

Obléhání konírny tedy přenechali mladším mužům, kteří se dosud neosvědčili a kteří dychtili po boji. Věděli, že pobyt v této tiché místnosti, kde ležel raněný náčelník, je důležitější a proto přišli za muži, kteří sem lupiče přinesli.

Byl to kupecký krám. Na policích se leskly plechovky s konzervami jako tisíc malých kalných očí. Vzduch byl naplněn pachem cibule, bramborů a sirupu. Joe ležel na sedelní přikrývce, rozestřené na nízkém širokém pultě.

Lékař byl čilý mužík. Měl nevlídné způsoby a v jiné obci by zemřel hladem. Vyrostl však ve Wicksonu, jehož obyvatelé si na jeho podivínství již zvykli.

Ve skutečnosti to byl člověk bez nadání, ale lidé soudili z jeho podrážděného chování, že je duševně bystrý. Neměl soucit s bolestí a žalem, ale to mu lidé promíjeli. Podle jeho chladného pohledu a sevřených rtů usuzovali, že je to vědec. Ted stál vedle Macarthuru a hleděl do jeho pevných, ale rychle hasnoucích očí.

„Co si přejete?“ tázal se ho.

„Eh?“ zamumlal Joe. „Máte nějaké přání?“

Macarthur zavřel oči a zacukal rty. Ale když opět pohlédl na lékaře, byla jeho tvář klidná. „Blíží se konec?“

„Ano, Macarthure!“ odsekl lékař. „Jestli si něco přejete, řekněte to hned. Whisky?“

Jeho surové chování na Macarthuru nijak nepůsobilo, neboť on sám si v životě počínal s bezpříkladnou surovostí. Byl ochoten si své vytrpět až do konce. Ted ale zvedl ruku, aby lékaře umlčel a zeptal se:

„Jak dlouho budu ještě naživu?“

„Možná že pět minut.“

„Déle ne?“

„Jsem lékař, nikoli prorok. Možná že vydržíte ještě hodinu. Ale svou povinnost jsem už splnil a jsem s vámi hotov.“

Rozhlédl se kvapně po shromážděných mužích. Nikdo z nich se nehýbal. Při prohlídce raněného ani nikdo nezašeptal. Všichni stáli strnule.

A když vyslechli lékařův ortel, smekl jeden z nich klobouk. Ostatní bezděčně následovali jeho příkladu. Teď nezáleželo na tom, jakým způsobem se Macarthur prohřešil, poněvadž se kvapem blížila jeho poslední chvíle. Kdyby zde byli přítomni mladí muži, ulekli by se blízkosti smrti, ale i tihle otužilí chlapíci se neubránili mocnému dojmu, kterým na ně zapůsobil náhlý konec statného muže, ležícího před nimi.

„Pět minut mi stačí. Chci něco říci. Má někdo z vás tužku a papír?“

V místnosti nastal rozruch. Mnohé ruce sahaly do kapes a vytahoval tužku a papír.

„Carney, vy se hodíte k téhle práci. Ujměte se toho.“

Samuel Carney se pomalu ubíral k umírajícímu muži, postrkován ze všech stran rukama mužů. Všiml si, že Macarthur obrátil rychle hlavu, když zaslechl jeho jméno. O Carneye se pokoušela závat'. Pomalu se plížil vpřed. Věděl, že Macarthura sice čeká smrt, ale jeho samotného čeká něco horšího!

Jak to bylo konec konců krásně spravedlivé, osudové! Ve stejný den, kdy doznal svůj hřích a byl odměněn naprostým rozhřešením, musel stanout vedle muže, který se stal jeho bezděčnou obětí a napsat slova, která ho měla v očích ostatních občanů navždy zatratit!

V očích umírajícího muže se objevil výraz krutého uspokojení. Byl vlákán do pastí a zrazen a teď hodlal ke svému svrchovanému zadostiučinění prozradit zrádce. Ale Carney nemohl ustoupit. Rozhodl se podstoupit tuto bolestnou zkoušku.

Bylo mu jasné, že po této noci bude mezi svými spoluobčany jednou provždy vyřízen. Ale chtěl se uchýlit k poslednímu zoufalému činu. Chtěl si prostřelit hlavu a přenechat péči o svou manželku a dceru dobromyslnému Oskaru Fernovi. Ony snad nebudou postiženy jeho hanbou. Odjedou na východ a změní si jméno.

„Musím vám něco říci,“ pokračoval Macarthur. „Carney se smíchy neudrží, až to bude psát.“

Odmlčel se. Ubohému pokladníkovi stydla krev v žilách, když viděl jeho zlomyslný úšklebek.

„Přistupte ke mně všichni!“ poručil Macarthur. „Chci, abyste to slyšeli pro případ, že by to nenapsal!“

Přítomní muži se poslušně přiblížili.

„Dejte mi něco pod hlavu. Těžce se mi mluví, když ji mám tak nízko.“ Vyhověli mu. „Whisky!“

Ihned mu někdo přitiskl láhev ke rtům. „Teď jsem připraven...“

Prudce zakašlal a zeslábl ještě víc. U úst se mu vytvořila krvavá bublina, jež vzápětí praskla. Hřbetem ruky setřel rudé krůpěje. Chabá paže mu pak klesla z pultu. Byla tak dlouhá, že se její prsty dotkly podlahy.

Carneyovi prolétlo hlavou, že v tomto okamžiku se psanec octl na prahu smrti a že už nic neřekne.

Ale Macarthur přece promluvil. Mluvil tlumeně a překotně, ale každému slovu bylo rozumět. I kdyby se nepodařilo písemně zachytit jeho slova, bylo tady tucet svědků, kteří byli ochotni je hned druhého dne odpřísáhnout.

„Moc času mi nezbývá. Mám naspěch. Musím začít s tím nejdůležitějším, co jsem chtěl říci.“

Obrátil hlavu a zrakem přelétl tváře mužů stojících v půlkruhu kolem něho. „Uvěříte tomu, co vám řeknu?“

Všichni přikývli. Jakýsi muž přistoupil v záchvatu nezvyklého milosrdenství k Macarthurovi a radil mu, aby raději šetřil síly a nemluvil.

„Jděte k čertu!“ odpověděl Macarthur s nádechem svého bývalého posměšného úšklebku. „Mám v rukou život jiného muže. Musím se toho zbavit! Takže:

Já jsem zastřelil Nicholse a Springera. Gloster s tím neměl nic společného. On nebyl v dole. Byl na lovu. Když se vrátil a zjistil, že oba jeho společníci jsou mrtví, napadlo ho, že mu lidé neuvěří, že to neudělal. V tom malém starém dole se objevila bohatá žíla. Bylo jasné, že každého napadne, že Gloster zavraždil své společníky, aby se zmocnil celého dolu!“

Macarthur zakouel divoce očima a rozhlédl se po svých posluchačích.

„Možná si myslíte, že to říkám jen proto, poněvadž vím, že za chvíli je se mnou konec a poněvadž chci zachránit krk alespoň svému kamarádovi. Proboha, hoši, věřte tomu co říkám! Je to naprostá pravda! Gloster je úplně nevinný.“

A ještě něco. On se připojil k tlupě. Ale ne kvůli penězům nebo kvůli tomu, aby byl chráněn před šerify, nýbrž proto, poněvadž chtěl být nablízku Joan Barryové, která se zdržovala ve skalách, kde byl náš tábor. Joan je dole v konírně.“

„Je to dívka?“ ptali se s úžasem posluchači. Kapitán totiž běžel v matném svitu hvězd příliš rychle, než aby rozeznali postavu jezdce.

„Říkám, že je to dívka. A je u ní Buck Daniels. On se toho podniku vůbec nezúčastnil. Stopoval Joan a ona pravděpodobně stopovala nás.“

„Je v té konírně vůbec někdo, kdo porušil zákon?“ tázal se chladně lékař.

„Dud Rainey!“ odpověděl Macarthur. „Bůh je mi svědkem, že Dud je poctivý kamarád. Ale musím říct pravdu, abych zachránil ostatní. A všechno, co říkám, je svatá pravda.“

Jeho tělem prolétl mocný záchvěv. Povzdechl. A pak zavřel oči.

Carney si v úzkosti pomyslel, že Macarthur teď zemře. V duchu se obrátil k Bohu s vroucí modlitbou, aby byl ušetřen odhalení, které je horší než smrt.

„On se před smrtí polepšil,“ řekl jeden z diváků. „Ulehčuje svému svědomí. A jestli je to, co říká pravda, měli bychom se postarat o to, aby Gloster a Daniels nebyli stíháni.“

„Jestli je to ovšem pravda!“ podotkl kdosi. „Tomu lze jen stěží uvěřit. Podívejte, už je po něm...“

Odmlčel se, poněvadž Macarthur opět otevřel oči a slabým hlasem řekl:

„Vy lžete! K tomu mi dopomáhej Bůh... vy lžete! Řekl jsem pravdu... Gloster je nevinný... a...“

Opět zakašlal, chvíli se dusil a pak pokračoval rychlým, chraptivým šepotem, kterému bylo sotva rozumět:

„Ještě něco musím říci. Chci vám vysvětlit, jak jsem se dostal do téhle smrtící pastí. Chci vám objasnit, jak se stalo, že pět výborných střelců bylo zdoláno tlupou ničemů a hlupáků jako jste vy. Zavínil to jistý podlý podvodný pes, který půjde co nejdříve k čertu za to, co spáchal. Je to...“

Bylo slyšet prudkou střelbu z revolverů. Posluchači bezděčně vykřikli a ve změti jejich hlasů zaniklo jméno, které Macarthur právě pronesl. Než mohl opět promluvit, rozlehl se nablízku hluk, podobný hromu. A pak pokřik mnoha lidí.

„Prchají!“ zvolal jeden z mužů. „Už prchli a my jsme to promeškali!“

Všichni se rozběhli ke dveřím a místnost byla v okamžiku prázdná. I lékař odešel.

Na místě zůstal jen umírající muž a Samuel Carney. Pokladník pohlédl do hasnoucích očí Macarthura.

„Měl jsi štěstí!“ zašeptal lupič.

„Poslyšte!“ zvolal dychtivě Carney. Nezáleželo mu na tom, že celé město bylo vzhůru nohama. Zbývalo mu ještě několik vteřin, aby se u umírajícího očistil.

„Poslyšte a pokuste se mi uvěřit, Macarthure! Dnes v noci jsem vyjel, abych vás varoval. Přijel jsem k Thompsonovu srubu a čekal jsem na vás. Udělal jsem chybu, že jsem tam přijel o několik hodin dřív. Čekal jsem na vás a přitom jsem usnul. Když jsem se probudil, zjistil jsem, že jste už odjel. Rozškrtával jsem zápalky a v jejich světle jsem viděl otisky podkov vašich koní.

Sedl jsem na koně a jel jsem jako šílenec k Wicksonu. Ale už to nebylo nic platné. Když jsem vjel do města, slyšel jsem už střelbu. Říkám čistou pravdu, Macarthure. Vzal jsem s sebou pět set dolarů, abych vás odškodnil za vaši námahu.“

„Jestli Duda Raineje chytí, použijete těch peněz k jeho očištění? Zajistíte mu dobrého advokáta, aby ho zachránil, Carney?“

„Ano. Udělám to!“

„Ale asi už to bude zbytečné. Jistě už ho zabili! Ale vy byste to udělal tak jako tak. Vy nemluvíte pravdu, říkáte jen samé lži! A když si vzpomenu, že člověk jako já se dal oklamat takovým bídákem jako vy...“

„Macarthure, jestliže...“

„Nemluvte. Nemám kdy na to, abych vás poslouchal. Mám na mysli jiné věci. Pane Bože o čem všem musím přemýšlet! O všem možném! Jenže...“

Odmlčel se a pak se tázal:

„Bude Gloster zachráněn?“

„A Buck Daniels také, Macarthure! Vy jste je úplně očistil!“

„Díky Bohu za to!“

Opět se odmlčel. Náhle se posadil a hlasitě zvolal: „Střílejte nízko, hoši, a střílejte rychle!“ Pak se s temným úderem skácel na pult. Tak zemřel Joe Macarthur.

54/ BÍLÉ KOUZLO

Paprsek světla, který pronikl tmou a stromovím ihned pohasl. Joan zajela k místu, kde ho poprvé zahlédla a opět ho spatřila. Pruh žlutého světla, pronikající tmou. Zapamatovala si místo, odkud paprsek vycházel a rozjela se opět vpřed.

Od svítání, kdy vyjela z Wicksonu, se potulovala na koni celý den. Hřebec vystoupil do svahu tak snadno, jako kdyby celý měsíc odpočíval.

Původně si umínila, že se opatrně přiblíží k místu, odkud paprsek vycházel. Ale teď k němu zamířila přímo a našla ohníček, rozdělaný uprostřed velikých balvanů. Nikoho u něho neviděla a neviděla ani žádné stopy, protože kolem byla kamenitá půda. Na okamžik zaváhala a pak zvolala:

„Harry, Harry Glostere!“

Odpovědi se jí nedostalo. Zavolala zase, ale ticho trvalo dál. Klesla na balvan, zakryla si rukama tvář a pohroužila se do myšlenek, jimiž se zabývala celý den.

Náhle, bez jakéhokoliv důvodu zvedla oči a spatřila Harryho, stojícího před ní s puškou v ruce. Jeho vyhublá tvář byla obvázána krvavým cárem. Tvářil se tak, jak se ještě nikdy netvářil.

V jeho výrazu se zračila nepoddajná tvrdost a chmurné zoufalství. Když Joan uviděla zakrvácený obvaz, zapomněla na všechno kolem a zvolala:

„Harry, oni vás zranili!“

S úžasem na ni pohlédl a pak se dotkl hlavy, jako kdyby si náhle vzpomněl na to, o čem mluvila. „To nic není. Jen škrábnutí.“ Úlevou si oddechla a zeptala se:

„A otec? Nečeká na mě? Nepoznal můj hlas? Chtěla bych, aby i on slyšel velikou novinu!“

Harry neodpovídal. Čekala ještě chvíli a pak v divné předtuše zašeptala:

„Harry! Co se stalo, kde je?“

„Tam, kde vám už nemůže nikdy odpovědět, Joan. Ale nechal vám něco, o čem řekl, že jste to nikdy neviděla.“

Vytáhl z kapsy veliký, oválný medailon a podal jej dívce. Vzala ho do chvějících se prstů a prosebně řekla: „Povězte mi úplnou pravdu!“

„Po našem útěku z Wicksonu jel se mnou ještě kus cesty. Nezmnínal se vůbec o tom, že je zraněný. Ale když jsme se loučili, zjistil jsem, že kolísá v sedle. Jel jsem tajně za ním.“

Jakmile zajel na pahorek, sestoupil z koně, či spíše z něho spadl. Když svlékl kabát, uhodl jsem, co se stalo a přiblížil jsem se k němu.“

Harry se odmlčel a pak skončil:

„Když Buck umíral, přál si, abych vám vyřídil od něho pozdrav, jestliže se s vámi ještě jednou setkám a dal vám tyto dva obrázky.“

Joan setřela slzy a otevřela medailon. Spatřila uvnitř dvě fotografie. Na jedné byla usměvavá dívka, která by mohla být její sestrou. Měla však na sobě šaty, které se nosily před dvaceti lety. Joan uhodla, že je to podobizna její matky, nešťastné Kate Cumberlandova.

Druhá tvář byla ta nejpodivnější, jakou kdy viděla. Byla to tvář tmavovlasého tmavookého mladého muže, hubená a podivuhodně hezká. Zračila se v ní dobromyslnost, ale rty byly pevně sevřené. Byla to tvář muže, který nemá daleko k násilnému činu.

Ihned věděla, že je to její otec, Dan Barry, o jehož existenci tolik let svého života nevěděla. Zavřela medailon, ale obě tváře si vryla nesmazatelně do paměti.

Srdce se jí obměkčilo, když pohlédla na svoji matku a radostí poskočilo, když spatřila svého otce. Měla zvláštní pocit, že její otec stojí přímo před ní a tváří se tak, jako na fotografii. A přitom si uvědomila, že část jeho bytosti žije dosud v jejím vlastním nitru.

Podívala se opět na Harryho Glostera a z jeho výrazu uhodla, že i on si všiml té podobnosti. Proto od ní tak daleko ustoupil.

„Přišla jsem otci říct, že vy i on jste volní,“ vypravila ze sebe pomalu Joan. „Po celém okolí se o tom roznesla zpráva a rozšířila se telefonicky na všechny strany. Když Joe Macarthur umíral, prohlásil, že jste nezavraždil Nicholse a Springera a že jste se nedopustil vůbec žádného zločinu. Přijela jsem, abych vám řekla, že jste oba volní a také...“

Harry nepromluvil ani slovo. Pozoroval dívku chladným pohledem, který na ni působil tak, že se odmlčela. V obavě zašeptala:

„Co se stalo, Harry? Proč se na mě tak díváte?“

„Viděl jsem, jak umíral Buck, Joan. Zemřel za vás. Přísahal jsem mu, že vás nikdy nezbavím té divoké svobody, kterou tak milujete. Ta volnost je základem vašeho života a vašeho štěstí. Pomáhej Bůh tomu muži, který se pokusí připravit vás o vaši svobodu!“

„Ale já jsem k vám přišla Harry, abych vám řekla, jak pošetilé věci jsem dosud prováděla...“

„Joan, přiblížíte-li se ke mně jenom o krok, bude to znamenat...“

A tak se stalo, že náhle splynuli v těsném objetí.

Nad nimi letěl právě klín divokých husí. Letěl nízko a z oblohy k nim doléhaly nelibozvučné zvuky. Ale dcera Dana Barryho je neslyšela.

OBSAH

1/ STŘELECKÉ ZKOUŠKY	3
2/ ŠESTÝ MUŽ.....	7
3/ OTCOVA KREV	13
4/ PÍSAŘ BILLY.....	17
5/ MORGANOVY PAHORKY	23
6/ PAST	27
7/ ČERSTVÍ KONĚ.....	32
8/ SKOK.....	37
9/ VÝSTRAHA.....	42
10/ ASPER	45
11/ PRÁZDNÁ JESKYŇ.....	49
12/ BEN SWANN	53
13/ NOVÝ KAMARÁD.....	59
14/ VÍTĚZSTVÍ	62
15/ GREGGOVA SVATBA	67
16/ KONEC HVÍZDAVÉHO DANA	71
17/ DCERA DANA BARRYHO	75
18/ TAM, KDE ZÁKON SPAL	82
19/ ZAŘÁTÁ PĚST	89
20/ BLOUZNĚNÍ PŘI MĚSÍCI	96
21/ ODVÁŽNÝ NOČNÍ MOTÝLEK	100
22/ NĚŽNÝ PLAMEN.....	105
23/ Z DOHLEDU	110
24/ CIZINEC SE DOPUSTÍ URÁŽKY	117
25/ „QUE VIVA LA RUMBA“	125
26/ PŘEZDÍVKA MŮŽE BÝT	130
27/ ŠŤASTNÝ VĚZEŇ.....	134
28/ MARNÁ OBĚŤ	138
29/ HRA V KOSTKY, HRA SE SMRTÍ.....	144
30/ VOLNOST MÁ POUTA	150
31/ ÚDOLÍ STÍNU.....	155
32/ NEVIDOUCÍ OČI.....	159
33/ ZAJÍC A PSI.....	166
34/ NAPŮL KRÁLOVNA A NAPŮL DÍTĚ	173
35/ NEPŘEMOŽITELNÝ KAPITÁN	178
36/ DUCH VÝŠIN	184
37/ PERUTÉ VOLNOSTI.....	189

38/ CIKÁNSKÁ STEZKA.....	195
39/ „VY NEJSTE ŽÁDNÝ ZABIJÁK“	198
40/ ZLÉ MOCNOSTI.....	204
41/ V JESTŘÁBÍM HNÍZDĚ	210
42/ MOC NEVINNOSTI	215
43/ NEČEKANÉ MILOSRDENSTVÍ	220
44/ DIVOKÉ SRDCE.....	226
45/ NEZKROTNÁ DUŠE.....	230
46/ ČTVRTÝ BÍLÝ OBLÁZEK.....	234
47/ POKREVŇÍ BRATŘI.....	241
48/ NOČNÍ JEZDCI.....	245
49/ OSUDNÁ NEHODA	249
50/ MSTIVÉ KULKY	254
51/ STATEČNÍ MUŽI WICKSONŠTÍ.....	259
52/ ZOUFALÝ ÚSKOK	265
53/ SOUCITNÉ STÍNY	269
54/ BÍLÉ KOUZLO	275

Knížka Noční jezdec je druhý díl z cyklu NEZKROTNÍ. Tento původně čtyřdílný cyklus vychází u nás ve třech svazcích takto:

HVÍZDAVÝ DAN

Vzrušující příběh o přátelství Dana Barryho, jeho ohnivého koně Satana a polodivokého psa Bárta začíná. Soupeřem mladého Dana se stává Jim Silent, nejobávanější střelec v kraji...

NOČNÍ JEZDEC

Danova divoká povaha se neskloní před nikým, před ničím. A což třeba láska k děvčeti? Nemohl by lidský cit uhasit plameny divokosti v Danově duši a přehlušit volání divokých husí?

SEDMÝ MUŽ

Hvízdaavý Dan jde stopou mužů, kteří zavinili smrt věrné šedky Molly. Zemřel kůň a nyní umírají muži. Danovo srdce se řídí podivnými zákony! Pak třeskně poslední výstřel a padne sedmý muž. Až po letech ožije dědictví Dana Barryho a krajem opět zavládne divokost a vzrušení...